

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2017 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັຽກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Great Commission Team: Delvin Atchison
Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ ບົດທີ 3

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ຊາມູເອນ ບົດທີ 1 ເຖິງ ບົດທີ 3

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຊາມູເອນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍຈິດໃຈອັນເປີດກວ້າງແລະດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ເຊື່ອຟັງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເມື່ອພວກເຮົາຫາກມີການຮຽກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ ພວກເຮົາຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະສະແດງເຖິງການຮຽກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ ດ້ວຍຈິດໃຈອັນເປີດກວ້າງ ແລະດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ເຊື່ອຟັງ.

ຄຳນຳ

ນັບວ່າຜ່ານມາເປັນປົງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດອອກໄປສິດສອນ ອົບຮົມ ບັນດາອາຈານໃນແຖບເອເຊັຽ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີຫລາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ໄປສິດສອນອົບຮົມ ນຳພາພວກຜູ້ນຳເຫລົ່ານັ້ນ.

ມີປີນຶ່ງ ທີ່ປະເທດຂະເໝນ, ຊຶ່ງເປັນສູນກາງໃຫຍ່ໃນການສັມມະນາຜູ້ນຳ. ໃນວັນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ໄປນຳພາເດັກນ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດໃນໃຈວ່າ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້ອຍແມ່ນໃຜ? ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕ້ອງໄດ້ໄປເຮັດ. ນຳພາເດັກນ້ອຍຢູ່ປະມານສາມຊົ່ວໂມງ (9-12). ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈແລະກໍເຮັດດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຮ່ວມວຽກງານກໍດີໃຈ ເດັກນ້ອຍກໍດີໃຈແລະກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນດ້ວຍ.

ຈິ່ງໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າ, ການຮັບໃຊ້ບໍ່ແມ່ນຈະເປັນງານທີ່ມີກຽດສເມີໄປ, ບໍ່ແມ່ນຈະເປັນງານທີ່ທຸກຄົນສົນໃຈຕລອດໄປ, ບໍ່ແມ່ນຈະເປັນງານທີ່ມີແສງໂຄມໄຟສ່ອງໃສ່ທ້າຕລອດເວລາ. ບາງທີພວກເຮົາອາດຈະຄິດວ່າງານຢ່າງນັ້ນດີ ງານຢ່າງນີ້ບໍ່ດີ, ງານຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທຸກໆງານເປັນວຽກງານທີ່ມີກຽດທັງນັ້ນ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໃນຕອນນຶ່ງໃນພຣະທັມມາຣະໂກ 10:45 ເພາະວ່າບຸດມະນຸດນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາໃຫ້ຄົນອື່ນປະຕິບັດຕົນ ແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດເຂົາ ແລະປະທານຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ເປັນຄຳໄຖ່ຄົນຈຳນວນຫລາຍ.

1. ວັນແຫ່ງຄວາມມືດ: (1 ຊາມູເອນ 3:1)

ເຮືອງລາວຂອງຊາມູເອນໄດ້ປາກົດຂຶ້ນໃນຍຸກແຫ່ງຄວາມມືດ ກ່ອນທີ່ຈະມາເຖິງການສ້າງຕັ້ງຣະບົບຣາຊາ. ອິສຣາເອນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເມືອງຊີໂລ ເປັນສູນກາງໃນການນະມັສການ. ພຣະວິຫານກໍໄດ້ຖືກວາງໂຄງຮ່າງ

ສ້າງຂຶ້ນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນເໝືອນກັນ. ບັນດາຜູ້ເຜີຍພຣະທັມກໍມາຝຶກຝົນ ອົບຮົມ ໃນການນະມັສການ. ເວລາປຶ້ມ 1 ຊາມູເອນຖືກເປີດອອກ, ເອລີຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳໃນສະຖານທີ່ບໍ່ຮິສຸດແຫ່ງນັ້ນ. ລາວມີລູກຊາຍ ຢູ່ສອງຄົນ, ຄົນທີ່ນຶ່ງຊື່ວ່າ ໂຮຟນີ ແລະຄົນທີ່ສອງຊື່ວ່າ ຟິເນອັສ ລູກທັງສອງຄົນນີ້ເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃນການຈັດ ຕຽມການນະມັສການແລະວຽກງານຕ່າງໆ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ກໍຍັງເອີ້ນວ່າວັນແຫ່ງຄວາມມິດ ເພາະວ່າລູກ ຊາຍທັງສອງຂອງເພິ່ນພາກັນເຮັດບາບ ຢຽບຫຍາມພຣະເຈົ້າ.(1 ຊມອ. 3:11) ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າ ຍັງໄດ້ເຕືອນເອລີແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ (1 ຊມອ 2:27-36)

ໃນວັນແຫ່ງຄວາມມິດນີ້, ຍັງມີຄອບຄົວນຶ່ງຈາກ ຣາມາທາອິມ ໄດ້ຂຶ້ນມານະມັສການແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແດ່ພຣະເຈົ້າທຸກໆປີ. ເອນການາ ມີເມັງສອງຄົນ, ຊື່ວ່າ ຮັນນາແລະປະນິນນາ. ປະນິນນາ ເປັນຄົນທີ່ມີລູກ ແລະສ່ວນຮັນນາເປັນຍິງໝັ້ນ(ບໍ່ມີລູກ) ແຕ່ວ່າສາມີຂອງນາງກໍຮັກນາງຫລາຍ. ເວລາຢູ່ເມືອງຊີໂລ ຮັນນາມີ ຄວາມໂສກເສົ້າຫລາຍ ເພາະປະນິນນາເຍາະເຍີ້ຍ ຢອກລໍເວົ້າປະທິດປະທັ້ງໃສ່ຈົນນາງກິນເຂົ້າກິນນ້ຳບໍ່ໄດ້. ນາງໄດ້ອະທິຖານຂໍລູກນຳພຣະເຈົ້າ ແລະສັນຍາວ່າ ຖ້າພຣະອົງຫາກເມດຕາປາມີ ຂ້ານ້ອຍຈະຂໍຖວາຍລູກ ຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. (1 ຊມອ. 1:9-11)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຟັງແລະຕອບຄຳອະທິຖານຂອງນາງ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງມີລູກ. ນາງໃສ່ຊື່ລູກວ່າ ຊາມູເອນ (ແປວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັບຟັງ) ນາງໄດ້ລ້ຽງດູລູກຊາຍຈົນເຖິງເວລາອັນສົມຄວນ ແລ້ວກໍນຳໄປມອບໃຫ້ເອລີທີ່ ວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ເມືອງຊີໂລ. ຊາມູເອນກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນຮັບໃຊ້ວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າຄຽງຄູ່ກັບເອລີ.

2. ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ (1 ຊາມູເອນ 3:2-9)

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ຊາມູເອນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຄຽງຂ້າງກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເອລີ. ສມັຍນັ້ນ ການຮຽກເອີ້ນບໍ່ຄ່ອຍຈະມີບານໃດ, ດົນໆຈຶ່ງຈະມີຄັ້ງນຶ່ງ. ເມື່ອເອລີແກ່ຕົວມາແລ້ວຕາກໍບໍ່ ເຫັນຮຸ່ງດີ, ຢ່າງໃດກໍຕາມແສງສວ່າງຍັງຮຸ່ງແຈ້ງຢູ່ໃນຊີໂລ ທຸກຄົນຍັງຕ້ອງການແສງຕະກຽງຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ເຂົ້າຮອດຄຳແລະທຸກໆວັນສເມີໄປ. (ອພຍ. 27:20) ສິ່ງນີ້ແມ່ນຮີດຄອງຂອງຊາວອິສຣາ ເອນທີ່ເຄີຍປະຕິບັດກັນມາ.

ເຂົ້າວັນນຶ່ງ ເມື່ອຕະກຽງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນມອດ ເອລີກໍນອນຢູ່ບ່ອນນອນຂອງເພິ່ນ, ສ່ວນຊາມູເອນກໍນອນຢູ່ຂ້າງໜ້າພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າກໍດັງອອກມາຈາກສວັນ. ພຣະເຈົ້າເອີ້ນຊາມູເອນ:ຊາມູເອນກໍຕອບວ່າ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້. ແລ້ວລາວກໍແລ່ນໄປຫາເອລີ ເພາະລາວຄິດວ່າ ເອລີເອີ້ນ. ແລ້ວເວົ້າວ່າ: ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ ທ່ານມີວຽກອັນໃດນໍ. ແຕ່ເອລີຕອບວ່າ: ເຮົາບໍ່ໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າຈຶ່ງກັບໄປ ນອນສາ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເອີ້ນເທື່ອທີສອງ, ລາວກໍເຮັດເໝືອນເດີມ. ຊາມູເອນບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍສຳແດງອັນໃດໃຫ້ລາວເຫັນ. ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນລາວເປັນຄັ້ງທີສາມ ຊາມູເອນກໍເຮັດຄືເກົ່າ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ເອລີກໍເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນຊາມູເອນ ແລ້ວເພິ່ນກໍບອກຊາມູເອນວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງ

ເອີ້ນຄັ້ງນີ້ໃຫ້ຕອບວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍພຣະອົງຊົງສັ່ງມາເຖິດ ເພາະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຊົງຟັງຢູ່ແລ້ວ. ແລ້ວຊາມູເອນກໍກັບໄປນອນ.

ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສຶກສາການທີ່ຈະຮັບຟັງການຮຽກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ. ເພາະພຣະອົງຊົງເອີ້ນແຕ່ລະຄົນແຕກຕ່າງກັນໄປ.

3. ການຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນ (1 ຊາມູເອນ 3:10-21)

ໃນຂໍ້ທີ 10 ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາຍືນຢູ່ ແລະຮຽກເອີ້ນເໝືອນຄັ້ງກ່ອນໆ ແຕ່ວ່າເທື່ອນີ້ພຣະອົງຈະໃຊ້ຄຳຍໍາວ່າ : ຊາມູເອນ ຊາມູເອນເອີຍ. ຊາມູເອນກໍປະຕິບັດຕາມຄຳທີ່ເອລີບອກໄວ້. ພຣະເຈົ້າກໍຕັດສິນສັ່ງຕໍ່ຊາມູເອນ. (ອ່ານໃນຂໍ້ທີ 10-14) ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນຊາມູເອນກໍມີຄວາມຍ້ານກົວ ບໍ່ກ້າບອກຫຍັງແກ່ເອລີ.

ວັນຕໍ່ມາ ເອລີກໍຢາກຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຕັດສິນຢ່າງໃດກັບຊາມູເອນ. ທ່ານຈຶ່ງຖາມຊາມູເອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຕັດສິນຢ່າງໃດກັບເຈົ້າ. ຊາມູເອນກໍບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານທຸກປະການ. ແຕ່ທັງໝົດນັ້ນກໍເປັນຂ່າວຮ້າຍສຳລັບຄອບຄົວຂອງເອລີ. ເອລີກໍຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມເວົ້ານັ້ນທັງໝົດ. ຂໍພຣະອົງຊົງກະທຳຕາມສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບເຖິນ.(1 ຊມອ. 3:18)

ແຕ່ນັ້ນມາ ຊາມູເອນກໍເຕີບໂຕຂຶ້ນ ແລະພຣະເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເພິ່ນ. ເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອຟັງ ແລະຮັກສາຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໃຫ້ວາຈາຂອງເພິ່ນເສັຽໄປລ້າໆ ແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວ. ຕໍ່ມາເອລີເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ດີຂອງພຣະເຈົ້າເມື່ອເຖິງເວລາແກ່ໂຕມາ ເພິ່ນກໍມີບັນຫາຍ້ອນລູກສອງຄົນ. ເອລີບໍ່ມີຄວາມສົງສັຍອັນໃດທັງສິ້ນຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຜ່ານຊາມູເອນມາເຖິງເພິ່ນ. ເພາະເພິ່ນເອງກໍຊະນາຫລາຍແລ້ວ ມີສິ່ງນຶ່ງທີ່ເພິ່ນຈະກະທຳໄດ້ຄື ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃຫ້ແກ່ຊາມູເອນ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເອົາຊາມູເອນໃຫ້ມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຖ້ຳມາກາງການທ້າທາຍຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະມີການສັບສົນວຸ້ນວາຍໃນພຣະວິຫານ. ຊາມູເອນໄດ້ຖວາຍຕົວເອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນມີແມ່ທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫລັງທີ່ຄອຍອະທິຖານເພື່ອເປັນປະຈຳ. ເພິ່ນຍັງມີໂອກາດທີ່ໄດ້ມີຜູ້ຮັບໃຊ້ອາວຸໂສຄອຍດູແລຕັກເຕືອນ. ເອລີຍັງຮັກພຣະເຈົ້າຢູ່ເໝືອນເດີມ, ສິ່ງທີ່ເພິ່ນຜິດພາດນັ້ນກໍຄື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຕັກເຕືອນລູກຂອງເພິ່ນ ເວລາເຂົ້າເຮັດຜິດ.

ຊາມູເອນສະແດງອອກເຖິງຄວາມຍິນດີ ທີ່ໄດ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄຳຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນເປັນຜູ້ຟັງທີ່ດີ, ມີການເຊື່ອຟັງໃນການດຳເນີນຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າແນະນຳໃຫ້. ພຣະເຈົ້າກໍໃຫ້ກຽດແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ.

ຜູ້ຂຽນພຣະທັມຈຶ່ງໄດ້ສລຸບຊີວິດຂອງຊາມູເອນວ່າ ເປັນຜູ້ທຳນວາຍ, ເປັນຄົນຊອບທັມ, ແລະເປັນຜູ້ເຜີຍ

ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.(1 ຊມອ. 3:19-21) ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດນຳຊາມູເອນ. ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພຣະພອນ ການສິດສອນ, ແລະການທຳນວາຍອັນໃດກໍແລ້ວແຕ່ ພຣະເຈົ້າຈະສົ່ງຜ່ານຊາມູເອນ. ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງ ພຣະເຈົ້າກໍຜ່ານຊາມູເອນເຖິງຄົນອິສຣາເອນ.

ການຮັບໃຊ້ວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຂອງງ່າຍໆ. ບາງຄັ້ງຈະເວົ້າ ຈະຕັກເຕືອນ ເຮົາກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າ ໄດ້. ບາງຄັ້ງກໍໄດ້ຝືນໃຈບອກ ເພາະຈະເປັນການເສັງຫາຍອັນເປັນຣາຄາແພງຫລືເຖິງກັບຊີວິດກໍມີ. ຊີວິດ ຂອງຊາມູເອນເປັນຊີວິດທີ່ກົງໄປກົງມາ ລາວບໍ່ຢ້ານແລະບໍ່ອາຍ. ຊາມູເອນເປັນເດັກຄົນນຶ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າໃນ ສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເປັນຫຍັງການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນການຍາກສຳລັບບາງຄົນ? ບາງທີກໍເອີ້ນມາເປັນຄຣູສອນ, ມາ ເປັນຜູ້ນຳຢູ່ໃນໂບດ. ບາງທີກໍອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າເອີ້ນເພື່ອຈະມາຮັບໃຊ້ເພື່ອການປ່າວປະກາດ. ຫລາຍ ຄົນຍັງຖືວ່າເປັນການຍາກຫລາຍໃນການເຊື່ອເຊີນຢ່າງນີ້.

ພວກເຮົາຍ້ານການຜິດພາດບໍ່? ພວກເຮົາຍ້ານພຣະເຈົ້າເອີ້ນຖາມພວກເຮົາບໍ່? ຢ່າລືມ ເວລາພວກເຮົາ ຫາກຖືກຮຽກເອີ້ນ ຈຶ່ງຄິດເຖິງຊີວິດຂອງຊາມູເອນ.

ຄຳຖາມ:

1. ຊາມູເອນໄດ້ສຶກສາຫຍັງແດ່ຈາກທ່ານເອລີ?
2. ແມ່ນໃຜເປັນຕົວຢ່າງຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງທ່ານ? ທ່ານໄດ້ຮຽນຫຍັງຈາກຜູ້ນຳຂອງທ່ານແດ່?
3. ຈຶ່ງໄດ້ບໍ່ວ່າ ຊາມູເອນ ຕອບຫຍັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າເວລາພຣະອົງຊົງເອີ້ນ?
4. ທ່ານເດ ຈະຕອບຢ່າງໃດເມື່ອພຣະເຈົ້າຫາກເອີ້ນທ່ານ? ເປັນຫຍັງ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 2

ຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມເມດຕາກະຮຸນາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ ບົດທີ 9

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 1 ຊາມູເອນ ບົດທີ 20; 2 ຊາມູເອນ ບົດທີ 9

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການສະແດງອອກໃນການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມເມດຕາກະຮຸນາໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ມີຈັກຄັ້ງທີ່ພວກເຮົາຫາໂອກາດເພື່ອຈະຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນດ້ວຍຄວາມເມດຕາກະຮຸນາ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາຕັ້ງໃຈໃນການທີ່ຈະຫາໂອກາດຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ອື່ນດ້ວຍຄວາມເມດຕາກະຮຸນາຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄຳນຳ

ປັດຈຸບັນນີ້ ຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາມີແຜນການທີ່ຈະຍ້າຍໄປຢູ່ເຮືອນອີກຫລັງນຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນຄຸ້ມດຽວກັນ. ພວກເຮົາເຄີຍຢູ່ບ້ານຫລັງນີ້ມາເປັນເວລາສິບຫ້າປີແລ້ວ, ທ່ານລອງຄິດເບິ່ງດູ ວ່າເຄື່ອງຂອງທີ່ພວກເຮົາຈະຍ້າຍນັ້ນຈະຫລາຍສ່ຳໃດ.

ກ່ອນຈະມອບໃຫ້ພວກຂາຍເຮືອນມາຈັດການ, ພວກເຮົາກໍຕ້ອງຫາເພື່ອນຜູ້, ພີ່ນ້ອງມາຊ່ວຍມັງເຄື່ອງຂອງເສັຍກ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າແລ່ນລົດໄປ ແມັກດາໂນລ, ເຂົ້າໄປລຽນແຖວ ຄາວນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າກໍຄິດຂຶ້ນໄດ້ວ່າ ລົມກະເປົາເງິນ, ແຕ່ວ່າໃນຖົງສິ່ງກໍຍັງມີເງິນຢູ່ 60 ດອນລາ. ເວລາຂັບຮົດມາເຖິງບ່ອນຈ່າຍເງິນ, ຜູ້ຮັບເງິນກໍບອກວ່າ ນີ້ຄືໃບຮັບເງິນຂອງເຈົ້າ. ຂ້ອຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈ່າຍເທື່ອ. ຮົດຄັນທາງໜ້າຈ່າຍໃຫ້ເຈົ້າແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ ແມ່ນຫຍັງກັນນັ້ນ? ຖ້າຢ່າງນັ້ນຂ້ອຍຈະຈ່າຍໃຫ້ຄັນທາງຫລັງ, ທ່ີໃດ? 35 ດອນລາ. ຂ້ອຍຈະຈ່າຍໃຫ້ລາວເອງ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຄື່ອນຮົດອອກໄປ, ຮົດຄັນທາງຫລັງກໍໂບກມືໃຫ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີປະສົບການຢ່າງນີ້ຈັກເທື່ອ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄິດອອກໃນສມອງວ່າ ໂອ້ນີ້ກໍຄືວິທີນຶ່ງທີ່ໄດ້ໂອກາດເຮັດດີກັບຜູ້ອື່ນ.

1. ກະສັດແລະລູກຊາຍຂອງກະສັດ (1 ຊມອ. ບົດທີ 20)

ຂໍທວນຄືນເບື້ອງຫລັງ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນເື່ອງລາວຂອງດາວິດແລະໂຢນາທານ. ດາວິດແລະໂຢນາທານມີຄວາມສັມພັນກັນຢ່າງແໜ້ນແຖ່ນ ຖ້າຈະເວົ້າອີກຄຳນຶ່ງກໍຄືວ່າຕາຍແທນກັນໄດ້. ກະສັດຊາອູນ

ພໍ່ຂອງໂຢນາທານເປັນຄົນຂີ້ອິດສາ ຍ້ານລີ້ນ ກຽດຊັງດາວິດ. ລາວຢູ່ບໍ່ເປັນສຸກ ເມື່ອເຫັນລູກຊາຍຂອງຕົນ ແລະດາວິດໄກ້ຊິດຕິດແທດກັນ. ລາວບໍ່ໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈດາວິດ.

ແນວຄິດຂອງຊາອູນວຸ້ນວາຍ ບໍ່ເປັນປົກກະຕິ. ຄິດເຖິງແຕ່ຄຸນນະພາບວ່າ ຍາມໃດຄຸນນະພາບຂອງຕົນເອງ ກໍຕ້ອງນ້ອຍກວ່າດາວິດຢູ່ສເມີ. ລາວຈຶ່ງຄິດປອງຮ້າຍດາວິດ. ຊາອູນກ່າວຕໍ່ໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງຕົນເອງ ວ່າ: ຕາບໃດທີ່ລູກຂອງແຈສຊີ ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນນີ້ ຕົວເຈົ້າແລະຮາຊອານາຈັກຂອງເຈົ້າຈະຕັ້ງຢູ່ບໍ່ໄດ້ ເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປຕາມລາວມາໃຫ້ເຮົາ ເຮົາຈະຕ້ອງຂ້າລາວໃຫ້ຕາຍແນ່ນອນ. (1 ຊມອ. 20:30-31) ໂຢນາທານຖາມພໍ່ວ່າ: ເປັນຫຍັງພໍ່ຈຶ່ງຈະຕ້ອງຂ້າລາວໃຫ້ຕາຍ ລາວມີຄວາມຜິດອັນໃດ? ເມື່ອໄດ້ຍິນ ດັ່ງນັ້ນພໍ່ກໍຍິ່ງຮ້າຍຫລາຍ ຈຶ່ງຈັບຫອກແລ້ວພັງເຂົ້າໃສ່ໂຢນາທານ ແຕ່ກໍພາດໄປ. ໂຢນາທານຈຶ່ງຮູ້ຄັກແນ່ວ່າ ພໍ່ຕ້ອງເອົາຈິງເອົາຈັງແນ່ນອນ. (1 ຊມອ. 20:33)

ໃນເມື່ອມີເຫດການເຊັ່ນນີ້ ຄວາມສັມພັນຂອງດາວິດແລະໂຢນາທານກໍຍິ່ງກະຊັບແໜ້ນຂຶ້ນ. ເຂົາເຈົ້າຮັກກັນ ແລະກໍຍິ່ງມີຄຳປະຕິຍານຕໍ່ກັນອີກ (1 ຊມອ. 20:13-17; 42)

2. ດາວິດເປັນກະສັດ (1 ຊມອ 31; 2 ຊມອ 1, 2, 5)

ປະວັດຂອງອິສຣາເອນທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າສູ່ທ່ານຟັງຜ່ານມາ ຊາອູນພະຍາຍາມທີ່ຈະຍົກບົດບາດຂອງຕົວເອງຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ສົມກັບຄຳວ່າເປັນກະສັດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນເວລານີ້ເປັນເວລາທີ່ມີການສູ້ຮົບກັນຢ່າງດູເດືອດລະ ຫວ່າງ ຄົນຟິລິສຕິນ ແລະຄົນອິສຣາເອນ. ກະສັດຊາອູນແລະ ຄອບຄົວທັງໝົດກໍເສັງຊີວິດໄປໝົດທຸກຄົນ ລວມທັງໂຢນາທານດ້ວຍ. (1 ຊມອ. ບົດທີ 31)

ສ່ວນດາວິດເອງກໍມີບົດບາດໃນຖານະເປັນນັກຮົບ ແລະເປັນຜູ້ນຳທີ່ດີ. ຄົນຫລາຍກວ່າພັນຄົນ ຕິດຕາມເພິ່ນ ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົວຂອງເພິ່ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍົກເພິ່ນໃຫ້ເປັນກະສັດ. ດາວິດເປັນຄົນ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງ ເພາະເປັນຄົນທີ່ມີຈິດໃຈອັນໂປ່ງໃສບໍ່ຄິດກະບົດຄົດລ້ຽວ. ເພິ່ນຮູ້ຈັກວ່າ ຊາອູນພະ ຍາຍາມຈະຂ້າເພິ່ນ, ເພິ່ນມີໂອກາດຫລາຍຄັ້ງທີ່ຈະທຳລາຍຊາອູນໄດ້ ແຕ່ເພິ່ນກໍບໍ່ເຮັດຢ່າງໃດເລີຍ.

ໃນທີ່ສຸດ ຊີວິດສຸດທ້າຍຂອງຊາອູນກໍຄືການສູ້ຮົບກັບພວກຟິລິສຕິນ (1 ຊມອ. 31) ໂຢນາທານ ແລະອ້າຍ ນ້ອງທັງສອງຄົນກໍຕາຍໃນສນາມຮົບ. ຊາອູນກໍຖືກບາດເຈັບໜັກ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍເສັງຊີວິດເໝືອນກັນ. ດາ ວິດໄດ້ເປັນກະສັດເໜືອຄົນຢູດາແລະຄົນອິສຣາເອນ.

3. ຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຂອງກະສັດ (2 ຊມອ ບົດທີ 9)

ຫລັງຈາກທີ່ດາວິດໄດ້ຮັບໃຊຊະນະຈາກສັດຕູແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ຕັ້ງເມືອງຫລວງຢູ່ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະກໍທັນມາ ແກ້ໄຂບັນຫາສ່ວນຕົວ ຄືໄດ້ເຄີຍສັນຍາກັບໄຜ ແລະເຄີຍໄດ້ສັນຍາກັບໂຢນາທານຢ່າງໃດ. ເພິ່ນຍັງຈຶ່ງໄດ້ດີ

ວ່າ ເຄີຍຮັບໃຊ້ຊາອູນໃນຖານະທີ່ເພິ່ນເປັນກະສັດ ແລະເພິ່ນກໍເປັນຄົນທີ່ຮູ້ບຸນຄຸນດີ. ເພິ່ນຍັງຖາມວ່າ ເຊື້ອສາຍຂອງຊາອູນຍັງມີເຫລືອຢູ່ບໍ່? ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຕອບບຸນແທນຄຸນ. (1 ຊມອ. 9:1)

ດາວິດຢາກສຳແດງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ. ທ່ານເຮັດຢ່າງນີ້ ກໍເພາະວ່າທ່ານເຄີຍປະຕິຍານຕໍ່ໂຢນາທານ (1 ຊມອ 20:14-16) ດາວິດໄດ້ຮັບສັ່ງໄປວ່າ ຍັງມີພິງພັນຂອງຊາອູນເຫລືອຢູ່ແດ່ບໍ່? ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ສຳແດງຄວາມຮັກພື້ນຄົງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ເຂົາ. ມະຫາດເລັກຄົນນຶ່ງກໍໄດ້ບອກວ່າ ຍັງມີຢູ່ຂ້າງນ້ອຍ. ຍັງມີລູກຂອງໂຢນາທານຄົນນຶ່ງ, ຕີນຂອງລາວເປັນຫລ່ອຍ. ລາວຊື່ວ່າ ເມຟີໂບເຊດ. ດາວິດກໍສັ່ງໃຫ້ມະຫາດເລັກໄປນຳເມຟີໂບເຊດມາ ແລ້ວກໍໄດ້ມອບດິນດອນຕ່ອນຫຍ້າ ທີ່ເຄີຍເປັນຂອງຊາອູນໃຫ້ແກ່ລາວຄົນທັງໝົດ ແລະກໍໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຮັບທານອາຫານຮ່ວມ ໂຕະກັບເພິ່ນເປັນປະຈຳ.

ດາວິດມີສິດທິທີ່ຈະເຮັດຢ່າງໃດກໍໄດ້ໃນຄອບຄົວນີ້ ແຕ່ເພິ່ນກໍບໍ່ເຮັດ ເພາະເພິ່ນຕ້ອງການສຳແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນກະທຳຕໍ່ເມຟີໂບເຊດທຸກຢ່າງໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃດໆທັງສິ້ນ ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ຕອບກະສັດດາວິດວ່າ: ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພະເບດເປັນຜູ້ໃດເດ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງທອດພະເນດໝາຕາຍຢ່າງຂ້າພະເບດນີ້. (2 ຊມອ. 9:20)

ພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ ບຸດດາວິດ ຢູ່ເລື້ອຍໆໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ. ພຣະເມຊີອາແລະບຸດດາວິດນີ້ເປັນການເຊື່ອມໂຍງ ໃນຂະນະທີ່ອົງພຣະເຢຊູດຳເນີນຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລະກໍເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມພັນທະສັນຍາເດີມ. ໃນພັນທະສັນຍາເດີມ ຜູ້ທຳນວາຍໄດ້ກ່າວເຖິງທ່ານຜູ້ນຶ່ງທີ່ຈິດໃຈເມດຕາກະຣຸນາຈະສະເດັດມາຊ່ວຍມະນຸດທັງຫລາຍ. ກະສັດດາວິດໄດ້ສຳແດງຕໍ່ໂຢນາທານລູກຂອງສັດຕູ.

ດາວິດແນ່ໃຈວ່າເມຟີໂບເຊດຄວນຈະໄດ້ຮັບທຸກຢ່າງທີ່ຄວນຈະໄດ້. ແຕ່ສຳລັບຊີບາຄົນໃຊ້ຂອງຊາອູນນັ້ນກໍໄດ້ຮັບຕຳແນ່ງໜ້າທີ່ໃນພຣະຣາຊວັງຕາມສົມຄວນ.(2 ຊມອ. 9:9-10)

ໃນພຣະຄັມພິຕອນນີ້ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າ ຄອບຄົວຂອງເມຟີໂບເຊດໄດ້ຮັບພຣະພອນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ເພິ່ນໄດ້ຮັບທານອາຫານຮ່ວມໂຕະກັບກະສັດດາວິດເປັນປະຈຳ. ເມຟີໂບເຊດມີລູກຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ ມິກາ (ແປວ່າ ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ) ດຽວນີ້ ບໍ່ແມ່ນເມຟີໂບເຊດທີ່ໝົດຄວາມຫວັງແລ້ວ ແຕ່ແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ມີການເຊື່ອມຕໍ່ດ້ວຍຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ ກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ທ່ານເຄີຍໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຈາກຜູ້ອື່ນຢູ່ບໍ່? ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວບໍ່ຈັກຊິບັນທຶກຢ່າງໃດ ເພາະວ່າຫລາຍເກີນກວ່າຈະບັນທຶກ. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ດັດແປງແກ້ໄຂຂ້າພະເຈົ້າ ສ້າງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກາຍມາເປັນຄົນຢ່າງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າມີປະສົບການຫລາຍໃນດ້ານນີ້. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງເດີນຢູ່ໃນຜືນແຜ່ນດິນນີ້ທຸກໆວັນ, ພຣະເຈົ້າອາດຈະໃຊ້ພວກເຮົາໃຫ້ທຳງານນີ້ໃຫ້ກັບພຣະອົງ ຄືເຜີຍແຜ່ຄວາມເມດຕາ

ກະຮຸນາໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນໆທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບພວກເຮົາ. ທ່ານເຄີຍໄດ້ໝູນໃຈຄົນອື່ນທີ່ເຂົາມີບັນຫາຫລືບໍ່? ຈຶ່ງເຮັດໃນ
ນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຈະອະທິບາຍຄວາມຮັກຂອງກະສັດດາວິດຢ່າງໃດ? ຄວາມຮັກເໝືອນພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?
2. ຄວາມຮັກຢ່າງນີ້ມີຜົນສະທ້ອນມາເຖິງພວກເຮົາຢ່າງໃດ?
3. ຖ້າທ່ານຫາກມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດອັນໃດແດ່?
4. ທ່ານຍັງຄິດອອກແຕ່ບໍ່ ໃນການສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 3

ຮັບໃຊ້:ດ້ວຍການຕອບສນອງຄວາມຈຳເປັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ບັດກະສັດ 4:8-20, 27-37

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ບັດກະສັດ 4:8-37

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຮູ້ຈັກຂອບພຣະຄຸນແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນໃນການຮັບໃຊ້ທີ່ດີ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະສະແດງການຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ຜູ້ອື່ນຢ່າງໃດໃນການຮັບໃຊ້ທີ່ດີ

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ສະແດງອອກໃນການຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ຜູ້ອື່ນໃນການຮັບໃຊ້.

ຄຳນຳ

ໃນເວລາທີ່ພັດທະນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊິນດີ ແລະຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງສຶກສາໃນໂຮງຮຽນພຣະຄິສຕະທັມຄຳພີ ຮ່ວມກັນ ພວກເຮົາມີເງິນບໍ່ພຽງພໍ ເດືອນບໍ່ທັນໝົດ ແຕ່ເງິນໝົດກ່ອນ. ບາງໂອກາດພວກເຮົາຍາກໄປທຽວ ແຕ່ພວກເຮົາກໍໄປບໍ່ໄດ້ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເສັຽກຳລັງໃຈ. ພວກເຮົາພາກັນນັ່ງຢູ່ໂຕະອາຫານ ແຕ່ບໍ່ມີອາຫານ ຈະກິນ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ນ້ຳຕາຂອງພວກເຮົາຊຶມອອກມາພ້ອມກັບຄຳອະທິຖານ.

ຫລັງຈາກຖາມພຣະເຈົ້າພຽງພໍແລ້ວກ່ຽວກັບການຮຽກເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ປ່າວປະກາດ, ແລະກ່ຽວກັບ ທຸກຢ່າງແລ້ວ ສຽງເຄາະປະຕູກຳດັງຂຶ້ນ ແມ່ນນາງ ແຊນດຣາ ຮຽວ. ພວກເຮົາເຄີຍພົບກັບແຊນດຣາ ແລະສາ ມີຂອງລາວ ຊື່ວ່າແຈມມີ ທີ່ໂບດນ້ອຍໆແຫ່ງນຶ່ງທີ່ ຟອດເວີດ ພວກເຂົາເຈົ້າມາຮຽນທີ່ໂຮງຮຽນເຕັມເວລາ, ມີ ລູກສາມຄົນແລະກໍ່ຮູ້ເຖິງລາຍລະອຽດປານໃດກ່ຽວກັບຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແຊນດຣາຍິນຢູ່ຂ້າງປະຕູ ພ້ອມດ້ວຍຖົງໃສ່ອາຫານສອງຖົງ. ລາວຫລຽວເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າແລະເວົ້າວ່າ: ພວກຂ້ອຍໄດ້ໄປຮ້ານຂາຍຂອງ ມາ ແລະພວກເຮົາກໍໄດ້ຊື້ມາຕ້ອນພວກເຈົ້າພ້ອມ, ລົງໄປບ່ອນຈອດຮີດແມ ຢູ່ທ້າຍຮີດ ຍັງມີອີກ.

ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມຮູ້ສຶກຂ້ອຍເປັນຢ່າງໃດໃນເວລານັ້ນ. ໂອ້ ຊ່າງດີຫລາຍແທ້ນີ້. ຊ່າງແປກປລາດແທ້ນີ້. ທັງ ຄິດໄປ ທັງຂົນຂອງອອກຈາກກິນຮີດ. ພວກເຮົາຄິດເຖິງຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍມີອາຫານ ຫລາຍປານນີ້ຈັກເທື່ອໃນເຮືອນຄົວຂອງພວກເຮົາ. ເມື່ອແຊນດຣາກັບໄປແລ້ວ ພວກເຮົາກໍ່ນັ່ງລົງຂ້າງໂຕະ ແລ້ວກໍ່ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະກໍ່ຈະບໍ່ຖາມເຮືອງຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

1. ການດູແລຮັກສາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ: (2 ບັດກະສັດ 4:8-10)

ເຮືອງນີ້ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຊູເນມ, ທ່ານເອລີຊາເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ວັນນຶ່ງທ່ານໄດ້ໄປທີ່ຊູເນມ ກ່ອນຈະເຖິງທີ່ນັ້ນທ່ານໄດ້ເດີນອ້ອມຮອບອິສຣາເອນເປັນປະຈຳ. ທີ່ນັ້ນມີສະຖານໃຫ້ຄົນທີ່ເດີນແຕ່ທາງໄກ

ໄປມາໄດ້ພັກເຊົາກິນອາຫານ. ຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າ ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມາພັກທີ່ນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ. ເມື່ອເຫັນທ່ານເອລີຊາ ຍິງຄົນນັ້ນກໍມີຄວາມສັດທາ ແລະກ່າວກັບສາມີຂອງຕົນວ່າ: ທ່ານຜູ້ນີ້ ແວະວຽນໄປມາເລື້ອຍໆ ຄົນນີ້ຄືຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາມາພາກັນຈັດຫ້ອງໃຫ້ເພິ່ນເທາະ, ແລ້ວເພິ່ນກໍຈັດແຈ້ງຫ້ອງພັກເຮັດເປັນໜ້າຢູ່ ໜ້າພັກເຊົາແລະສົມກຽດ.

ວັນນຶ່ງ ເອລີຊາແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນ (ຊື່ ເກຫະຊີ) ກໍມາພັກທີ່ຫ້ອງນັ້ນ, ເປັນຫ້ອງທີ່ຖືກຈັດແຈ້ງດ້ວຍດີເພື່ອໃຫ້ເໝາະສົມແກ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ຕອບສນອງຕາມຄວາມພໍໃຈ (2 ບັດກະສັດ 4:11-17)

ເມື່ອເອລີຊາ ສັງເກດເຫັນການຕ້ອນຮັບຂັບສູ່ເປັນທີ່ອົບອຸ່ນແລະໃຫ້ກຽດຕາມຄວາມເໝາະສົມໃນຖານະຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ທ່ານກໍຢາກຕອບສນອງ. ທ່ານຈຶ່ງເອີ້ນເກຫະຊີຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານມາ. ຈຶ່ງໄປເອີ້ນເອົາຍິງນັ້ນມາ ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງຖາມນາງວ່າ ເຮົາຢາກຕອບສນອງໃນການທີ່ທ່ານເຮັດກັບເຮົາ. ເກຫະຊີກໍເປັນຄົນກາງ.

ເອລີຊາຢາກຮູ້ວ່າທ່ານຈະສາມາດຕອບແທນບຸນຄຸນທີ່ສາມີພັລຍາຄູນີ້ເຮັດຕໍ່ທ່ານຢ່າງໃດ, ທ່ານຢາກຮູ້ຈຸດປະສົງຢ່າງແນ່ນອນ. ເພາະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຜິວເມັງຄູນີ້ກໍມີໝົດແລ້ວ ພວກເຂົາເປັນຄົນຮັ່ງມີ. ເອລີຊາກໍທັນໜ້າມາຫາເກຫະຊີແລ້ວກ່າວວ່າ ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດໃຫ້ນາງໄດ້ໜໍ. ເກຫະຊີຈຶ່ງຕອບທ່ານວ່າ ນາງເປັນຄົນບໍ່ມີລູກ ແລະສາມີຂອງນາງກໍເຖົ້າຊະຣາຫລາຍແລ້ວ. ທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ ໄປເອີ້ນນາງມາ...ເມື່ອນາງມາປາກົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານແລ້ວ ທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ ປີໜ້າໃນເວລາດຽວກັນນີ້ລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ອູ້ມລູກຊາຍຄົນນຶ່ງຢູ່ໃນອ້ອມແຂນຂອງເຈົ້າ. ນາງຕອບວ່າ ໂອຍທ່ານຢ່າມາຕົວະຂ້າໂອຍເລີຍ.(2 ກສດ. 4:14-16)

ແຕ່ຍິງຄົນນັ້ນກໍຖືພາແທ້ຈິງ ນີ້ກໍເປັນການອັດສະຈັນຢ່າງນຶ່ງທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳ. ໃນສັມຍເດີມ ຄອບຄົວນຶ່ງເຖິງຈະຮັ່ງຈະມີປານໃດກໍຕາມ, ຫາກບໍ່ມີລູກສືບຕະກູນແລ້ວກໍຖືວ່າເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດ. ທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຊາກະທຳນີ້ ແມ່ນການຕອບແທນຢ່າງຫາອັນໃດຈະປຽບໄດ້. ເຮັດໃຫ້ຄວາມຝັນຂອງຄອບຄົວນີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ການເອົາໃຈໃສ່ດູແລຜູ້ຮັບໃຊ້ເປັນການທີ່ກະທຳທີ່ດີເລີດ. ນາງຄົນນັ້ນກໍໄດ້ລູກຜູ້ຊາຍຕາມທີ່ນາງປາຖນາ.

3. ຍິດພັນໃນຄວາມຫວັງ (2 ບັດກະສັດ 4:18-20)

ເຮື່ອງນີ້ ຈະຈົບລົງໃນຕອນທີ່ສອງສາມີພັລຍາຄູນີ້ມີລູກຊາຍ, ສິ່ງອັດສະຈັນນີ້ອາດຈະເກີດຂຶ້ນໃຫ້ເຫັນໂດຍຜ່ານຜູ້ທຳນວາຍ, ແລະໂດຍຜ່ານຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫລາຍສັມຍຕ່າງໆມາ.

ເມື່ອເດັກຄົນນັ້ນເຕີບໂຕຂຶ້ນ ເຂົາກໍອອກໄປຫາພໍ່ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງເຮັດງານຢູ່. ລາວກໍບອກກັບພໍ່ຂອງລາວວ່າ ລູກເຈັບຫົວຫລາຍ ລູກເຈັບຫົວຫລາຍ. ພໍ່ຂອງລາວກໍສັ່ງຄົນງານໃຫ້ນຳໄປຫາແມ່ຂອງລາວ. ແລ້ວລາວກໍເອົາຫົວໝູນຕັກແມ່ຂອງເຂົາ ຈົນເຖິງທ່ຽງວັນ ແລ້ວລາວກໍຕາຍ(2 ກສດ. 4:20). ແລ້ວນາງກໍອູ້ມລາວ

ໄປນອນທີ່ຕຽງຂອງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ປົດປະຕູໄວ້ແລ້ວກໍອອກມາ. ລາວເຮັດຢ່າງນີ້ ເພາະລາວເຂົ້າໃຈວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈະໄດ້ມີສ່ວນຮັບຮູ້ແລະຊ່ວຍເຫລືອລາວ. ລາວກໍບອກໃຫ້ສາມີຂອງລາວໃຫ້ໄປບອກຄົນໃຊ້ເອົາໂຕລໍມາໃຫ້ ເພື່ອລາວຈະໄດ້ໄປຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລ້ວລາວກໍໄປຢ່າງໄວ.

ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ພູເຂົາຄາເມລ. ເມື່ອເພິ່ນຫລຽວເຫັນແຕ່ໃກ ເພິ່ນກໍບອກເກຫະຊີອອກໄປຕ້ອນຮັບ. ເມື່ອມາເຖິງແລ້ວ ນາງແລ່ນເຂົ້າມາກອດຕີນຂອງທ່ານຢ່າງແໜ້ນ ແລ້ວກ່າວວ່າ ລູກທີ່ທ່ານມອບໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນເສັງຊີວິດແລ້ວ ທ່ານຈຶ່ງບອກເກຫະຊີໃຫ້ອອກໄປຊ່ວຍນາງ. (2 ກສດ 4:29) ເກຫະຊີກໍອອກໄປທັນທີພ້ອມກັບໄມ້ເທົ້າຂອງທ່ານ. ເມື່ອເຖິງເດັກແລ້ວ ລາວກໍເຮັດຕາມຄຳແນະນຳທຸກຢ່າງ ແຕ່ເດັກກໍຍັງບໍ່ຟື້ນ.

ເມື່ອເອລີຊາກັບມານດາຂອງເດັກມາເຖິງ ເດັກກໍຍັງນອນຕາຍຢູ່ເທິງຕຽງຂອງເອລີຊາ. ເອລີຊາກໍເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງແລ້ວປົດປະຕູໄວ້ ຈາກນັ້ນທ່ານກໍຂຶ້ນເທິງຕຽງນອນທາບກັບເດັກນັ້ນ ຮ່າງກາຍຂອງເດັກກໍເລີ້ມອຸ່ນ ເອລີຊາກໍລົງຈາກຕຽງ ຢ່າງໄປຢ່າງມາ ອະທິຖານອ້ອນວອນໄປນຳຢູ່ໃນຫ້ອງ ແລ້ວກໍຂຶ້ນໄປເທິງຕຽງ ແລະກໍນອນທາບຮ່າງກາຍຂອງເດັກອີກ. ຄັ້ງນີ້ເດັກກໍມີອາການຈາມເຈັດຄັ້ງ ແລ້ວກໍມືນຕາ.

ເອລີຊາໄດ້ບົດຮຽນນີ້ມາຈາກເອລີຢາບໍ? ພວກເຮົາກໍບໍ່ຮູ້. ແຕ່ວ່າເອລີຊາອະທິຖານໃນເວລາທີ່ທ່ານກະທຳ. ນີ້ກໍແມ່ນການອັດສະຈັນອີກຢ່າງນຶ່ງ. ເມື່ອແມ່ຂອງເດັກເຂົ້າມາເຫັນລູກຂອງຕົນເອງຟື້ນຄືນມາ ລາວກໍແລ່ນໄປກອດຕີນເອລີຊາ. ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງເຮັດໃຫ້ເກີດການອັດສະຈັນ, ຄວາມເຊື່ອສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ທຸກຢ່າງ.

ລາວພູມໃຈຫລາຍທີ່ລາວໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ດີໃຫ້ແກ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນການກະທຳທີ່ເຕັມໃຈ ໂດຍບໍ່ຄິດເສັງດາຍ ພຣະເຈົ້າກໍຈະຕອບສນອງຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ກະທຳໄປ ບາງຄັ້ງກໍອາດຈະເປັນການເຫລືອເຊື່ອ. (ອັດສະຈັນ.)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຕາມທັມດາແລ້ວ ຢ່າງໜ້ອຍ ພຣະເຈົ້າຈະນຳແຕ່ລະຢ່າງມາສູ່ຊີວິດຂອງແຕ່ລະຄົນ. ພຣະອົງຈະໃຊ້ສິ່ງນັ້ນເພື່ອເປັນທີ່ພຣະພອນມາຫາແຕ່ລະຄົນ. ການຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແມ່ນພຣະພອນສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນ. ການຮູ້ບຸນຄຸນແມ່ນການຮັບຜິດຊອບຢ່າງນຶ່ງໃນການຮັບໃຊ້. ພວກເຮົາຄວນທີ່ຈະຮູ້ຈັກການຂອບພຣະຄຸນຕໍ່ຄົນອື່ນທີ່ກະທຳດີຕໍ່ເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດຫລາຍກວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດຕໍ່ເຮົາ. ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າເຮົາໄດ້ແບ່ງປັນພຣະພອນຂອງພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ.

ຄຳຖາມ:

5. ເປັນຫຍັງຍິງຊາວຊູເນມຈຶ່ງມີໃຈຢາກບົວລະບັດເອລີຊາ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ?
6. ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ສະແດງໃຫ້ຍິງຊາວຊູເນມຄົນນີ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນເອລີຊາ?
7. ໃນເວລາປັດຈຸບັນນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນທ່ານຢ່າງໃດແດ່? ໃນການກະທຳຂອງທ່ານ
8. ທ່ານສາມາດເລົ່າໃຫ້ຟັງແດ່ໄດ້ບໍ່ ວ່າພຣະເຈົ້າອວຍພຣະພອນທ່ານຢ່າງໃດ ໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ອື່ນ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 4

ຮັບໃຊ້ເຖິງຈະມີອຸປະສັກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເນເທມີຢາ 6:1-16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເນເທມີຢາ 6:1-16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມກ້າຫານແລະອິດທິນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະບໍ່ຍ້ານແລະໝົດກຳລັງໃຈໃນການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໄດ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເອົາຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໃນການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນເຖິງຈະມີອຸປະສັກອັນໃດກໍຕາມ.

ຄຳນຳ

ສອງສາມປີຜ່ານມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເປັນສິດຍາພິບານໄດ້ນຳພາຄຣິສຕະຈັກວາງໂຄງການສ້າງຕົກວິຫານເພີ່ມ. ມີຫລາຍຄົນດີໃຈທີ່ມີການນຳພາຢ່າງນີ້, ແຕ່ຫລາຍເດືອນຕໍ່ມາກໍມີຫລາຍຄົນຕໍ່ຕ້ານ. ບາງຄົນຖາມວ່າຕົກສ້າງໃໝ່ນີ້ຈະໃຫຍ່ຂນາດໃດ ແລະຫລາຍຄົນກໍເປັນຫວ່າງເຖິງຄຳໃຊ້ຈ່າຍ ບາງຄົນກ່າວວ່າຖ້າສິດຍາພິບານຄົນເກົ່າບໍ່ຕາຍໄປເຮືອງຢ່າງນີ້ບໍ່ອາດເກີດຂຶ້ນເລີຍ.

ໃນທີ່ສຸດຈຶ່ງມີປະຊຸມໃຫຍ່ເພື່ອສົນທະນາແກ້ບັນຫາ. ມີບາງຄົນໄດ້ເຂົ້າມາພົບຂ້າພະເຈົ້າເປັນທາງສ່ວນຕົວເພາະບໍ່ດີໃຈ. ມີຄົນນຶ່ງໄດ້ຫາເຮືອງວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ແຜນການຂອງອາຈານຄົນເກົ່າ. ໃນທີ່ສຸດເຮືອງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກນຳມາໃຫ້ໝົດທັງຄຣິສຕະຈັກປ່ອນບັດວ່າຈະສ້າງຫລືບໍ່ສ້າງ ມີ 72% ເຫັນດີໃຫ້ສ້າງ ແລະ 28% ຕໍ່ຕ້ານ. ການປ່ອນບັດນຳໄປເຖິງບັນຫາອີກເພາະຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ແຕກກັນເປັນກຸ່ມ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາອະທິຖານເພື່ອຂໍການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ເອີ້ນປະຊຸມດ່ວນໃຫ້ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານອອກຄວາມເຫັນວ່າເຫດໃດພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຫັນດີນຳ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຫລາຍຢ່າງຄົນນັ້ນ ແລະກໍມີການປຸງແປງຕໍ່ໂຄງການສ້າງ. ເວລາຕໍ່ມາໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກປ່ອນບັດອີກເອົາໂຄງການສ້າງໃໝ່ ເທື່ອນີ້ເຫັນວ່າມີຄົນເຫັນດີນຳ 98%.

ບາງຄັ້ງການຕໍ່ສູ້ເກີດຂຶ້ນເປັນສິ່ງດີ ເພາະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຄິດຢ່າງຖ້ວນຖີ່ ມັນຍັງເຮັດໃຫ້ໂຄງການແນ່ໃຈຂຶ້ນວ່າເປັນຜົນດີ. ເອົາຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຕໍ່ຕ້ານເຂົ້າມາປະກອບໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ດີເພີ່ມຂຶ້ນ. ແຕ່ບາງຄັ້ງຜູ້ຕໍ່ຕ້ານອາດເປັນບໍ່ຮະບັກແລະບັນຫາໃຫຍ່ບໍ່ໃຫ້ດີຂຶ້ນກໍມີ. ໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຮືອງຜູ້ຕໍ່ຕ້ານຊຶ່ງເປັນບັນຫາ. ຜູ້ນຳທີ່ຕ້ອງສາມາດມອງເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສັດຕູແລະເພື່ອນຜູ້ຫວັງດີເວລາພວກເຂົາບໍ່ເຫັນດີນຳເຮົາ. ຜູ້ນຳທີ່ດີນັ້ນສາມາດຮູ້ຈັກກາລະເທສະແລະວິທີທີ່ຈະເວົ້າກັບຜູ້ຕໍ່ຕ້ານ.

1. **ເຖິງເວລາແລ້ວ:** (ຫນມ 1:2-2:18)

ເນເຫມີຢາໄດ້ຮັບໃຊ້ສັມຍ ອາຕາເຊີຊິດ ທີ 1, ຜູ້ເປັນກະສັດເປີເຊັງ. ເນເຫມີຢາໄດ້ຢູ່ກັບກະສັດໃນວັງ ຍາມໜາວໃນເມືອງຊູຊາ. ລາວໄດ້ຍິນຂ່າວຈາກນ້ອງຊາຍ ຮານານີ ວ່າກຸງເຢຣູຊາເລັມມີບັນຫາ (1:2-3). ປະຕູເມືອງໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລະປະຊາຊົນໃນເມືອງກໍມີຄວາມຍ້ານກົວ. ເຫດການທາງບ້ານເຮັດໃຫ້ເນເຫມີ ຢາເປັນທຸກໃຈ. ລາວໄດ້ຮ້ອງໄຫ້, ອ້ອນວອນອະທິຖານ, ແລະຖືສິນອິດອາຫານ. ລາວຮູ້ວ່າເຮືອງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ເພາະພວກອິສຣາເອັນບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະລາວໄດ້ສາຣະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງຊາດລາວຕໍ່ພຣະ ເຈົ້າ. ລາວຢາກເມືອເບິ່ງດ້ວຍຕາເພື່ອຢາກສຳຣວດສະພາບການຕົວຈິງ. ຄວາມຈິງແລ້ວລາວຕັດສິນໃຈໄປ ຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຈະສ້າງກຳແພງດ້ວຍຕົນເອງ.

ເນເຫມີຢາໄດ້ຂໍອະນຸຍາດຈາກກະສັດເພື່ອຈະໄປຢາມບ້ານເກີດເມືອງນອນ. ກະສັດໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ ລາພັກໄປ ຊຳບໍ່ພໍລາວຍັງຂໍໃຫ້ກະສັດຊ່ອຍຊອກເອົາເຄື່ອງໃຊ້ເພື່ອຈະໄປສ້າງກຳແພງເມືອງ. ເປັນໜ້າແປກ ໃຈທີ່ສຸດເນເຫມີຢາກໍໄດ້ໄປເຖິງກຳແພງດ້ວຍຄວາມຫວັງສູງ. ຫລັງຈາກລາວໄດ້ສຳຣວດເບິ່ງກຳແພງທີ່ຖືກ ທຳລາຍລົງແລ້ວ ລາວບອກຄົນທັງຫລາຍວ່າການຈະສ້າງກໍເປັນໄປໄດ້ ລາວເອງເປັນຜູ້ນຳທີ່ອອກແຮງງານ ເປັນຕົວຢ່າງ. ເນເຫມີຢາເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີພຣະພອນແລະຮູ້ວ່າການສ້າງນັ້ນຈະບໍ່ງ່າຍ ຫລາຍຄົນຈະໝົດກຳລັງ ໃຈ ເນເຫມີຢາໄດ້ເອີ້ນເອົາຜູ້ນຳມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ພວກເຂົາໃຫ້ລົງມືສ້າງເພາະມີເຄື່ອງໃຊ້ ຄົບແລະເຖິງຍາມແລ້ວ.

2. ຕໍ່ຕ້ານກັບນິມິດໝາຍ: (ຫນມ 6:1-9)

ໃນເມື່ອມາເຖິງບົດຮຽນນີ້ເຫັນວ່າການສ້າງກຳແພງຂອງເນເຫມີຢາໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດດີ ລາວໄດ້ນຳພາ ປະຊາຊົນສ້າງກຳແພງອ້ອມກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເຫລືອແຕ່ປະຕູເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີຊ່ອງວ່າງໃນກຳແພງເມືອງນັ້ນ ພໍ ຈະເຖິງເວລາຕຽມຕົວກຳລັງຈະສ້າງປະຕູ ພວກຕໍ່ຕ້ານທີ່ເປັນສັດຕູຂອງພວກອິສຣາເອນໄດ້ອອກມາປາກົດ ຄື: ຊານບັນລັດ, ໂຕປີອາ, ແລະເກເຊນ. ຊານບັນລັດເປັນຜູ້ປົກຄອງເມືອງຊາມາເຣັງ ໂຕປີອາ ໄດ້ເປັນເຊື້ອ ຊາດຂອງພວກອາໂມໄນ ແລະເກເຊນຜູ້ຫົວໜ້າພວກອາຣາບ. ຄົນພວກນີ້ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຈະເຣີນຂອງ ພວກອິສຣາເອນ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າການສ້າງກຳແພງອ້ອມເມືອງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍ້ານວ່າຕົນເອງຈະ ໝົດອຳນາດ ແລະໄດ້ເລີ່ມຕໍ່ຕ້ານແຕ່ຫົວທີ.

ຊານບັນລັດ ແລະເກເຊນເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ວຽກງານຊັກຊ້າໂດຍເຊີນໃຫ້ເນເຫມີຢາໄປປະຊຸມຊຶ່ງໂກຈາກກຸງ ເຢເຣຣູຊາເລັມປະມານຊາວໄມທີ່ບ້ານ ໂອໂນ ແລະເນເຫມີຢາຮູ້ວ່ານີ້ອາດເປັນແຜນການທຳລາຍ. ເນເຫມີ ຢາກໍປະຕິເສດບໍ່ໄປຮ່ວມປະຊຸມກັບພວກເຂົາ (6:2)

ພວກປອງຮ້າຍບໍ່ຍອມເຊົາໂດຍສິ່ງໜັງສືເຊີນສີ່ເທື່ອໃຫ້ເນເຫມີຢາໄປຮ່ວມປະຊຸມ ເພາະການສ້າງກຳ ແພງນີ້ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນດີ ແລະທຸກເທື່ອເນເຫມີຢາຕອບເປັນຄຳດຽວກັນ. ໃນທີ່ສຸດ ຊານບັນລັດໄດ້ໃຊ້ວິທີ ອື່ນໂດຍຂຽນຈົດໝາຍໂດຍຕິຕາປະທັບຢ່າງບໍ່ໄດ້ປິດຊອງ. ໃນສັມຍເດີມຄົນຂຽນຈົດໝາຍຕ້ອງຕິຕາປະທັບ ໃສ່ຫລັງຊອງ ຜູ້ທີ່ຮັບຈົດໝາຍຕ້ອງເປັນຄົນເປີດຕາປະທັບອອກເອງ. ໃນຈົດໝາຍນັ້ນຊານບັນລັດໄດ້ທາ ເຮືອງຕ່າງໆວ່າເນເຫມີຢາເປັນຄົນຫລອກລວງ ສ້າງກຳແພງເພື່ອຕົນເອງຈະເປັນເຈົ້ານາຍ ແລະກະບົດຕໍ່ກະ ສັດເປີເຊັງ. ການທີ່ບໍ່ໄດ້ຕິຕາປະທັບໃສ່ຈົດໝາຍນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນອ່ານແລະຮູ້ເຮືອງເພື່ອ ເນເຫມີຢາຈະມີຄວາມຍ້ານແລະຢຸດໃນການສ້າງກຳແພງ (6:5-7).

ເນເຫມີຢາຕັດສິນໃຈຢ່າງເດັດຂາດ ຊານບັດລັດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເນເຫມີຢາຢາກເຊົາ ແລະ ຍ້ານຕໍ່ຄຳກ່າວຫາແຕ່ປະການໃດ. ໃນທີ່ສຸດ ເນເຫມີຢາໄດ້ສືບຕໍ່ສ້າງຈົນກຳແພງສຳເຮັດລົງ ຊຶ່ງຄຳຫາເຮືອງ ຂອງຊານບັດລັດນັ້ນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງແຕ່ປະການໃດ. ເນເຫມີຢາເປັນນັກອ້ອນວອນອະທິຖານ ໃນເມື່ອພົບ ກັບການຕໍ່ຕ້ານເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານແຮງໃຫ້ມີແຂງແຮງ (6:9). ນີ້ ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີຕໍ່ຜູ້ນຳທົ່ວໄປ.

ພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ຕ້ອງເປັນນັກອ້ອນວອນໃນເມື່ອພົບກັບສິ່ງຕໍ່ຕ້ານ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານກຳລັງໃຫ້ ເພື່ອເອົາຊະນະ ຢ່າເປັນຄົນເພິ່ງຄວາມສາມາດຂອງຕົນເອງຈັກເທື່ອແຕ່ໃຫ້ເພິ່ງພຣະເຈົ້າທຸກບາດກ້າວເພາະ ພຣະອົງເປັນຫ່ວງສະພາບຂອງພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າຈະປະທານແຮງໃຫ້ພວກເຮົາທຳການທີ່ຢູ່ຂວາງໜ້າໄດ້ ໃຫ້ສຳເຮັດ.

3. ຫັກຫລັງຈາກພາຍໃນ: (ຫນມ 6:10-13)

ເປັນໜ້າເສັຽໃຈເພາະມີບາງຄົນໃນກຸ່ມອິສຣາເອນໄດ້ຮ່ວມຫົວກັບຄົນຕ່າງຊາດຕໍ່ຕ້ານການສ້າງກຳແພງ ຂອງເນເຫມີຢາ. ເຊມັຍຢາເປັນປະໂຫຍດປະຈຳພຣະວິຫານ ໄດ້ເວົ້າກັບເນເຫມີຢາເວລາໄປຢາມກັນ ແລະ ເຊມັຍຢາໄດ້ກໍ່ຄວາມຫລອກລວງວ່າໃຫ້ເນເຫມີຢາໄປລີ້ຕົວຢູ່ໃນພຣະວິຫານເພາະມີຄົນຈະມາຂ້າ ແຕ່ເນເຫ ມີຢາຮູ້ວ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຫ່ວງແທ້ ແຕ່ເປັນຄຳຕົວະເພື່ອຈະຊັກຊ້າການກໍ່ສ້າງກຳແພງ. ຊໍບໍ່ພໍເນເຫມີຮູ້ ວ່າ ເຊມັຍຢາປະໂຫຍດຖືກຈ້າງຈາກພວກສັດຕູ. ເນເຫມີຢາຍັງຮູ້ອີກວ່າຖ້າລາວເຂົ້າໄປລີ້ຕົວຢູ່ພຣະວິຫານ ໂດຍທີ່ບໍ່ຮັບອະນຸຍາດ ຄົນທັງຫລາຍຈະບໍ່ເຫັນດີນຳ ການເປັນຜູ້ນຳຕອນນີ້ກຳລັງຖືກທົດລອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເນ ເຫມີຢາບໍ່ເຮັດໃຫ້ຊື່ສຽງຂອງລາວເສັຽໄປໃນຖານະເປັນຜູ້ນຳ. ຕອນນີ້ ເນເຫມີຢາໄດ້ສະແດງຕົວເປັນຜູ້ນຳທີ່ ຕັດສິນໃຈດີແລະກ້າຫານ ຄືເພິ່ນບໍ່ຍອມຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງສັດຕູຫລືຕົກໄປໃນບ້ວງແຮວນັ້ນ.

4. ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ: (ຫນມ 6:15-16)

ໃນເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນຄວາມເກ່ງກ້າແລະສາມາດຮູ້ຈັກເບິ່ງເຫັນອະນາຄົດໄດ້ ພວກເຂົາກໍ່ມີກຳລັງໃຈໃນ ການລົງມືສືບຕໍ່ສ້າງກຳແພງ. ປະຊາຊົນຕ້ອງການເຫັນຜູ້ນຳເປັນຕົວຢ່າງຜູ້ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເຫັນວ່າປະຊາ ຊົນພ້ອມກັນສ້າງກຳແພງໃຊ້ເວລາພຽງສອງເດືອນເທົ່ານັ້ນ. ພວກສັດຕູກໍ່ມີຄວາມຍ້ານຕໍ່ພວກອິສຣາເອນ ເພາະເຫັນການສ້າງນັ້ນເປັນການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າແນ່ນອນຈຶ່ງສຳເຮັດໄວເປັນພິເສດ. ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າ ກໍ່ໄດ້ຮັບພຣະກຽດໃນເມື່ອປະຊາຊົນສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ.

ທຸກມື້ນີ້ຄົນເຮົາມັກໝົດກຳລັງໃຈແລະນ້ອຍໃຈໃນເມື່ອພົບກັບການຕໍ່ຕ້ານ ຍ້ອນມີອະນິດແຕ່ຂຍາຍໄປ ທົ່ວໂລກຢ່າງວ່ອງໄວເຖິງການຕິຕຽນ ເຮືອງຂອງເນເຫມີຢາເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນການຕໍ່ສູ້ກັບການຕິຕຽນຈາກ ສັດຕູ. ພວກເຮົາຄວນເອົາເປັນຕົວຢ່າງ ບໍ່ໃຫ້ໝົດກຳລັງໃຈເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຮັບພາຣະອັນນຶ່ງອັນ ໃດ ເຮົາອາດກືມຫົວລົງໄດ້ ແຕ່ມີໃຫ້ຈັບຄຳໄຖ່ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເມື່ອພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະຄົນນັ້ນ ຍ່ອມມີຜູ້ຕໍ່ຕ້ານເປັນຂອງທັມມະດາ. ຫລາຍເທື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານເພື່ອຫລໍ່ຫລອມພວກເຮົາ ທ່ານຈະໄດ້ພົບກັບຜູ້ຕໍ່ຕ້ານໃນຖານະເປັນຜູ້ນຳຮັບໃຊ້ ເວລາທ່ານຖືກຄົນຕໍ່ຕ້ານໃຫ້ຍອມຮັບວ່ານັ້ນເປັນຂອງທັມມະດາ ແລະຕ້ອງສຶກສາຄົ້ນຄວ້າວ່າເປັນຍ້ອນອັນໃດ. ຕັ້ງຄຳຖາມວ່າ ນັ້ນມີຄວາມຈິງແລະມີຄ່າບໍ່ທີ່ຈະເອົາຫົວຊາ? ສິ່ງນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງຍົກເອົາມາສົນທະນາກັນບໍ່? ມີອັນໃດທ່ານສາມາດເອົາມາເປັນບົດຮຽນໄດ້? ທ່ານຄວນບໍ່ເອົາຫົວຊາ ຫລືຈຳເປັນບໍ່ທີ່ຕ້ອງປະເຊີນ? ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງປະທານສະຕິປັນຍາໃຫ້ເພື່ອແກ້ໄຂ. ເນເຫມີຢາໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ເປັນຕົວຢ່າງດີໃນເລື່ອງນີ້.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຈະອະທິບາຍສິ່ງທີ່ເນເຫມີຢາປະເຊີນຢ່າງໃດ?
2. ທ່ານໄດ້ສລຸບສິ່ງທີ່ເນເຫມີຢາຕອບສນອງຢ່າງໃດ?
3. ມີແນວທາງໃດທີ່ທ່ານຮູ້ວ່າຄົນອື່ນໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ ໃນເມື່ອທ່ານພະຍາຍາມຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ?
4. ທ່ານຈະປະເຊີນກັບຜູ້ຕໍ່ຕ້ານແນວໃດ?
5. ຈາກບົດຮຽນນີ້ທ່ານໄດ້ຮຽນຫຍັງບໍ່ ເພື່ອທ່ານຈະເຮັດຖືກຕ້ອງເມື່ອມີຜູ້ຕໍ່ຕ້ານໃນອະນາຄົດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຮັບໃຊ້ເຖິງຈະເປັນທຸກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອຊາຍາ 52:13-15; 53:1-12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເອຊາຍາ 52-53

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຮັບໃຊ້ຢ່າງເປັນທຸກ (ພຣະເຢຊູ) ໄດ້ປົ່ນປົວພະຍາດຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮຽນອັນໃດຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນທຸກເຊັ່ນນີ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອຸທິດຕົນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງເປັນທຸກນີ້ ແລະຕັດສິນໃຈຍອມຢູ່ໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ອົງພຣະເຢຊູຕົວຢ່າງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ດີ: ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາເອົາເປັນຕົວຢ່າງທີ່ຈະໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນ. ຕົວຢ່າງດີຍອມເປັນປໂຍດ ແຕ່ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຍັງສາມາດຮຽນນຳຊີວິດທີ່ຜິດພາດເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດຜິດອີກ. ພັງຂອງການເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີນັ້ນມີປໂຍດຫລາຍກວ່າຄຳເວົ້າທີ່ຄ່ອງແຄ້ວແລະເປັນໜ້າຟັງ. ປະສົບການດີສາມາດປ່ຽນໃຫ້ຄົນກາຍເປັນພະເອກໄດ້. ສຳລັບຄຣິສຕຽນແລ້ວອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີທີ່ສຸດ ພຣະຄຳຕອນນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ກ່ອນອົງພຣະເຢຊູຫລາຍສັດຕະວັດ, ແຕ່ຄຳສອນໄດ້ກົງກັບຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ສຸດ.

1. ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງເປັນຊັຍຊະນະ (ເອຊາຍາ 52:13-15; 53:1)

ເພງສີ່ເພງຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ໄດ້ກ່າວເຖິງຊີວິດອັນລຳບາກ ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກວ່າພວກເຂົາອາດຖືກຂົ່ມເຫງ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຍົກພວກເຂົາຂຶ້ນໃນຕອນສຸດທ້າຍ ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ໄດ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈຕໍ່ພວກຍິວທີ່ຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍທີ່ມີຄວາມຫວັງວ່າວັນນຶ່ງພວກເຮົາອາດຈະໄດ້ກັບຄືນໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມອີກ ມັນຍັງສອນໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເມຊີອາເປັນຜູ້ຖືກສະຖາປະນາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຈະນຳເອົາຄວາມຫວັງມາໃຫ້ພວກຍິວ.

ຄວາມສຳເລັດບໍ່ມາຈາກກຳລັງທາງທະຫານ ຫລືຮີດອຳນາດຂອງການອັສຈັນ, ແຕ່ຕ້ອງມາດ້ວຍຄວາມທຸກທໍຣະມານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້. ປັນຍາຢ່າງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ນຳໃນສມັຍເດີມ ແລະພວກສາວິກບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຈົນເຖິງເວລາອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາໃນໂລກ ເພື່ອພຣະອົງເປັນຜູ້ຖວາຍຕົວເອງແລະເປັນທຸກຢ່າງຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້. ການທີ່ຍົກເອົາອົງພຣະເຢຊູມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ນີ້ຖືກຕ້ອງດີເພາະພຣະອົງໄດ້ບັງເກີດໃນຮາງຫຍ້າ ໄດ້ຮັບ ຄວາມທົນທຸກທໍຣະມານຈົນເຖິງຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະກາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ໃນຖ້ຳທີ່ຍືມຈາກຄົນອື່ນ. ອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ ແຕ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ທີ່ຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມານ. ເໝືອນກັບອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າ, “ໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູທຸກທົວເຂົ້າຈະກຶມລົງ...ແລະທຸກລັ້ນຈະສາຣະພາບວ່າອົງພຣະເຢ

ຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” (ຟລປ 1:10-11). ອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາເອົາໄວ້ໃຫ້ເປັນອົງພຣະເມຊີອາ, ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມານ ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າ.

ປໂຍກທີ່ວ່າ “ພຣະອົງຈະພົມນ້ຳໃສ່” (52:15) ໝາຍເຖິງການຮັບໃຊ້ທີ່ກ່າວໃນສອງບົດເພງມາກ່ອນຄືເປັນຄວາມສ່ວງຂອງຊາດ (ອຊຍ 42:6 49:6). ໃນພຣະຄັມພິເດີມຄຳວ່າພົມນ້ຳໃສ່ໝາຍເຖິງການຊຳຮະໃຫ້ສະອາດຂອງພວກປະໂຣທິດ (ພລວ 4:6). ໂດຍຜູ້ຮັບໃຊ້ທຸກຊາດ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພວກຍົວເທົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບການຊຳຮະໃຫ້ສະອາດຈາກຄວາມຜິດບາບ. ຄຳເວົ້າສຸດທ້າຍໃນປຶ້ມມັດທາຍໄດ້ບອກເຖິງຈຸດປະສົງທີ່ນຳຂ່າວປະເສີດອອກໄປຫາທຸກຊາດ (ມທ 28:18-20) ໃນປຶ້ມກິຈການ 1:6-8 ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວກ່ອນພຣະອົງຈະໄດ້ຖືກຮັບຂຶ້ນໄປສວັນ.

2. ລັກສະນະຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ (ເອຊາຍາ 53:2-3)

ຜູ້ຮັບໃຊ້ບໍ່ໄດ້ມີໜ້າຕາສວຍງາມຕົວຢ່າງ ກະສັດຊາອູນກະສັດຜູ້ທຳອິດຂອງພວກອິສຣາເອັນ (1 ຊມອ 10:23) ຫລືກະສັດດາວິດ (1 ຊມອ 17:42). ທັງສອງຄັ້ງໃນເພງໃນທຶກຂໍ້ ຜູ້ປະກາດເອຊາຍາໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ເປັນຕາເບິ່ງ. ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ອາດບອກເຖິງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຖືກຂົ່ມເຫງແລະຖືກປມາດ ຫລືອາດເນັ້ນເປັນຮູບຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້. ເອຊາຍາໄດ້ຊົມໄວ້ວ່າ ຜູ້ຮັບໃຊ້ເປັນເໝືອນຮາກທີ່ຖືກໂຄ່ນອອກຈາກດິນ. ຖ້າຈະເອົາມາປະກວດຄົງບໍ່ໄດ້ຈັກຄະແນນ. ໃນໂຮງຮຽນຜູ້ນຳສາສນາ ຄົນທີ່ສັມກໄປຮຽນນັ້ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາສວຍງາມດີເພື່ອຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ.

ຕາມມາດຕະຖານຂອງໂລກແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຢາກຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້. ອົງພຣະເຢຊູຮູ້ຈັກດີເຖິງການເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ທໍຣະມານແລະໂສກເສົ້າ. ໂລກບໍ່ມີຄວາມຫວັງອັນໃດເຖິງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນທຸກທໍຣະມານຢ່າງນັ້ນ. ແຕ່ໃຫ້ເຂົ້າໃຈເທິນເວລາ ໂກລີອາດຍັກໃຫຍ່ຜູ້ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດດາວິດຜູ້ນ້ອຍນັ້ນ ຄິດວ່າຈະເອົາຊະນະໄດ້ຢ່າງງ່າຍໆ (1 ຊມອ 17:42-50), ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານກຳລັງໃຫ້ແກ່ກະສັດດາວິດຊຶ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ນ້ອຍເອົາຊະນະໄດ້ ເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູ.

3. ການເປັນທຸກແລະການຕາຍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ (ເອຊາຍາ 5:4-9)

ເພງໄດ້ບອກເຖິງການມີຊັບຊະນະຍ້ອນການເປັນທຸກ ຄົນທັງຫລາຍຄິດວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດເພາະໄດ້ເຮັດຜິດບາບຢ່າງຫລວງຫລາຍມາກ່ອນ ເພາະຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນສັມຍນັ້ນ ຄວາມທຸກເປັນເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດຕໍ່ຄົນຜິດບາບ. ແນວໃດກໍຕາມຜູ້ປະກາດເອຊາຍາໄດ້ບອກວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເປັນທຸກທໍຣະມານຍ້ອນຄວາມບາບຂອງຕົວເອງ ແຕ່ຍ້ອນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ. ຄຳເວົ້າວ່າ “ພວກເຮົາ” ໝາຍເຖິງພວກເຮົາເປັນເໝືອນຝູງແກະທີ່ຫລົງທາງ. ອາຈານໂປໂລຍັງກ່າວເພີ່ມວ່າ “ພວກເຮົາເປັນຄົນຜິດບາບ ແລະຂາດຈາກພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ” (ໂຣມ 3:23).

ຜູ້ຮັບໃຊ້ເປັນທຸກນັ້ນຍອມຖືກຄົນອື່ນເອົາປຽບແລະເຮັດໃຫ້ອາຍຸຊຶ່ງບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບເລີຍ ຜູ້ອ່ານໄດ້ຍິນຄຳທຳນວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຍາວ່າ ສົມກັບທີ່ໄດ້ຮັບໂຊກຮ້າຍແລະເປັນທຸກຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກກວດລ້າງໄປຢູ່ຕ່າງແດນ ແຕ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ເປັນທຸກກໍເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງອິສຣາເອັນ ແລະຄົນຊາດອື່ນອີກດ້ວຍ. ຂ່າວປະເສີດແມ່ນຜູ້ບໍ່ມີບາບໄດ້ຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ (ໂຣມ 5:8).

ໂຍຣັນບັບຕິສະໂຕໄດ້ກ່າວວ່າ, “ແກະນ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເອົາຄວາມຜິດບາບອອກຈາກໂລກນີ້ໄປ” (ຍຣ 1:29). ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບເອົາເຄາະຮ້າຍຂອງມະນຸດໂດຍບໍ່ໄດ້ຈື່ມອັນໃດ. ຄົນໃນສັມຍສັດຕະວັດທີ່ນຶ່ງພະຍາຍາມຂ້າອົງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີແຜນອີກແນວນຶ່ງ.

4. ໃນທີ່ສຸດພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍມີຊັບ (ເອຊາຢາ 53:10-12)

ບາງຄັ້ງພຣະເຈົ້າໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງບໍ່ດີເກີດຂຶ້ນໃນໂລກ ພຣະອົງມີແຜນການທີ່ຈະກຳຈັດກັບຄວາມຜິດບາບ ພຣະອົງໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງພົບກັບຄວາມເປັນທຸກ ສິ່ງນັ້ນອອກຈາກແຜນການອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ. ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງໃນເລື່ອງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນທຸກ. ການແກ້ແຄ້ນຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພຽງຄົນມາຈາກຕາຍ ແຕ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຊື່ອທຸກໆ ຊາດ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນເປັນລາງວັນ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາ ໄດ້ຂຽນວ່າ, “ພຣະອົງຈະເຫັນແສງແຫ່ງຊີວິດ ແລະຊອບພຣະທັຍ.” ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມອບຊຸມຝັງສົບແກ່ຄົນຊົ່ວ.” ວັນອິສເຕີທຳອິດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນດານໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສືບຕໍ່ແຜນການເດີມ ຄືສ້າງຄົນເພື່ອພຣະອົງເອງ ຄືຄຣິສຕະຈັກ.

ພຣະຄັມພິໄດ້ກ່າວເຖິງຄຣິສຕະຈັກແມ່ນ “ຮ່າງກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ” (1 ກອທ 12:27) ພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນກໍເປັນຄອບຄົວຈາກພຣະເຈົ້າຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໄດ້ຍ້ອນຮັບເອົາພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາກາຍເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງໃນໂລກນີ້ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຂົ້າມາໃນປະຫວັດສາດເພື່ອຈະໄດ້ເປີດເຜີຍພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ. ພຣະອົງຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນສາວິກເພື່ອສືບຕໍ່ພາຣະກິດຂອງພຣະອົງ. ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາອາດບໍ່ໄດ້ເປັນທຸກອັນໃດ ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ຕິດຕາມຜູ້ໄດ້ຊັບຊະນະ ແລະປະທານຄວາມລອດພົ້ນໃຫ້ ພ້ອມຍັງເອີ້ນເອົາພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເວລາອາຈານໂປໂລສລຸບຈິດໝາຍທີ່ຂຽນໄປເຖິງຄຣິສຕະຈັກເມືອງພິລິບປອຍ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງສິ່ງດີໆຫລາຍຢ່າງ ແລະບອກໃຫ້ຜູ້ອ່ານຄິດເຖິງສິ່ງນັ້ນ (ຟລປ 4:8). ໃຊ້ສະໝອງໃນດ້ານຈິດວິນຍານເປັນການດີຢຶ່ງ. ອົງພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ໃຫ້ພວກເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຈ (ລກ 10:27). ເຮັດຢ່າງນັ້ນໝາຍເຖິງການສະມາທິ. ແມ່ນແທ້ ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງຮຽນເຖິງເລື່ອງສະມາທິເພາະພວກເຮົາເປັນນັກກ້າງວິນແມ່ນບໍ່?

ຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູຖວາຍ, ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດ, ຄົນອື່ນເອົາປຽບ, ເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນ ໃຫ້ຈິດຈຳຄຳສອນຂອງພຣະອົງເອົາໄວ້ ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້ກໍເພາະ “ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ” (ຍຣ 3:16) ຫລັງຈາກອາຈານໂປໂລໝູນໃຈໃຫ້ໂທເມືອງພິລິບປອຍໄດ້ຄິດແລ້ວ ເພິ່ນອົງຍັງສັ່ງພວກເຂົາໃຫ້ເອົາມາປະຕິບັດ (ຟລປ 4:9). ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຕ້ອງເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາຢ່າພຽງແຕ່ຄິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃຫ້ລົງມືຮັບໃຊ້ເລີຍ!

ຄຳຖາມ:

6. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພາບຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນທຸກ ພວກເຮົາຈຶ່ງຖືວ່າເປັນຜູ້ເກ່ງກ້າ ຫລືພຣະເອກໄດ້?
7. ເປັນດ້ວຍເຫດໃຫ້ຄ່າໄຖ່ພວກເຮົາອອກຈາກບາບມີຄ່າສູງ?
8. ແມ່ນຫຍັງໃນຊີວິດຂອງອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ທ່ານຢາກເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ?
9. ໃຜເປັນຕົວຢ່າງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ດີໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ?
10. ແມ່ນຫຍັງຄືທາງທີ່ທ່ານຕ້ອງເປັນທຸກເພື່ອຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ເປັນຕົວຢ່າງໃນການຖອມຕົວ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 13:1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 13:1-17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເຖິງການຖອມຕົວຄືພຣະອົງໄດ້ລ້າງຕີນຂອງພວກສາວິກ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ມີອັນໃດບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຖອມຕົວເອົາຢ່າງອົງພຣະເຢຊູ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສຳຣວດວ່າແມ່ນອັນໃດໃນຊີວິດເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນການຖອມຕົວ.

ຄຳນຳ

ໃນເມື່ອພວກສາວິກຍັງບໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜແທ້ ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມລ້າງຕີນຂອງພວກເຂົາ. ຊາວໂລກໄດ້ຮູ້ຈັກພວກເຮົາວ່າເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູ ໂດຍການກະທຳຄືຜູ້ເປັນນາຍ ໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນຖອມຕົວແລະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.

ຄະນະບັບຕິສະນິການປະຊຸມອ້ອນວອນຢູ່ສະຖານທີ່ເປັນຂອງພວກຄັດໂຕລິກ. ພວກນັກບວດຂອງຄັດໂຕລິກໄດ້ມາຈາກທຸກບ່ອນໃນໂລກ ພວກເຂົາໄດ້ມີການເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອນວອນແຕ່ເດີກ 5:45 ຕອນເຊົ້າທຸກວັນ ເຫັນວ່າການທີ່ພວກຄັດໂຕລິກເຮັດນັ້ນເປັນສິ່ງແປກຕາຈາກຄະນະບັບຕິສ, ແຕ່ເຫັນວ່າເປັນໜ້າຕື່ນເຕັ້ນທີ່ເປັນພວກນັກບວດນຸ່ງເຄື່ອງສີດຳທຸກຄົນ ແລະພາກັນສູດມົນຄ້າຍຄືສຽງເພງເວລາພວກເຂົາພາກັນຢ່າງເຂົ້າໄປໃນວິຫານ. ຢ່າງໃນກຳຕາມເຖິງແມ່ນມີການປະຕິບັດແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກຄັດໂຕລິກຖວາຍຕົວໂດຍການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການອ້ອນວອນອະທິຖານຢູ່ບ່ອນໂດດດ່ຽວ ແລະມີນ້ຳໃຈຮັບໃຊ້.

ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາມັກໃຊ້ຊີວິດໃນການອ້ອນວອນຢູ່ບ່ອນສັງຄົມ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຮົາຂາດການເອົາໃຈໃສ່ຮັບໃຊ້. ການທີ່ພວກສາວິກໄດ້ເຫັນອົງພຣະເຢຊູໃນທ້ອງຊັ້ນເທິງເອົານ້ຳມາລ້າງຕີນໃຫ້ພວກເຂົາ ການກະທຳຂອງພຣະອົງນັ້ນໄດ້ສອນເຂົາໃຫ້ເປັນຄົນຖອມຕົວ ແລະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.

1. ຖອມຕົວ: ຮັບໃຊ້ຢ່າງເສຍ (ໂຢຮັນ 13:1-5)

ຖ້າພວກເຮົາເປີດໄປເບິ່ງປຶ້ມປະຖົມມະການ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນຄຳເວົ້າ, “ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ.” ພຣະຄຳພີໄດ້ເລີ່ມເວົ້າເຖິງການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງໂລກຈັກກະວານ ຈົນເຖິງການຊົງສ້າງສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່ (ພຣະນິມິດ 21:1). ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ເປີດໄປຫາປຶ້ມໂຢຮັນບົດທີ 1, ພວກເຮົາກໍຈະເຫັນຄຳເວົ້າຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ, “ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ” ເປັນຄຳເວົ້າຂອງໂຢຮັນເຖິງການປະກາດຮັບໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນ 12 ບົດຕໍ່ໄປນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນພາຣະກິດທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດເຊັ່ນ: ປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ, ເອີ້ນຄົນຕາຍ

ໃຫ້ຄົນມາຊີວິດອີກ, ຫ້າມລົມພະຍຸ, ໄລ່ຜິອອກຈາກຄົນ, ລ້ຽງຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ. ຄວາມຈິງແລ້ວ 12 ບົດທຳອິດນີ້ໄດ້ມີຊື່ວ່າເປັນປຶ້ມອັສຈັນ.

ບົດ 13 ເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຕອນຮັບໃຊ້ສຸດທ້າຍຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນໂລກ. ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ມີນັກປາດຫລາຍຄົນໄດ້ເອີ້ນບົດ 13-20 ວ່າເປັນປຶ້ມສະງ່າຣາສີ ໃນຂະນະທີ່ອົງພຣະເຢຊູກຳລັງເປີດໃຫ້ຮູ້ເຖິງການສິ້ນພຣະຊົນແລະການຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຮູ້ດີເຖິງເວລາແລ້ວຈຳເປັນທີ່ພຣະອົງຕ້ອງອອກຈາກໂລກນີ້ໄປນັ່ງພຣະຣາຊບັນລັງຮ່ວມກັບພຣະບິດາໃນຟ້າສວັນຕລອດໄປ (ໂຍຮັນ 13:1). ພຣະອົງໄດ້ປະຈາກການເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະເອົາສະພາບເໝືອນມະນຸດ (ຟລປ 2:6-7), ບັດນີ້ພຣະອົງຈະປະສະພາບມະນຸດກັບໄປຢູ່ທາງກ້ຳຂວາຂອງພຣະບິດາໃນສວັນ.

ການລ້າງຕີນເປັນທຳນຽມດີໃນສັມຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ທຸກຄົນຕ້ອງອາບນ້ຳຢູ່ບ້ານຫລືຕາມບ່ອນອື່ນໆ ກ່ອນຈະກິນເຂົ້າ. ແຕ່ການລ້າງຕີນນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດອີກເພາະຄົນໃນສັມຍນັ້ນໃສ່ເກີບແຕະ ເວລາຍ່າງໄປຕາມທາງຕີນກໍເປັນອັນດີ. ຜູ້ລ້າງຕີນນັ້ນສ່ວນຫລາຍເປັນໜ້າທີ່ຂອງຄົນໃຊ້ທີ່ບໍ່ເປັນຊາດຍິວເຊັ່ນ: ເປັນລູກເປັນເມັງຂອງຄົນຕ່າງຊາດ ລ້າງຕີນໃຫ້ເຈົ້ານາຍ ແລະສະມາຊິກໃນເຮືອນເຈົ້ານາຍ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖ່ອມຕົວສະເດັດລົງມາເປັນຊາດມະນຸດກາຍເປັນຄົນຮັບໃຊ້ ແລະຖ່ອມຕົວລົງຍອມຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ (ຟລປ 2:7-8). ການລ້າງຕີນນີ້ເປັນສັນຍາລັກອັນດີທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມອບໃຫ້ພວກສາວິກ ແລະໂລກຮູ້. ຕາມພາສາກຣິກໄດ້ເວົ້າຢ່າງດີວ່າ ພຣະອົງຊົງຍອມວາງລົງ (ເຕເຕັນນາຍ) ຜ້າຊັ້ນນອກ. ພຣະອົງກໍໄດ້ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ ຄືຍອມວາງຊີວິດລົງອີກ (ໂຍຮັນ 10:17-18).

2. ຖ່ອມຕົວ: ປະກາດຢ່າງເສຣີ (ໂຍຮັນ13:6-11)

ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນບົດຮຽນຫລາຍເຮືອງໃນຫ້ອງຊັ້ນເທິງ. ຜູ້ຊາຍສ່ວນຫລາຍຢູ່ໃກ້ຊິດພຣະອົງແມ່ນພວກສາວິກ ແລະເພື່ອນໃກ້ຊິດສນິດ. ໃນລະຍະສາມປີເດີນຮ່ວມທາງກັບອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຂົາໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັນບາງຄັ້ງກັບອົງພຣະເຢຊູ, ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ແລະແນ່ນອນໄດ້ມີຄວາມຍິນດີເຂົ້າຮ່ວມສາມັກຄີທັມກັນ. ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄິດມາກ່ອນວ່າອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະອາຈານຈະກຶມລົງລ້າງຕີນເປື້ອນຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງເປັນໜ້າລະອາຍ! ເພາະວຽກນັ້ນເປັນໜ້າທີ່ຂອງຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນຄົນຕ່າງຊາດ.

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ລ້າງຕີນໃຜກ່ອນໝູ່, ແຕ່ເມື່ອມາຮອດເປໂຕເທັນວ່າເປັນເຮືອງໃຫຍ່ເພາະເປໂຕເປັນຄົນອວດຕົວ ບໍ່ຢາກຍອມໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຊົງລ້າງຕີນເພາະເປັນຄວາມຮູ້ສຶກບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ໃນທີ່ສຸດເປໂຕກໍຍອມ ແຕ່ເຮັດເກີນສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູສອນ ພຣະເຢຊູເປັນເຈົ້ານາຍ ແລະສອນໃຫ້ພວກສາວິກຍອມຮັບໃຊ້ກັນແລະກັນໃນອະນາຄົດຂ້າງໜ້າ.

ຖ້າຢາກໄດ້ຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຖ່ອມຕົວ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກສາວິກເຖິງການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ ເພື່ອຄົນອື່ນຈະຮັບໃຊ້ພວກເຂົາ ທັງສອງຢ່າງນີ້ເທັນວ່າຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນຍ່ອມຍາກກວ່າ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຕໍ່ເປໂຕເວລາພຣະອົງລ້າງຕີນໃຫ້ ເປໂຕອາດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍ ລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ພຣະອົງເອີຍ, ຢ່າລ້າງແຕ່ຕີນ ແຕ່ຈຶ່ງລ້າງມືແລະຫົວຂ້າງນ້ອຍນຳແດ່ ” (13:9). ແຕ່ຕໍ່ໄປເປໂຕຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈຄັກເຖິງສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຕໍ່ຕີນ. ອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຕອບເປໂຕວ່າ ຖ້າຄົນໃດໄດ້ອາບນ້ຳແລ້ວບໍ່ຈຳເປັນຈະລ້າງອີກ, ພຽງແຕ່ລ້າງ

ຕົນ." ຄວາມໝາຍອາດມີຫລາຍເຊັ່ນຜູ້ທີ່ຖືກລ້າງດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດ ຄົນນັ້ນກໍໄດ້ພົ້ນ, ບໍ່ຈຳເປັນຈະເຮັດຫຍັງອີກ ພຽງແຕ່ສາອະພາບຄວາມຜິດແຕ່ລະວັນເໝືອນລ້າງ (ຂີ້ຝຸ່ນຈາກຕົນ).

ພວກເຮົາອາດມີຄຳຖາມວ່າ ເວລາອົງພຣະເຢຊູກໍ່ມາລົງລ້າງຕົນຢູ່ດາ ເພາະໃນຂໍ້ 2 ວ່າຢູ່ດາໄດ້ຮູ້ແລ້ວວ່າລາວຈະທໍາຣະຍົດຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ. ມັນມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຄຳເວົ້າ ຖ່ອມຕົວ ແລະລະອາຍ, ແນ່ນອນຢູ່ດາໄດ້ມີຄວາມລະອາຍ. ອົງພຣະເຢຊູກໍ່ຮູ້ຈັກເຊັ່ນກັນວ່າແມ່ນໃຜຈະເປັນຄົນກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ (13:11), ແຕ່ເຖິງບານນັ້ນອົງພຣະເຢຊູຍັງລ້າງຕົນໃຫ້ຢູ່ດາ. ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ຄຣິສຕຽນຄວນຮັກແລະຮັບໃຊ້ຜູ້ເປັນສັດຕູຂອງຕົນດ້ວຍ.

3. ຖ່ອມຕົວ: ຕັ້ງມາດຕະຖານຢ່າງເສຣີ (ໂຢຮັນ 13:12-17)

ເຖິງເວລາອົງພຣະເຢຊູຈະໄດ້ອະທິບາຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກສາວິກ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕັ້ງມາດຕະຖານໃຫ້ຄຣິສຕຽນຮັບໃຊ້ ໃນຕອນນີ້ທີ່ພວກເຮົາຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃນຫລັກຄຳສອນ ຄືປະໂຫຍກທີ່ວ່າ “ກັນແລະກັນ” (13:14). ຄຳສອນທົ່ວໄປຂອງອົງພຣະເຢຊູແມ່ນຮັບໃຊ້ຄົນທຸກຍາກ, ຜູ້ຫລົງທາຍ ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າ “ກັນແລະກັນ” ນີ້ຕໍ່ພວກສາວິກໂດຍຕົງ ອົງພຣະເຢຊູຍັງໄດ້ເຕືອນພວກສາວິກ ແລະພວກເຮົາທຸກວັນນີ້ວ່າພວກເຮົາເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງເວລາຮັບໃຊ້ ພວກເຮົາບໍ່ໃຫຍ່ ກວ່າຜູ້ທີ່ພວກເຮົາເປັນຕົວແທນ ຖ້າບໍ່ລະວັງພວກເຮົາກໍາກາຍເປັນຄົນອວດຕົວຊຶ່ງເປັນຄວາມບາບ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕັ້ງມາດຕະຖານໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຕິດຕາມເອົາເປັນຕົວຢ່າງ ແລະພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງປະກາດເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ຈັກແລະເຮັດເໝືອນກັນ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ອວຍພຣະພອນພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ການຖ່ອມຕົວເປັນສິ່ງຍາກ. ຖ້າພວກເຮົາພະຍາຍາມຢາກເປັນຄົນຖ່ອມຕົວລົງເທົ່າໃດພວກເຮົາຍິ່ງກາຍເປັນຄົນເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຕົນເອງຫລາຍຂຶ້ນ ແລະອາດກາຍເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວເພີ່ມຂຶ້ນ. ແຕ່ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າການຖ່ອມຕົວບໍ່ແມ່ນການຄິດເຖິງຕົນເອງໜ້ອຍລົງ. ບໍ່ວ່າດ້ານການເມືອງ ຫລືໃນອົງການຕ່າງໆ ພວກເຮົາເຫັນວ່າຂາດການຖ່ອມຕົວ. ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຕົວຢ່າງຕໍ່ໂລກ ຄືໃຫ້ປະຖິ້ມການອວດຕົວ ແລະຍອມຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະຈະໄດ້ເຫັນອົງພຣະຄຣິດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

11. ໃຫ້ກວດເບິ່ງຕົວເອງເຖິງບຸກຄົນລັກສະນະ ທ່ານໄດ້ເຫັນການເຫັນແກ່ຕົວໃນຊີວິດບໍ່?
12. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ເປັນຄົນຖ່ອມຕົວເພື່ອຈະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໄດ້?
13. ການຮັບໃຊ້ອັນໃດທີ່ທ່ານຄິດວ່າເປັນຂອງຕ່ຳ?
14. ຖ້າຄົນອື່ນບອກວ່າທ່ານເປັນຄົນຖ່ອມຕົວ ສິ່ງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງບໍ່?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ຮັບໃຊ້ດ້ວຍການເສັຽສະລະ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 15: 9-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 14-15

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແມ່ນການສະລະຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອມິດສະຫາຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຍອມເສັຽສະລະຊີວິດເພື່ອມິດສະຫາຍເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຫາໂອກາດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍການເສັຽສະລະຄືການສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ລາວ.

ອ່ານລວບ: ການເສັຽສະລະມີຫລາຍປະເພດ. ການເສັຽສະລະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອພວກເຮົາທັງຫລາຍຄືພຣະອົງເອີ້ນພວກເຮົາວ່າພວກເຮົາເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະອົງ. ທຸກມື້ນີ້, ການເປັນມິດກັບພຣະເຢຊູຍັງຕ້ອງມີການເສັຽສະລະ.

ຄຳນຳ

ການສັ່ງລາກັນຄຳສຸດທ້າຍກ່ອນພາກຈາກກັນເປັນການເຈັບປວດ. ຄວາມຍ້ານກົວກໍເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງການເຈັບປວດ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະມີທັງເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ. ຈະມີທັງເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ທີ່ຈາກເຮົາໄປ? ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພຍານໄດ້ເຮືອງຄວາມເຈັບປວດເພາະວຽກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້ໃນຕຳແໜ່ງ Chaplain. ເພາະວ່າການຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບການຮັກສາພາຍາດທີ່ປົວບໍ່ໄດ້, ຄອບຄົວຮູ້ວ່າເວລາສຸດທ້າຍມາເຖິງຊຶ່ງບໍ່ເອົາຄືນໄດ້.

ການສັ່ງລາທີ່ຊຶ່ງທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນພຍານແມ່ນກ່ຽວກັບສາມີພັລຍາຄູ່ນຶ່ງຊຶ່ງທັງສອງໄດ້ແຕ່ງງານກັນເປັນເວລາຫລາຍປີ. ຊຶ່ງບໍ່ດົນມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນຍົງກັບພັລຍາຂອງທ່ານຜູ້ນີ້ອາຍຸ 71 ປີລາວໄດ້ສັ່ງລາສາມີຂອງລາວ. ສາມີບໍ່ສາມາດຕອບລາວໄດ້, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າສາມີໄດ້ຍືນພັລຍາລາວແຕ່ພຽງແຕ່ປາກຕົງໄປມາໜ້ອຍນຶ່ງ. ນາງໄດ້ບອກສາມີວ່າລາວຮັກສາມີຕອດເວລາ. ລາວໄດ້ເວົ້າເຖິງເວລາສຸກສັນແລະຄວາມຊົງຈຳຫລາຍໆຢ່າງ. ພັລຍາໄດ້ກິ່ນລົງແລະຈູບຮິມປາກຂອງສາມີ. ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍືນເບິ່ງສາມີພັລຍາຄູ່ນີ້ເປັນໜ້າສຮເສີນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມຮັກອັນອ່ອນໜອນຮະຫວ່າງສາມີພັລຍາທີ່ຈຳຕ້ອງໄດ້ແຍກຈາກກັນໄປ ໄກກັນປານກັບສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ.

ພຣະຄຳພີ ໂຢຮັນ ບົດທີ 14-17 ໄດ້ບອກເຖິງການສັ່ງລາຂອງພຣະເຢຊູ ແລະພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ. ພວກສາວິກໄດ້ເຫັນພາກສຸດທ້າຍໃນຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ. ພາຍໃນຊິວໂມງນຶ່ງພຣະອົງກໍຈະຖືກຈັບ, ຂ້ຽນຕີ, ແລະຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຖ່ອມຕົວພຣະອົງໂດຍໄດ້ລ້າງຕົນພວກສາວິກ, ພຣະເຢຊູຈະຍອມສະລະຊີວິດພຣະອົງເພື່ອສາວິກຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະທັມໂຢຮັນບົດທີ 14, ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມການສັ່ງລາ. ພວກ

ສາວິກສະແດງຄວາມຕົກໃຈເພາະຄິດວ່າພຣະອົງຈະຈາກພວກເຂົາເຈົ້າໄປ. ໂທມາແລະ ຟິລິບໄດ້ເວົ້າອອກມາດ້ວຍຄວາມກັງວົນ (ໂຍຮັນ14: 5-8).

ຈາກພຣະຄັມພິ ໂຍຮັນ ບົດທີ 14:15 ຈົນເຖິງພຣະຄຳຕອນນີ້, ໂຍຮັນ 15:17 ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງຄວາມຮັກ. ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາກັບພວກສາວິກວ່າຈະບໍ່ປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ເປັນກຳໜ້າ ພຣະບິດາຈະສົ່ງຜູ້ຊ່ວຍອີກອົງນຶ່ງມາຫາພວກເຂົາແລະພຣະອົງຈະຢູ່ດ້ວຍຕລອດໄປ. ເກົ້າຄັ້ງໃນພຣະຄຳຊຶ່ງເປັນຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້ ມີຄວາມເວົ້າເຊັ່ນ: ຕິດສນິດ, ເບີກບານໃຈ, ການເສັງສະລະ(ຄືການຍອມຕາຍຜູ້ດຽວ), ແລະເພື່ອມິດສະຫາຍ. ຄວາມເວົ້ານີ້ມີຄວາມໝາຍຄ້າຍກັນຢ່າງໃດແລະພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ແນວໃດ?

1. ການຕິດສນິດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຍິນດີ: (ໂຍຮັນ 15: 9-11)

ພຣະຄັມພິຕອນນີ້ອາດຈະເປັນຄັ້ງແລກທີ່ພຣະເຢຊູບອກພວກສາວິກວ່າພຣະອົງຊົງຮັກພວກເຂົາ. ໃນໂຍຮັນ 16:4-5,ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ບອກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກສາວິກຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ "ເພາະວ່າເຮົາຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານ ແຕ່ບັດນີ້ເຮົາຈວນຈະໄປຫາພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາມາ." ໃນພຣະທັມໂຍຮັນບົດທີ 13-17, ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບພວກຄົນທັງຫລາຍທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ. ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າໂດຍທາງສ່ວນຕົວກັບພວກສາວິກ. ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ສັ່ງສອນ, ໄດ້ປຶ້ນປົວຮັກສາໂຣກ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍກັບມີຊີວິດ, ໄດ້ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ໄດ້ຮັບໃຊ້ຄົນຫລວງຫລາຍ. ພຣະອົງຊົງສະແດງຄວາມຮັກ; ພວກສາວິກໄດ້ເຫັນເຫດການແລະຮຽນຮູ້ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນຜູ້ນຳ.

ໃນຂນະທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຕຽມພວກສາວິກເພາະການຈະຈາກໄປ ພຣະອົງສອນສາວິກວ່າການສືບຕໍ່ຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງເປັນຈຸດສຳຄັນທີ່ສຸດ. ທຸກສິ່ງຈະມີການປ່ຽນແປງໄປຈາກເຂົາເຈົ້າ. ພວກສາວິກຈະຕ້ອງມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຢຊູເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູຊົງມີກັບພຣະບິດາ. ພຣະບິດາຊົງຮັກພຣະບຸດແລະພຣະບຸດກໍຊົງຮັກສາວິກດັ່ງພຣະບິດາຊົງຮັກ.

ບາງຄົນສອນວ່າຖ້າຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກ, ພວກເຮົາຕ້ອງຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. "ພຣະບິດາຮັກເຮົາຢ່າງໃດເຮົາກໍຮັກພວກທ່ານຢ່າງນັ້ນຈຶ່ງຄົງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ, ຖ້າພວກທ່ານເຊື່ອຟັງຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງເຮົາພວກທ່ານກໍຄົງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ"(ຍຮ15:10). ຄວາມງາມເຣື່ອງຄວາມບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຮັກ. ພຣະອົງບໍ່ຊົງຮັກພວກເຮົາຕາມລະດັບການເຊື່ອຟັງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເອົາໃຫ້ແລ້ວເອົາຄືນ. ພຣະເຢຊູຊົງບອກວິທີທີ່ພວກສາວິກຈະໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ມີປະສົບການມາ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ພົບຄວາມຍິນດີໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກສາວິກໄດ້ພົບຄວາມຍິນດີນັ້ນ. ມາເຖິງຕອນນີ້, ພວກສາວິກໄດ້ພົບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນພຣະເຢຊູ. ສາວິກຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງຜູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແລະເວົ້າກັບພຣະອົງແລະໄດ້ຮັບປະທານອາຫານເຊົ້າຮ່ວມກັບພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້

ເອົາຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໜີອອກຈາກພວກສາວິກ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ປະສົບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງພຣະອົງຜ່ານການຕິດສນິດໃນຄວາມຮັກນັ້ນ. ວົງວຽນນັ້ນກໍຈະຄົບບໍລິບູນ.

2. ເປັນເພື່ອນຫລືມິດສະຫາຍ: (ໂຢຮັນ 15: 12-15)

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ໝູນໃຈພວກສາວິກໃຫ້ຖືຮັກສາບັນຍັດ, ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຂໍ້ບັນຍັດຊຶ່ງຈະຮວມບັນຍັດທັງຫລາຍ: "ຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນດັ່ງທີ່ເຮົາຮັກພວກທ່ານ" (ໂຢຮັນ 15:12). ໃນພາສາກຣີກ ຄຳວ່າ "ຮັກ," ອາກາເປ, ເວົ້າເຖິງຄວາມຮັກແບບເສັງສະລະ, ຮັກທີ່ມີການກະທຳພ້ອມ, ບໍ່ແມ່ນວ່າຮັກດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ. ເພາະຄວາມຮັກ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເສັງສະລະແກ່ພວກເຮົາ, ນີ້ຄືຄວາມຮັກທີ່ໝັ້ນຄົງ. ຄວາມຮັກທີ່ມີການເສັງສະລະໃນທີ່ສຸດຈະເປັນການເສັງສະລະຊີວິດຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ.

ຄຸນພໍ່ແມກຊີມິລຽນ ໂຄນບີ ຊຶ່ງເປັນຄຸນພໍ່ໃນໂປແລນສມັຍຄົນຍິວຖືກຄຸມ (Holocaust). ທ່ານເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເສັງສະລະຜ່ານຄຣິສຕະຈັກ, ທ່ານໄດ້ຖືກຈຳຄຸກທີ່ອອສວິສ ຄ້າຍຄຸມຂັງ. ທ່ານເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ຊ່ວຍໝູນໃຈແກ່ຄົນຄຸກຄົນອື່ນໆ, ທ່ານຍ່າງໄປຫາແຕ່ລະຕຽງນອນເວລາກາງຄືນແລະເວົ້າອອກມາວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄຸນພໍ່ ຄາໂທລິກ. ທ່ານຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຊ່ວຍຫຍັງແດ່?" ໃນເວລານັ້ນຄຸນພໍ່ຄົງບໍ່ຮູ້ວ່າມີບາງຢ່າງທີ່ທ່ານສາມາດຊ່ວຍໄດ້.

ເວລາມີຄົນຄຸກຜູ້ນຶ່ງໂດດໜີຈາກ ອອສວິສ, ນາຍຍາມຈະເອົາຄົນຄຸກທີ່ເຫລືອຢູ່ສືບຄົນມາຄຸມຂັງໄວ້ແລະບໍ່ໃຫ້ກິນເຂົ້າຈົນຕາຍເພື່ອແທນຄົນທີ່ໜີລອດ. ໃນພວກຄົນຄຸກນັ້ນມີທ່ານແຟຣນຊິສເຊັກ ກາໂຊນິສເຊັກ, ທີ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ອອກມາວ່າ, "ເມັງຜູ້ໜ້າສັງເວດຂອງຂ້ອຍ! ລູກຜູ້ໜ້າສັງເວດຂອງຂ້ອຍ! ເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳຮ້ອງ, ຄຸນພໍ່ໂຄນບີ ຈະຢ່າງກ້າວອອກໄປແລະຂໍເປັນຄົນແທນນັກໂທດຜູ້ນີ້. ລາວບອກກັບນາຍຍາມຄຸກວ່າລາວອາຍຸແກ່ແລ້ວ(ລາວອາຍຸໄດ້ສີ່ສິບເຈັດປີ) ແລະບໍ່ມີຄອບຄົວແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນຍັງໜຸ່ມແລະມີຄອບຄົວ. ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄາດຄິດ, ນາຍຍາມຄຸກໄດ້ຍອມຮັບເອົາການສເມີແລະສິ່ງ ທ່ານກາໂຊນິເຊັກກັບໄປຫ້ອງຈຳຄຸກຂອງລາວ. ຄຸນພໍ່ໂຄນບີເປັນຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຖືກຂ້າຕາຍໃນຈຳນວນນັກໂທດສືບຄົນ. ຄຸນພໍ່ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍການສິດຢາຄາໂບລິກ ອາສິດ (Carbolic acid) ໃນວັນທີ 14 ເດືອນ 8 ປີ 1947, ຫລັງຈາກແຟຣນຊິສເຊັກ ກາໂຊນິສເຊັກໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄຸກແລ້ວ, ທຸກໆ ປີໃນວັນທີ 14 ເດືອນ 8 ລາວຈະໄປຢ້ຽມຄ້າຍຄຸກ ອອສວິສເພື່ອການສະແດງຄວາມໂຄຣົບຕໍ່ຜູ້ທີ່ສະລະຊີວິດເພື່ອລາວ ເປັນເວລາຕໍ່ເນື່ອງເຖິງທ້າຍສິບປີ.

ນຶ່ງວັນຫລັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າກັບພວກສາວິກ, ພຣະອົງຊົງສິ້ນພຣະຊົນແທນພວກເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເສັງສະລະຂັ້ນສຸດຍອດ. ພວກເຮົາຄົງຈະບໍ່ຍອມຕາຍແທນເພື່ອນຫລືຄົນແປກໜ້າ, ແຕ່ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດໄດ້. ອາດຈະມີການຖວາຍບູຊາຢ່າງອື່ນໆທີ່ພວກເຮົາ "ຕ້ອງຍອມສະລະຊີວິດ." ພວກເຮົາອາດຈະປະຄວາມໄຜ່ຜັນ, ອາຊິບ, ຫລືບ້ານເຮືອນ. ໃນສມັຍນີ້ກໍມີຄົນກ້າຫານຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ເສັງສະລະເພາະຄວາມຮັກຕໍ່ໝູ່ເພື່ອນ.

ພວກສາວິກອາດຈະແປກໃຈເວລາພຣະເຢຊູເອີ້ນເຂົາເຈົ້າວ່າເປັນເພື່ອນຂອງພຣະອົງ. ມາເຖິງຕອນນີ້ພວກເຂົາເຈົ້າເປັນພຽງຜູ້ຕິດຕາມແລະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້. ທີ່ຈົງແລ້ວ, ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ລ້າງຕີນພວກສາວິກ, ພຣະອົງ

ໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຂົາວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້(ໂຍຮັນ13:16). ມີຫຍັງແດ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ? ຕາມປະເພນີຂອງຊາວໂຣມ ສມັຍຂອງພຣະເຊຊູ, ຫຼັກການເປັນເພື່ອນແມ່ນເນັ້ນໃສ່ສອງຢ່າງຄືຄວາມສັດຊື່ແລະການຮັກສາຄວາມລັບ. ພຣະເຊຊູໄດ້ແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບຈາກພຣະບິດາທຸກໆຢ່າງກັບສາວິກ.

ພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ກ່າວເຖິງບຸກຄົນສອງຄົນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນ "ມິດສະຫາຍກັບພຣະເຈົ້າ." ພຣະເຈົ້າເວົ້າ ຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຍາວ່າບໍ່ໃຫ້ຊາວອິສຣາເອັນວ່າຢ້ານ ພຣະອົງເອີ້ນພວກເຂົາວ່າ "ເຂົາເປັນເຊື້ອ ສາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ມິດສະຫາຍຂອງເຮົາ" (ເອເຊຢາ41:8). ເວລາໂມເຊນອໍຊິນຊາດອິສຣາເອັນຜ່ານຖິ່ນ ທຸຣະກັນດານ, "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວແກ່ໂມເຊຕໍ່ໜ້າດັ່ງຄົນໜຶ່ງທີ່ກ່າວແກ່ເພື່ອນຂອງຕົນ" (ອິບພະຍົບ 33: 11). ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ພຣະເຊຊູເອີ້ນສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ "ມິດສະຫາຍ" ອີງຕາມຫຼັກການເຮືອງການ ເປັນມິດສະຫາຍ, ພຣະອົງຊົງເອີ້ນຄຣິສຕຽນທຸກໆຄົນເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງ ໄດ້ຢືນຢູ່ໃນຖານະທີ່ມີກຽດແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ.

3. ເປັນຜົນທີ່ຕັ້ງຢູ່ຖາວອນ: (ໂຍຮັນ 15: 16-17)

ສິ່ງສຳຄັນຜ່ານມາ, ມີຍິ່ງສູງອາຍຸຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໄດ້ບອກກັບເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,"ດາຍແອນເປັນຜູ້ ໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້." ຕໍ່ມາເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຖ່າຍທອດຄຳສັ່ນເສີນມາຍັງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກເໝືອນວ່າຕົນເອງໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາ. ເປັນເວລາສິ່ງສຳຄັນ, ຄວາມເວົ້ານີ້ຍັງໝູນໃຈຂ້າພະເຈົ້າ ໃນການຮັບໃຊ້ເມື່ອເວລາຂ້າພະເຈົ້າທໍ່ໃຈ. ໃນຊີວິດສ່ວນຕົວ ຄວາມໝູນໃຈຊ່ວຍຂູ່ຂ້າພະເຈົ້າເວລາທີ່ຂ້າພະ ເຈົ້າຄິດວ່າຈະບໍ່ສາມາດທົນໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າຈຳຄຳເວົ້ານີ້ໄວ້ໃນໃຈຕລອດ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນມາ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະຄຳຫລາຍໆຂໍ້ຊຶ່ງເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກຄຣິສຕຽນ ທຸກໆຄົນເພື່ອການຮັບໃຊ້. ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເລືອກທຸກຄົນໄປຮັບໃຊ້ແບບອາຊີບ, ແຕ່ພວກເຮົາທຸກຄົນພຣະ ເຊຊູໄດ້ເລືອກໃຫ້ໄປເກີດຜົນຫລາຍເປັນຜົນຊະນິດທີ່ຕັ້ງຢູ່ຖາວອນ (ໂຍຮັນ15:16). ພວກເຮົາໄດ້ຖືກສະຖາ ປະນາໃຫ້ເປັນຜູ້ໄປປະກາດ, ອານຸສາສນາຈານ, ພວກໄປຮັບໃຊ້ຊົ່ວຄາວ, ອາສາສມັກ, ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ພະ ແນກຕ່າງໆ. ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຖືກເລືອກແລະແມ່ນພຣະເຊຊູໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງທຸກຄົນ. ຕອນຕົ້ນ, ພຣະອົງຊົງ ເລືອກເອົາພວກສາວິກ; ປັດຈຸບັນນີ້ພຣະອົງໄດ້ເລືອກເອົາພວກເຮົາ. ຖ້າວ່າທ່ານຈະຂຽນຄຳປາສັຍສຳລັບ ການແຕ່ງຕັ້ງຄຣິສຕຽນເພື່ອໄປຮັບໃຊ້, ຄຳປາສັຍນັ້ນຈະເປັນແນວໃດ? ໂຍຮັນໄດ້ສລຸບພຣະຄັມພິບົດນີ້ໄວ້ ຢ່າງຈົບງາມດັ່ງນີ້: "ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເລືອກເອົາເຮົາ, ແຕ່ເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາພວກທ່ານແລະແຕ່ງຕັ້ງພວກທ່ານ ໃຫ້ໄປເກີດຜົນຕັ້ງຢູ່ຖາວອນ" (ຍຮ 15:16). "ເຮົາເປັນເຄືອອະນຸນ ພວກທ່ານເປັນກິ່ງ. ພວກທີ່ຍັງຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາກໍຢູ່ໃນເຂົາຈະເກີດຜົນຫລາຍ..."(ຍຮ 15:5). "ດັ່ງນັ້ນແຫລະພຣະບິດາຈະໃຫ້ພວກທ່ານສິ່ງທີ່ພວກ ທ່ານຂໍຈາກພຣະອົງໃນນາມຂອງເຮົາ" (ຍຮ 15:16). "ຖ້າພວກທ່ານຍັງຢູ່ໃນເຮົາແລະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຝັງ ຢູ່ໃນພວກທ່ານແລ້ວພວກທ່ານປາຖນາສິ່ງໃດຈຶ່ງຂໍແລະພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບສິ່ງນັ້ນ" (ຍຮ 15:7). "ເຫດສັນ ນັ້ນນີ້ແຫລະແມ່ນຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາສັ່ງພວກທ່ານ: ຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ" (ຍຮ 15: 17).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ທ່ານເຄີຍຢາກເຫັນພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກເຮົາປັດຈຸບັນນີ້ບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າຢາກ, ຢາກເຫັນວ່າພຣະອົງຈະເຮັດຫຼັງຢູ່ດຽວນີ້. ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຈະງ່າຍຂຶ້ນເມື່ອມີພຣະອົງຢູ່ດ້ວຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຢູ່. ແຕ່ເປັນໄດ້ບໍ່? ບໍ່ໄດ້. ອີງຕາມພິລເມືອງຂອງໂລກໃນມື້ນີ້, ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງເປັນທາງສ່ວນຕົວ.

ອີງຕາມໂຍຮັນ 15, ພ້ອມດ້ວຍພຣະຄໍາຫລາຍໆບ່ອນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງຈິດໃຈຂອງພຣະອົງ. "ຈົ່ງມີກິຣິຍາທ່າທິຕໍ່ກັນເໝືອນຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ມີ" (ຟລປ 2:5) ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດກໍຄືພຣະອົງຊົງເປັນເພື່ອນເຮົາ. ພຣະອົງຊົງເລືອກທີ່ຈະເປັນມິດສະຫາຍກັບເຮົາ, ແລະຊົງບອກພວກເຮົາເຖິງວິທີທີ່ຈະເປັນຜູ້ມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງສເມີໄປ.

ເພາະພຣະເຢຊູຊົງເປັນເພື່ອນຂອງພວກເຮົາ, ເຮົາຈຶ່ງສາມາດຮັກໝູ່ເພື່ອນແລະຄົນອື່ນໆ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຄົງບໍ່ສາມາດເພື່ອແພ່ກັບເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອໄດ້. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນຄົນເສັງສະລະໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານຂອງພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ກ້າທີ່ຈະເສັງສະລະສິ່ງໃດໆໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ຖ້າເວົ້າເຖິງການສະລະຊີວິດແຫ່ງຄິດບໍ່ເຖິງເລີຍ.

FOJ—Friend of Jesus (ມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຢຊູ). ຂ້າພະເຈົ້າມັກແນວນັ້ນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນໃຜໃນຊີວິດຂອງທ່ານທີ່ໄດ້ເສັງສະລະເພື່ອທ່ານ? ພໍ່ແມ່?, ພໍ່ແມ່ຕູ້?, ໝູ່ເພື່ອນ? ການເສັງສະລະນີ້ໄດ້ຊ່ວຍທ່ານແນວໃດ?
2. ທ່ານເດໄດ້ເສັງສະລະເພື່ອໃຜແດ່? ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ?
3. ທ່ານມີເພື່ອນໆປັດຈຸບັນນີ້ທີ່ຂາດຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີບໍ່? ມີຜູ້ທີ່ຢູ່ໂດດດ່ຽວແລະຂາດຄົນຮັກບໍ່? ທ່ານຈະສາມາດຊ່ວຍພວກເຂົາຢ່າງໃດ? ໃຫ້ເວລາ, ເປັນຄົນພັງ, ໃຫ້ເງິນ, ແລະຊ່ວຍໝູນນໍ້າໃຈ
4. ທ່ານມີທາງໃດແດ່ທີ່ຈະເສັງສະລະຊີວິດເພື່ອເພື່ອນທີ່ຮັກຂອງທ່ານຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນການຕາຍແທນກັນ? ເພື່ອນສນິດເບິ່ງທ່ານໃນທຳນອງໃດ? ທ່ານຈະສາມາດສະລະຫຼັງໄດ້ແດ່?
5. ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ເກີດໝາກຜົນສຳລັບອານາຈັກສວັນບໍ່? ຖ້າບໍ່, ທ່ານຈະຕ້ອງປ່ຽນແປງຫຍັງແດ່?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 8

ຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດໂດຍຮັບໃຊ້ຄົນທີ່ຂາດເຂີນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 25: 31-46

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ 24--25

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຮັບໃຊ້ຄວນເປັນລັກສະນະຂອງຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍຈະຮັບໃຊ້ຜູ້ໃດແດ່ ດ້ວຍຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຊ່ວຍຄົນທີ່ຂາດເຂີນດ້ວຍຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາ.

ອ່ານລວບ: ຖ້າຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງເພາະມີພຣະຄຣິດຢູ່ໃນເຮົາ, ການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາຈະເປັນທັມມະຊາດທີ່ປາກົດອອກ.

ຄຳນຳ

ລາຍການທີວີຂອງ CBS ທີ່ຊື່ວ່າ "ຫົວໜ້າເປັນສອດແນມ" (Undercover Boss) ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມຈາກຜູ້ເບິ່ງຫລາຍລ້ານຄົນ. ໃນລາຍການນີ້, ຫົວໜ້າ ຫລື ຜູ້ບໍລິຫານ ຈະປອມຕົວເປັນພັນກງານແລະໄປເຮັດວຽກໃນບໍລິສັດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເປົ້າໝາຍໃຫຍ່ແມ່ນຢາກຮູ້ວ່າພັນກງານຊັ້ນຕ່ຳຢູ່ກິນກັນຢ່າງໃດ, ພວກເຂົາເຈົ້າຂາດເຂີນຫຍັງ, ມີອຸປະນິສັຍແບບໃດ, ແລະມີພອນສວັນຫຍັງແດ່.

ຄຸນແມ່ເຕຣີສາ (Mother Teresa) ເຄີຍເວົ້າວ່າເພິ່ນຖືວ່າທຸກຄົນທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕີນເປັນພຣະເຢຊູ ແລະຄຸນແມ່ຈະຮັບໃຊ້ບຸກຄົນເຫລົ່ານັ້ນເໝືອນກຳລັງຮັບໃຊ້ພຣະເຢຊູ. "ພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ໃນຄົນທີ່ກຳລັງໃຈຈະຂາດ, ຄົນພິການ, ຄົນຂີ້ຫູດ, ຄົນເບັ້ງ, ຄົນກຳພ້າ." ສຳລັບຄຸນແມ່, ທຸກຄົນແມ່ນພຣະເຢຊູ, ໃນບາງກໍລະນີ, "ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງແປງກາຍຢູ່ໃນຄົນພວກນັ້ນ."

ພວກເຮົາອາດເຄີຍພົບພຣະເຢຊູທີ່ແປງກາຍຫລາຍໆຄັ້ງໃນຊີວິດ. ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນພວກເຮົາວ່າ "ຜູ້ທີ່ຕຳຕ້ອຍທີ່ສຸດຄົນໜຶ່ງໃນພື້ນືອງເຫລົ່ານີ້." ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອໄປ ສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດພວກເຮົາແລະ ຍັງເປັນຫລັກຖານວ່າພວກເຮົາເປັນສາວິກຂອງພຣະຄຣິດ.

1. ພູມຫລັງຂອງວັນແຫ່ງການພິພາກສາ: (ມທ 24: 1-25: 30)

ພຣະທັມໃນນີ້ເປັນພາກສຸດທ້າຍຂອງບົດເທສນາທີ່ເທິງພູເຂົາໜາກກອກເທດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັ່ງສອນເຮືອງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະການທຳລາຍກຸງເຢຣູຊາເລັມ (ມັດທາຍ 24-25). ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວເຮືອງທີ່ສຸດປາຍແລະການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງໃນຖານະກະສັດຜູ້ສະຫງ່າຣາສີ.

ມີຄຳອຸປະມາສອງເຮືອງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນເຕືອນໃຫ້ທຸກຄົນຕຽມພ້ອມເພື່ອການກັບມາຂອງພຣະອົງ. ຄຳອຸປະມາເຮືອງຍິງສາວບໍ່ຮູ້ສຸດຜູ້ບໍ່ຕຽມພ້ອມ (ມທ 25: 1-13) ແລະຄຳອຸປະມາເຮືອງຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ບໍ່ກ້າເອົາເງິນຂອງເຈົ້ານາຍໄປລົງທຶນ (ມທ 25: 14-30) ຊຶ່ງຢູ່ກ່ອນບົດຮຽນນີ້. ຄຳອຸປະມາທັງສອງແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຈະມີການຮັບຜິດຊອບມື້ນຶ່ງຂ້າງໜ້າ. ສຳລັບຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ, ມື້ນັ້ນຈະແມ່ນມື້ທີ່ບຸດມະນຸດກັບມາພ້ອມດ້ວຍສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ. ພຣະຊູຊົງຮັກຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໃນທຸກໆສະໄໝ, ພຣະອົງຊົງເຂົ້າໃຈວ່າທຸກຄົນຈະຕຽມຕົວເພື່ອວັນພິພາກສາ (ວັນຕັດສິນລົງໂທດບັນດາປະຊາຊາດ).

2. ແຍກໄວ້ເບື້ອງຂວາ ແລະເບື້ອງຊ້າຍ: (ມທ 25: 31-33)

ຫລາຍຄົນຄິດວ່າພຣະທັມພາກສຸດທ້າຍນີ້ເປັນຄຳອຸປະມາເຮືອງການຕຽມຕົວທີ່ສາມ ຫລືທີສີ່. ແມ່ນແລ້ວ, ໃນພຣະທັມມັດທາຍ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໃຊ້ຄຳອຸປະມາຫລາຍເຮືອງເພື່ອເວົ້າເຖິງຫລັກສຳລັບການແຍກ: ແຍກເຂົ້າເມັດດີ ຈາກເມັດລົບ (ມທ 3: 12); ແຍກຄົນປຸກເຮືອນດີຈາກຄົນປຸກເຮືອນທີ່ໂງ່ (ມທ 7: 24-27); ແຍກເຂົ້າດີຈາກເຂົ້ານົກ (ມທ 13: 30); ແຍກປາໂຕດີ ຈາກປາໂຕບໍ່ດີ (ມທ 13: 48-49). ທຸກຢ່າງທີ່ກ່າວມານີ້ ແລະຮວມທັງໃນມັດທາຍ 25, ແມ່ນພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ເຮືອງເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ເຂົ້າໃຈ; ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງເລີ່ມເວົ້າເຮືອງການຈະກັບມາໃນອະນາຄົດ.

ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງຊີ້ແຈງໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງທັງຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ. ເຮືອງນີ້ແມ່ນລາຍລະອຽດຂອງການຕັດສິນລົງໂທດຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ມັດທາຍ 25: 31 ຄວນຈະມາຫລັງຈາກການຊົງອະທິບາຍເຮືອງການກັບມາຂອງພຣະອົງໃນ ມັດທາຍ 24: 30-31 ເພາະພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໃຊ້ຄຳເວົ້າຄ້າຍຄືກັນເຊັ່ນ: ບຸດມະນຸດ, ສະເດັດມາ, ສະຫງ່າຮາສີ, ແລະຝູງເທວະດາ. ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນພຣະອົງເອງວ່າ ບຸດມະນຸດເຖິງແປດສິບສາມເທື່ອໃນພຣະກິດຕິຄຸນ (Gospels). ການມາຄັ້ງທຳອິດພຣະອົງມາໃນຖານະກຸມມານນ້ອຍໃນຮາງຫຍ້າ; ການມາຄັ້ງທີສອງຈະມາໃນຖານະກະສັດຜູ້ຊີ້ ຊະນະ.

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄຳວ່າຜູ້ລ້ຽງແກະ, ແກະ, ແລະແບ້ຫລາຍໆເທື່ອໃນພຣະຄັມພີ. ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານັ້ນເພາະຄົນທີ່ພຣະອົງກຳລັງສອນເປັນຄົນລ້ຽງສັດສ່ວນຫລາຍ ແລະພວກເຂົາເຈົ້າກໍເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ. ແກະແລະແບ້ຈະຢູ່ຮ່ວມກັນຈົນເຖິງທຸ່ງຄົນ; ເພາະແບ້ບໍ່ມັກອາກາດໜາວ, ຍາມທຸ່ງຄົນພວກມັນຈະແຍກຕົວອອກຈາກຝູງແກະໄປຫາຢູ່ບ່ອນທີ່ອຸ່ນ. ໃນພຣະສັນຍາເດີມ, ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນວ່າແກະ ແລະພວກເຂົາເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະພອນ. ຕາມປະເພນີຂອງຄົນຍິວ, ເບື້ອງຂວາໝາຍເຖິງບ່ອນໄດ້ຮັບການໂຜດປານ ແລະເບື້ອງຊ້າຍເປັນບ່ອນບໍ່ໄດ້ຮັບການໂຜດປານ. ພວກຜູ້ອ່ານພຣະທັມໃນຕອນນີ້ຈະເຂົ້າໃຈວ່າຜູ້ຖືກແຍກໄປເບື້ອງຂວາຈະໄດ້ຮັບກຽດ ແລະຜູ້ຖືກແຍກໄປເບື້ອງຊ້າຍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດ.

ການເບິ່ງແກະແລະແບ້ຖືກແຍກອອກຈາກກັນກໍຖືເປັນເຮືອງທັມມະດາ; ແຕ່ເວລາພວກເຮົາວາດພາບເບິ່ງມະນຸດຖືກແຍກອອກກັນແລ້ວມັນເປັນເຮືອງໜ້າເສົ້າ. ທ່ານອາດຈະຖາມວ່າເປັນຫຍັງຈະຕ້ອງເປັນໃນທຳນອງນີ້; ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມີແຜນໄວ້ແລ້ວໃນຕອນທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງໂລກ.

3. ພຣະເຢຊູໃນຫລາຍຮູບແບບ: (ມທ 25: 35-40)

ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍຜູ້ນຶ່ງມັກເວົ້າວ່າຕອນພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ໃນໂລກມະນຸດພຣະອົງມັກໃຊ້ຄຳວ່າ: ນ້ອຍ, ສຸດທ້າຍ, ຕຳຕ້ອຍທີ່ສຸດ, ຫລົງຫາຍ, ແລະຕາຍ ຢູ່ສເມີ. ຖ້າສຳຣວດເບິ່ງໃນພຣະທັມຂ່າວປະເສີດແລ້ວກໍແມ່ນຄວາມລາວແທ້ ແຕ່ຍັງບໍ່ຫລາຍເທົ່າພຣະທັມໃນຕອນນີ້. ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຄຳເຫລົ່ານັ້ນອະທິບາຍຮູບພາບໃນອະນາຄົດເມື່ອ ພຣະອົງຊົງຄອງຣາດ ເພາະມັນເປັນຄຳອະທິບາຍການປະພຶດຂອງໄພພິນຂອງພຣະອົງ; ຕົວຢ່າງ: ລ້ຽງຄົນທົວເຂົ້າ, ໃຫ້ນ້ຳດື່ມແກ່ຜູ້ທົວນ້ຳ, ຕ້ອນຮັບແຂກແປກໜ້າ, ນຸ່ງເຄື່ອງໃຫ້ຜູ້ເປືອຍກາຍ, ເບິ່ງແຍງຄົນເຈັບປ່ວຍ, ແລະຢັ້ງມຢາມຄົນໃນຄຸກ.

ລັກສະນະຂອງຄົນເພື່ອແຜ່ກຳຄືພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຕົວເອງເປັນຄົນເພື່ອແຜ່. ຜູ້ຍິງຊາວຝຣັ່ງເສດຄົນນຶ່ງມາຢັ້ງມຢາມນິວຢອກ; ເວລານາງເຫັນຄົນຂາດທີ່ພັກອາສັຍຜູ້ນຶ່ງຄົນຖັງຂີ້ເຫງື້ອ, ລາວກໍເອົາປິດຊາທີ່ມີຢູ່ໃນມືຂອງຕົນໃຫ້ຄົນຜູ້ນັ້ນ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດຫຍັງ; ນອກນັ້ນນາງຍັງບອກຜູ້ຮັບວ່າ "ຂໍໂທດທີ່ປິດຊາອາດຈະເຢັນແລ້ວ." ສອງມື້ຕໍ່ມາ, ນາງໄດ້ເຫັນຮູບຂອງນາງເອົາປິດຊາໃຫ້ຊາຍຜູ້ນຶ່ງໃນຖານິນ; ນາງຕົກໃຈຈຶ່ງໄດ້ຖາມວ່າ "ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດບໍ?" ເຮືອງຂອງເຮືອງບໍ່ແມ່ນນາງໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດ ແຕ່ສິ່ງດີທີ່ນາງໄດ້ເຮັດກັບຄົນທີ່ຕຳຕ້ອຍ. ຣິເຊີດ ເກັງ (Richard Gere), ດາຣາຄົນດັງ, ໄດ້ສະແດງເປັນຄົນຂາດທີ່ພັກອາສັຍໃນໜັງເຮືອງ "ເວລາເສັງຫົວ" (Time out of Mind); ຕອນນັ້ນມີຍິງຄົນນຶ່ງແລະຜົວຂອງລາວ ໄດ້ຢ່າງເຂົ້າຕັດການສະແດງ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຂອງທານ, ຣິເຊີດ ເກັງຈຶ່ງບອກວ່າ "ຂອບໃຈຫລາຍໆ ຂໍພຣະເຈົ້າອ່ວຍພອນ," ແລະບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ຜົວເມັງຄູນັ້ນຮູ້ເລີຍວ່າລາວແມ່ນໃຜແລະກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່.

ໃນຄຳອະທິບາຍຂອງພຣະເຢຊູເຮືອງການຕັດສິນລົງໂທດຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ເບື້ອງຂວາແລະສິ່ງດີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ, ແຕ່ບຸກຄົນນັ້ນໆບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າພວກຕົນໄດ້ເຮັດເພື່ອພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ເວລາພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ "ແກ່ຜູ້ທີ່ຕຳຕ້ອຍທີ່ສຸດຄົນນຶ່ງ" ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

ແນ່ນອນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງດີໆ ທີ່ກ່າວເຖິງໃນພຣະທັມນີ້ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ; ຄວາມພົ້ນໄດ້ມາດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ; ການງານຕ່າງໆສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາເປັນຜູ້ເຊື່ອແລະມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຢຊູແທ້. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດການດີກັບຜູ້ທີ່ຕຳຕ້ອຍທີ່ສຸດເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າຢູ່ໃນຣາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາເຮັດການດີເພາະພວກເຮົາເປັນຄົນຂອງຣາຊອານາຈັກ. ພຣະຄຸນໄດ້ປ່ຽນແປງພວກເຮົາ; ພວກເຮົາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮັດຢູ່ເພາະເຮົາເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ.

4. ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເປັນ: (ມທ 25: 41-46)

ໃນການຕັດສິນລົງໂທດບັນດາປະຊາຊາດ, ພຣະເຢຊູຈະເຊີນພວກທີ່ຢູ່ເບື້ອງຂວາວ່າ "ມາເຖີດພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະບິດາ" (25: 34) ສຳລັບພວກທີ່ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍພຣະອົງສັ່ງວ່າ "ຫຍັບອອກໄປ...ລົງ

ໄປໃນບຶງໄຟທີ່ໄໝ້ຢູ່ຕລອດໄປເປັນນິດ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຈັດຕຽມໄວ້ສໍາລັບມານຮ້າຍແລະບໍລິວານຂອງມັນ " (25: 41). ນັບວ່າເປັນການແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຜູ້ຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ.

ໂປໂລຂຽນໄວ້ໃນ 2 ໂກຣິນໂທ 5: 17 ວ່າ "ຖ້າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ." ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງທາງໃນກໍຄືຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ; ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງສະພາບການຕ່າງໆຊຶ່ງຜູ້ທີ່ຈິດໃຈບໍ່ປ່ຽນແປງ ບໍ່ອາດຈະເຫັນໄດ້. ຫລາຍຄົນອາດຈະປລາດໃຈໃນວັນຕັດສິນລົງໂທດ ເພາະພວກເຂົາເບິ່ງບໍ່ເຫັນຄົນທຸກຍາກ, ຄົນປ່ວຍ, ຄົນຂາດທີ່ພັກອາສັຍ, ຄົນຫົວເຂົ້າ, ຄົນຫົວນ້ຳ, ຄົນໂດດດ່ຽວ, ແລະຄົນຖືກຄຸກທີ່ຢູ່ຖ້າມກາງພວກຕົນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄຣິສຕຽນມັກແບ່ງຄົນທົ່ວໄປວ່າ ພົ້ນແລ້ວ ຫລື ຫລົງຫາຍ, ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອ ຫລືຜູ້ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ, ຜູ້ເຊື່ອ ຫລືຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ. ພວກເຮົາເບິ່ງຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານ ເຊື່ອຊາດ, ສາສນາ, ຖານະຄອບຄົວ, ເພດນິຍົມ, ຖານະໃນສັງຄົມ, ວຽກງານ, ຄົນພິການຫລືຄົນຊະຣາ ແຕ່ພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຊົງໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃນວັນຕັດສິນລົງໂທດ; ພຣະອົງຈະແບ່ງແຍກຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງໂດຍການປ່ຽນແປງຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້ອາຫານຄົນຫົວເຂົ້າບໍ່? ໄດ້ເອົານ້ຳໃຫ້ຄົນຫົວນ້ຳດື່ມບໍ່? ໄດ້ຕ້ອນຮັບແຂກບໍ່? ໄດ້ໃຫ້ເຄື່ອງຄົນເປືອຍກາຍບໍ່? ໄດ້ດູແລຄົນເຈັບປ່ວຍບໍ່? ໄດ້ຍ້າມຢາມຄົນໃນຄຸກບໍ່? ແລະສິ່ງອື່ນໆໃນທຳນອງນີ້ ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໄດ້ປາກົດອອກໃນຊີວິດບໍ່? "ຄວາມເຊື່ອກໍຢ່າງດຽວກັນ ຖ້າບໍ່ມີການປະຕິບັດ ກໍຕາຍແລ້ວ" (ຍກບ 2: 17). ທ່ານໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດໂດຍຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆເປັນປະຈຳບໍ່? ຄຳຕອບຂອງທ່ານຈະບອກເຖິງລຳດັບຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານກັບພຣະເຢຊູ.

ຄຳຖາມ:

1. ຖ້າພຣະເຢຊູຊົງຕັດສິນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໃນມືນີ້, ພຣະອົງຈະເຫັນພວກທ່ານຮັບໃຊ້ຜູ້ຕຳຕ້ອຍທີ່ສຸດຜູ້ນຶ່ງບໍ່?
2. ເວລາທ່ານເຫັນແຂກແປກໜ້າ, ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດ? ທ່ານຄິດວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູແປງກາຍມາບໍ່? ຖ້າທ່ານເບິ່ງແຂກແປກໜ້າໃນຖານະຜູ້ຂາດເຂີນ, ທ່ານຈະມີທັສນະຢ່າງໃດ?
3. ຊີວິດປະຈຳວັນຂອງທ່ານບອກເຖິງຄວາມສັມພັນສ່ວນຕົວກັບພຣະເຢຊູຢ່າງໃດແດ່?
4. ສຳຮວດເບິ່ງຊີວິດຂອງທ່ານເອງ, ທ່ານມີຄວາມຜິດບາບເພາະໄດ້ເມີນເສີຍແນວໃດແດ່?
5. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ໃນອາທິດນີ້ ເຮືອງການສະແດງຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາ?

ບົດຮຽນທີ 9

ຮັບໃຊ້ຕາມຂອງພຣະຣາຊທານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 12:4-13, 27-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ໂກຣິນໂທ 12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຂອງພຣະຣາຊທານຊຶ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້າພະເຈົ້າມີຂອງພຣະຣາຊທານແນວໃດແດ່ແລະຈະຮັບໃຊ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ຮັບຮູ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ມີ ເພື່ອຈະຫາວິທີຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຈົ້າມີຈຸດປະສົງໃຫ້ຄຣິສຕຽນໄດ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອເສີມສ້າງຄຣິສຕະຈັກແລະໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ພຣະຄຳພີໃໝ່ບໍ່ແມ່ນໜັງສືຄົ້ນຄວ້າໃນຫ້ອງສຸມ ພຣະເຈົ້າດິນໃຈນັກຂຽນໃຫ້ກ່າວຄວາມຈິງຊຶ່ງກວດກັບບັນຫາໃນຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະທັມຕອນນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບບັນຫາເຮືອງການໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທແລະບັນຫາເຮືອງອື່ນໆ. ຄຳແນະນຳເພື່ອຊ່ວຍແກ້ໃຂບັນຫານີ້ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາແກ້ໃຂບັນຫາໃນປັດຈຸບັນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກເພື່ອຂຍາຍການປະກາດຂ່າວປະເສີດ.

ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ

ເມືອງໂກຣິນໂທເປັນເມືອງສຳຄັນທາງການຄ້າຂາຍທາງບົກແລະທາງນ້ຳໃນພາກຕາເວັນຕົກສຽງໃຕ້ຂອງປະເທດກຣີກ, ຕັ້ງຢູ່ 60 ໄມທາງຕາເວັນຕົກຂອງກູຣູອາແຖນ. ການຄ້າຂາຍໃນເມືອງໂກຣິນໂທຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງແລະມີວັດທະນະທັມອັນສູງສົ່ງ; ແຕ່ເມືອງນີ້ມີຊື່ສຽງເຮືອງການຜິດປະເວນີ. ໂກຣິນໂທເປັນເມືອງທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍຢ່າງປະປົນກັນ. ມີພວກຄົນຍິວໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ. ທີ່ນັ້ນເປັນເຂດທຸຣະກິດ, ມີບັນຫາເຮືອງເພດ, ແລະມີຄວາມເຊື່ອຖືປະປົນກັນ. ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ເວລາຢູ່ທີ່ນີ້ເປັນເວລາ 18 ເດືອນ(ກິຈການ 18:1-17), ແລະໄດ້ຊ່ວຍສ້າງຄຣິສຕະຈັກ. ໂປໂລໄດ້ຢູ່ທີ່ເມືອງເອເຟໂຊ ຄ.ສ 55; ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນວ່າໂກຣິນໂທມີບັນຫາ, ທ່ານໄດ້ເລີ່ມຂຽນຈົດໝາຍສອງສະບັບທີ່ກາຍເປັນປຶ້ມໂກຣິນໂທ 1 ແລະ 2.

ຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທມີການແຕກແຍກກັນ. ເຂົາເຈົ້າແຕກແຍກກັນເຮືອງຜູ້ນຳ, ເຮືອງສິນທັມ, ເຮືອງການປະພຶດ, ເຮືອງຫລັກຄວາມເຊື່ອ, ແລະເຮືອງຂອງພຣະຣາຊທານ. ຜູ້ເຊື່ອໃນໂກຣິນໂທຫລາຍຄົນໄດ້ສະແດງໂຕໃຫ້ເຫັນເຖິງການບໍ່ເຕີບໃຫຍ່ແລະບໍ່ມີປະສິບການກັບຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນ. ໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າ

ທາງຄຣິສຕະຈັກບໍ່ໄດ້ຂາດຂອງພຣະຣາຊາທານ (1 ກອທ 1:7), ປາກົດວ່າທ່ານໄດ້ສະແດງຄວາມລໍາຄານ ແລະໃຈຮ້າຍຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທ. ແທນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນອົງພຣະຄຣິດ, ພວກເຂົາຂາດສະຕິປັນຍາແລະແຕກແຍກກັນໃນທາງທີ່ບໍ່ໃຫ້ກຽດທ່ານ, ພ້ອມທັງເຮັດໃຫ້ອ່ອນສະພາບໃນ ການປະກາດກັບຄືນທີ່ບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າ. ໃນສືບຂໍ້ທຳອິດຂອງພຣະຄໍມພິໂກຣິນໂທບົດທີ 1, ໂປໂລໄດ້ເວົ້າ ເຖິງພຣະເຢຊູ 10 ຄັ້ງ. ນັ້ນຄືຈຸດເນັ້ນສຳຄັນຂອງການແກ້ບັນຫາໃນຄຣິສຕະຈັກ.

1. ພຣະວິນຍານຊົງປະທານແກ່ຄຣິສຕະຈັກ: (1 ກອທ 12:4-6)

ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຄິດວ່າພອນສວັນແລະຄວາມສາມາດໄດ້ເກີດມາພ້ອມພວກເຮົາ;ພວກເຮົາມັກເວົ້າວ່າລາວ ມີພອນສວັນຮ້ອງເພງ, ເປັນຄູຣສອນ, ຫລືເປັນນັກກິລາ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຝຶກຝົນແລະໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊ ທານທີ່ມີ;ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ພວກເຮົາບໍ່ອາດສາມາດຈະຝຶກຄົນຫຼືພວກໃຫ້ເປັນນັກຮ້ອງໄດ້ເພາະລາວບໍ່ໄດ້ຍິນ ສຽງ. ເຖິງຄວາມສາມາດຈະມີຄຸນຄ່າຫລາຍກໍຕາມ, ສິ່ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຈຸດໝາຍຂອງໂປໂລໃນການແນະນຳກ່ຽວ ກັບຂອງພຣະຣາຊທານ; ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັມພັນຝ່າຍວິນຍານກັບພຣະອົງ.

ຂອງພຣະຣາຊທານແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຊາວໂກຣິນໂທບໍ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງຂອງພຣະຣາຊທານ. ສະມາຊິກຄຣິສຕະຈັກບາງຄົນໄດ້ມາຈາກສາສນາອື່ນໆ ແລະຄຸ້ນເຄີຍກັບການໄຫວ້ພຣະທຽມ (1 ກອທ 12:2). ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ນຳສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມາປະຕິບັດ ໂດຍ ສະເພາະໃນຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງຂອງພຣະຣາຊທານຫລາຍໆຢ່າງ; ເປັນຕົ້ນວ່າການປາກພາສາແປກໆ, ຊຶ່ງ ເຮັດໃຫ້ບາງຄົນຄິດວ່າຕົວເອງເກ່ງກວ່າຄົນອື່ນໆໃນຄຣິສຕະຈັກ. ໂປໂລໃຊ້ 1 ໂກຣິນໂທ, ບົດທີ 12-14 ເພື່ອຊ່ວຍຊາວໂກຣິນໂທໃຫ້ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບລັກສະນະແລະການນຳໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານ.

ໂປໂລໃຊ້ພາສາກຣີກສາມຄຳໃນພຣະຄຳຕອນນີ້ ເພື່ອອະທິບາຍຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ໄດ້ຊົງໃຫ້ຄຣິສຕະ ຈັກຄື: ຄາຣິສມາ (ຂອງພຣະຣາຊທານ), ໄດອາໂກເນັງ (ການຮັບໃຊ້), ແລະ ອິເນີຈິມາ (ການທຳງານ, ການ ປົກຄອງ); ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຂອງປະທານຕ່າງໆທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນໃນພຣະທັມ 1 ໂກ ຣິນໂທ, ແຕ່ທ່ານມີຈຸດປະສົງໃຫ້ຄຣິສຕຽນສາມັກຄີກັນ ແລະໃຫ້ຮັບຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງ.

2. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເລື່ອງຂອງພຣະຣາຊທານ: (1 ກອທ 12: 7-11)

ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ, ຜູ້ເຊື່ອທຸກໆຄົນມີຂອງພຣະຣາຊປະທານ; ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງປະທານໃຫ້. ຈຸດປະສົງ ເລື່ອງຂອງພຣະຣາຊທານບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມພູມໃຈໃນຕົວເອງ ຫລືໃຫ້ເຮົາຄິດວ່າຕົວເອງດີ ກວ່າຄົນອື່ນໆ, ແຕ່ໃຫ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອເປັນປະໂຫຍດສ່ວນຮວມ. ໂປໂລໄດ້ແກ້ໄຂເລື່ອງການປາກ ພາສາແປກ:"ເຫດສັນນັ້ນ, ເມື່ອພວກເຈົ້າຮ້ອນໃຈສແວງຫາຂອງພຣະຣາຊທານຊຶ່ງມາຈາກພະວິນຍານກໍຈົ່ງ ສແວງຫາໃຫ້ຫລາຍກວ່າເພື່ອຈະໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຈະເຣີນຂຶ້ນ." (1 ກອທ 14:12). ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ສຳລັບຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນເພື່ອປະໂຫຍດສ່ວນຮວມແລະເພື່ອການເສີມສ້າງຄຣິສຕະຈັກ.

ມາເຖິງຕອນນີ້, ໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານ 9 ຢ່າງ. ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຂອງພຣະຣາຊທານ ມີເທົ່ານີ້, ແລະໂປໂລ ກໍບໍ່ໄດ້ຈັດລຳດັບຄວາມສຳຄັນສຳລັບຂອງພຣະຣາຊທານໃນທີ່ນີ້. ທ່ານໄດ້ເລີ່ມດ້ວຍ ສະຕິປັນຍາ. ແນ່ນອນ, ສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທບໍ່ສລາດພໍທີ່ຈະແກ້ໄຂຄວາມແຕກແຍກຂອງ ຄຣິສຕະຈັກຫລືການປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອ. ຖ້າວ່າພຣະເຈົ້າປະທານສະຕິປັນຍາໃຫ້ພວກເຂົາແລ້ວ, ເປັນຫຍັງ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສລາດ? ກ່ຽວກັບຂອງພຣະຣາຊທານຢ່າງອື່ນໆ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງປະທານ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງ ນຳໄປໃຊ້. ພວກເຮົາອາດຈະຍັງບໍ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເທື່ອ ແລະມີຄວາມຜິດພາດຢູ່ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງ ສລາດຂຶ້ນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈແລະປະຕິບັດ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຕິຕຽນພື້ນອງໂກຣິນໂທຈົນເກີນໄປ; ໂປໂລໄດ້ ໃຫ້ໂອກາດເພື່ອການແກ້ໄຂ. ພວກເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວ, ເຮົາຈະເປັນຄົນໂງ່ບາງຄັ້ງບາງຄາວ.

ທຸກຄົນຄວນຈະເອົາໃຈໃສ່ຂອງພຣະຣາຊທານ 9 ຢ່າງນີ້, ເພາະບາງຢ່າງອາດຈະອະທິບາຍເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະ ເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ທ່ານເຊັ່ນ: ສະຕິປັນຍາ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຄວາມເຊື່ອ, (ພວກເຮົາທຸກຄົນມີໝົດແຕ່ບາງຄົນມີ ຄວາມເຊື່ອແບບພິເສດ) ອຳນາດໃຫ້ຄົນດີພະຍາດ, ອຳນາດເຮັດການອິດທິຣິດ, ປະກາດພຣະທັມ, ຮູ້ຈັກສັງ ເກດວິນຍານ, ແລະການປາກພາສາແປກໆ ໂປໂລຈະເວົ້າເຣື່ອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະຜູ້ປາກພາສາແປກ ໃນບົດທີ 14. ບາງຄົນເຊື່ອວ່າການທຳນວາຍໄດ້ຖືກຍົກເລີກແລ້ວ, ຫລືການເວົ້າພາສາແປກໆກໍໄດ້ເຊົາແຕ່ ສມັຍອັຄສາວິກ (1 ກອທ 13:8), ແຕ່ມີຜູ້ເຊື່ອບາງຄົນຄິດວ່າຍັງມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້; ພວກເຮົາຈະບໍ່ຖຽງກັນໃນ ທີ່ນີ້. ຈຸດສຳຄັນຄື: ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ມີຢູ່ເພື່ອສ່ວນຮວມແລະເພື່ອເສີມສ້າງຄຣິສຕະຈັກບໍ່?

ໂປໂລສລຸບພຣະທັມຕອນນີ້ດ້ວຍການເນັ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໃຫ້ຂອງພຣະຣາຊທານທຸກໆອັນ. ພຣະອົງ ປະທານໃຫ້ທຸກໆຄົນຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນບ່ອນສຳລັບການຈອງຫອງ ແລະການ ອິດສາຫລືການເສັຽໃຈ, ຖ້າທ່ານຫາກບໍ່ມີຂອງພຣະຣາຊທານບາງຢ່າງ.

3. ຄຣິສຕະຈັກ: ພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ: (1 ກອທ 12: 12-13, 27-31)

ໂປໂລໃຊ້ຮ່າງກາຍມະນຸດເປັນຄຳອຸປະມາ. ທ່ານໄດ້ເນັ້ນຢ່າງງ່າຍໆວ່າ: ຮ່າງກາຍດຽວກັນມີອະວັຍວະຫຼາຍ ພາກສ່ວນທຳງານຮ່ວມກັນເຖິງແມ່ນວ່າຖືກປະກອບຂຶ້ນເປັນຫລາຍພາກສ່ວນ ແຕ່ກໍຍັງເປັນຮ່າງກາຍດຽວ ກັນ. "ທ່ານກໍເປັນຮ່າງກາຍດຽວກັນກັບພຣະຄຣິດແລະທຸກໆຄົນກໍມີພາກສ່ວນນຳກັນ." ໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍ ເຕືອນຫລາຍເທື່ອກ່ຽວກັບຄຣິສຕະຈັກແມ່ນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ. ຈະເປັນການລວນເລ, ການບັນດົນ ໃຈຫລືແຕ່ບາງຄັ້ງກໍສະອື່ນ ເມື່ອເວລາພວກເຮົາຫວນຄິດ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າຫລືອຸ້ມຂູພຣະກາຍຂອງ ພຣະຄຣິດເທົ່າທີ່ຄວນ.

ໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງການບັບຕິສະມາໃນພຣະຄຳຕອນນີ້. ໃນທີ່ນີ້ຄົງບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງການບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ ແຕ່ການບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານ, ເພາະພຣະອົງຊົງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າສູ່ພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ; "ພວກເຮົາໄດ້ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນການເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະຄຣິດ ແລະບັດນີ້ພວກເຮົາກໍຖືກທີ່ມດ້ວຍຊີວິດ

ຂອງພຣະຄຣິດ. ຈະບໍ່ເປັນຊາດຍິວຫລືຄົນຕ່າງຊາດ, ຈະບໍ່ເປັນຂ້ອຍຂ້າຫລືອິສະຣະ, ຈະບໍ່ເປັນຊາຍຫລືຍິງ ເພາະວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນພຣະຄຣິດຄືພຣະເຢຊູ" (ຄລຕ 3:26-28). ໃນສັມຍນີ້, ພວກເຮົາຫລາຍຄົນກໍຍັງບໍ່ເຫັນພ້ອມເຮືອງການບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານທີ່ໂປໂລໄດ້ເວົ້າໃນພຣະທັມ ນີ້; ຄົນສ່ວນຫລາຍປະຕິບັດເຮືອງບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳຢ່າງດຽວ. ພວກເຮົາຍິນດີໃນຄວາມສັມພັນກັບພຣະ ເຈົ້າ ແລະໄດ້ເຂົ້າຢູ່ໃນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. "ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບບັບຕິສະ ມາໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວຈຶ່ງເຂົ້າເປັນກາຍດຽວກັນແລະພຣະວິນຍານກໍຊົມຊວ່ານຢູ່" (1 ກອທ12:13).

ໃນພຣະທັມ 1 ໂກຣິນໂທ 1, ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງການແບ່ງແຍກໃນຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທ. ບາງຄົນກໍ ວ່າຂ້ອຍເປັນຝ່າຍໂປໂລ, ຂ້ອຍເປັນຝ່າຍອາໂປໂລຫລືເປໂຕ. ຂ້ອຍເປັນຝ່າຍພຣະເຢຊູ ອາດຈະເປັນການດີ ແຕ່ມີຜູ້ເວົ້າວ່າ "ຂ້ອຍມີຈິດວິນຍານສູງກວ່າແລະເຈົ້າບໍ່ມີ" ເພາະໂກຣິນໂທມີບັນຫາເຮືອງການນຳແລະການ ແບ່ງຄະນະ, ໂປໂລຈຶ່ງໄດ້ອະທິບາຍພັນທະກົດຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງພົບຢູ່ໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 12: 4-6 ເຮືອງຂອງ ພຣະຣາຊທານ, ການຮັບໃຊ້, ແລະການທຳງານ. ໃນຕອນນີ້, ໂປໂລໄດ້ບອກເຖິງຄວາມເປັນມາເຮືອງຜູ້ນຳ: ອັດສາວົກ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ຄູສອນ, ອຳນາດເຮັດການອິດທິຣິດ, ອຳນາດໃຫ້ຄົນດີພະຍາດ, ຜູ້ຊ່ວຍ, ການບໍລິຫານ, ແລະການປາກພາສາແປກໆ.

ຄຣິສຕະຈັກໃນສັມຍແລກໄດ້ອາສັຍພວກອັດສາວົກເພາະພວກເພິ່ນໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ (ກຈກ 1:22); ພວກ ເພິ່ນເປັນພື້ນຖານຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ການຕິດຕໍ່ໄປມາບໍ່ສະດວກເໝືອນກັບທຸກວັນນີ້, ພວກອັດສາວົກຈຶ່ງ ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ; ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາເຈົ້າກໍຕາຍ. ການຂຽນອຸປະກອນແລະພຣະຄັມພິຈິງມີຂຶ້ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນມາ, ໂປໂລໄດ້ຂຽນໜັງສືກ່ຽວກັບ ສິດຍາພິບານ, ຄູສອນ, ແລະຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ (ອຟ ຊ 4:11). ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງນັບຖືໜ້າທີ່ຂອງສິດຍາພິບານ, ຜູ້ຊ່ວຍພະແນກການຕ່າງໆ, ຄູສອນໂຮງຮຽນ ພຣະທັມ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄະນະ, ແລະຜູ້ຊ່ວຍອື່ນໆ; ພັນທະກົດຕ່າງໆນີ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ ມີສ່ວນໃນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນຄຣິສຕະຈັກ, ທຸກຄົນມີຄວາມສຳຄັນ; ທຸກຄົນມີຂອງພຣະຣາຊທານ. ບໍ່ແມ່ນເຮືອງຜູ້ຢູ່ທຳມາດ ຫລື ເຮືອງ ຜູ້ໃດມີຂອງພຣະຣາຊທານຫລາຍກວ່າ, ແຕ່ແມ່ນເຮືອງການຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັນ; ໂປໂລຕັ້ງຄຳຖາມທີ່ຜູ້ອ່ານສາ ມາດຕອບໄດ້ງ່າຍໆ. ພວກເຮົາທຸກຄົນບໍ່ຄືກັນ; ພວກເຮົາທຸກຄົນມີໜ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ມີຂອງພຣະຣາຊທານ ຕ່າງກັນ, ແລະມີຫລາຍວິທີທາງທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລພຍາຍາມຊ່ວຍໃຫ້ຊາວໂກຣິນໂທໄດ້ເຂົ້າໃຈ ເຮືອງຂອງພຣະຣາຊທານ, ແລະແນະນຳທາງທີ່ດີທີ່ສຸດຄື "ທາງຂອງຄວາມຮັກ." 1 ໂກຣິນໂທ 12:31 ນຳ ພວກເຮົາໄປສູ່ພຣະຄຳທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ "ບົດເຮືອງຄວາມຮັກ," ເປັນຄວາມເວົ້າທີ່ປລາດສຳຫລັບຄຣິສຕຽນ ເພາະເປັນເຮືອງສຳຄັນກ່ຽວກັບຄວາມຮັກແບບພຣະເຈົ້າແລະການສະແດງຄວາມຮັກ. ຊາວໂກຣິນໂທບໍ່ໄດ້ ສະແດງຄວາມຮັກນີ້ ແລະກໍຍັງເປັນການທ້າທາຍສຳລັບຄຣິສຕຽນທຸກມື້ນີ້. ໂປໂລແນະນຳໃຫ້ເອົາຄວາມຮັກ ພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄຣິດເປັນພື້ນຖານ ເພາະຄວາມຮັກຈະຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫາຂອງຄຣິສຕະຈັກ ໃນ "ທາງທີ່ດີທີ່ ສຸດ." ຈຶ່ງອ່ານ 1 ໂກຣິນໂທ ບົດທີ 13.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນຄົນຮ້ອງເພງມ່ວນ ຫລືຫລິ້ນເຄື່ອງດົນຕີຢ່າງນັ້ນມນວນ, ພວກເຮົາມັກຄິດໃນໃຈວ່າ, "ຂ້ອຍຢາກຫລິ້ນໄດ້ແນວນັ້ນເດ." ຫລືເຮົາມັກເວົ້າວ່າ, "ຖ້າຂ້ອຍມີຄວາມສາມາດຄືລາວ, ຂ້ອຍອາດຈະປ່ຽນແປງຫລາຍຢ່າງໄດ້." ມັນເປັນການງ່າຍທີ່ຈະຝັນເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະສາມາດເຮັດໄດ້ຖ້າພວກເຮົາມີຂອງພຣະຣາຊທານທັງຫລາຍ ຫລືມີໂອກາດຫລາຍໆ, ແຕ່ກໍເປັນພຽງຄວາມຝັນ... ບັນຫາແມ່ນຢູ່ໃນພວກເຮົາເອງ; ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງວ່າເຮົາແມ່ນໃຜ ແລະເຮົາເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ເພື່ອຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດພາກສ່ວນຂອງພຣະອົງໂດຍ ຊົງໃຫ້ຂອງພຣະຣາຊທານແກ່ເຮົາ. ພາກສ່ວນຂອງພວກເຮົາກໍແມ່ນການນຳຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນໄປໃຊ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດແກ່ທຸກຄົນ.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະມີຄວາມອ່ອນແອຢ່າງໃດ ໃນຖານະທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ?
2. ທ່ານມີຂອງພຣະຣາຊທານແນວໃດແດ່?
3. ທ່ານມີທາງໃດແດ່ທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ?
4. ທ່ານມີວິທີໃດແດ່ທີ່ເສີມສ້າງຄຣິສຕະຈັກແລະສັນບສນຸນຄວາມເປັນນຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ?
5. ທ່ານສາມາດຮັບວ່າທຸກຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກເທົ່າທຽມກັນບໍ່?
6. ຫລັງຈາກອ່ານພຣະທັມ 1 ໂກຣິນໂທບົດທີ 13, ພຣະຄັມພິຕອນນີ້ມີສ່ວນໃນເລື່ອງຂອງພຣະຣາຊທານແລະການປະພຶດໃນຄຣິສຕະຈັກຢ່າງໃດ?

ສໄ

ບົດຮຽນທີ 10

ສາສນາທູດແຫ່ງການຄົນດີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ໂກຣິນໂທ 5:11-21
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ໂກຣິນໂທ 5
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຈະເປັນຄືສາສນາທູດເຣື່ອງການຄົນດີ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະເປັນສາສນາທູດຂອງການຄົນດີໄດ້ແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າເຮົາທັງຫລາຍມີໜ້າທີ່ເປັນສາສນາທູດ

ບົດນຳ.

ກ່ອນອື່ນຈະຕ້ອງຖາມວ່າ ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະເປັນສາສນາທູດ ແຫ່ງການຄົນດີບໍ່? ຄຳວ່າສາສນາທູດແປວ່າ ຜູ້ຖືກສົ່ງອອກໄປປະກາດຂ່າວດີເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຫລືຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດນັ້ນເອງ ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນທູດຝ່າຍສາສນາ. ສາສນາທູດແມ່ນໜ້າທີ່ອັນສູງສົ່ງທີ່ສຸດ ເພາະວ່າທູດແຕ່ລະປະເທດມີໜ້າທີ່ສ້າງຄວາມສັມພັນໃນຣະວ່າງປະເທດຂອງຕົນ ແລະປະເທດທີ່ລາວໄປປະຈຳການ, ໃນທຳນອງດຽວກັນສາສນາທູດກໍມີໜ້າທີ່ສ້າງຄວາມສັມພັນໃນຣະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະມະນຸດ ເພາະລາວເປັນຝ່າຍພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຖືກປະຈຳການໃນປະເທດ ຫລືແຜ່ນດິນທີ່ລາວອາໄສຢູ່ນັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄຣິສຕຽນຈະພ້ອມຫລືບໍ່ພ້ອມກໍຕາມ ທ່ານກໍເປັນທູດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ດິນນັ້ນລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນທ່ານອາຈານໂປໂລຍັງຊັກຊວນທຸກຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພ້ອມທີ່ຈະເຮັດໜ້າທີ່ສາສນາທູດນີ້.

1. ແຮງບັນດານໃຈພວກເຮົາ (2 ໂກຣິນໂທ 5:11-15).

ໂປໂລກະຕຸ້ນຈິດໃຈພວກເຮົາໂດຍກ່າວວ່າ ໃນໂລກນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຍ່ອມຈະພົບກັບຄວາມອາລັຍໂອ່ຍຄາງ ທົນທຸກເວທະນາ ນາໆປະການ ແຕ່ເມື່ອເຮົາອອກຈາກໂລກນີ້ເຮົາກໍມີບ່ອນຢູ່ໃນພ້າສວັນທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃຫ້ເຮົາພົ້ນຈາກຄວາມໂອ່ຍຄາງຢ່າງຖາວອນເປັນນິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ " ເພາະວ່າເຮົາຜູ້ອາລັຍໃນຮ່າງກາຍນີ້ ຈຶ່ງໂອ່ຍອາລັຍເປັນທຸກໃຈຢ່າງໜັກໜ່ວງ ບໍ່ໃຊ້ປາຖນາຢາກຢູ່ຕົວເປົ່າ ແຕ່ປາຖນາຢາກທີ່ມາຍໃຫມ່ນັ້ນ ເພື່ອວ່າຮ່າງກາຍທີ່ຕາຍເປັນນີ້ຈະໄດ້ຖືກຖ້ວມລົ້ນດ້ວຍຊີວິດ" (ຂໍ້ 4). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງເລັ່ງໃສ່ເປົ້າໝາຍຂອງຊີວິດໂດຍເວົ້າໃຫ້ຄຣິສຕຽນເມືອງໂກຣິນໂທຟັງອີກວ່າ " ເຫດນັ້ນເຮົາຕັ້ງເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາວ່າ ຖ້າເຮົາຢູ່ໃນເຮືອນ ຄືຮ່າງກາຍນີ້ຫລືບໍ່ຢູ່ກໍດີ ເຮົາກໍຈະພຍາຍາມເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ" (ຂໍ້ 9). ແປວ່າ ຈະຢູ່ຫລືຕາຍກໍຕາມເພິ່ນກໍຈະພະຍາຍາມໃຫ້ຊີວິດຂອງເພິ່ນເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຫ້ເພິ່ນເປັນສາສນາທູດແຫ່ງການຄົນດີໃນຣະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະໃຈມະນຸດ. ໃນຂະນະດຽວກັນໂປໂລຍັງເຫັນວ່າຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທບໍ່ມີຄວາມຄິດຫລືເປົ້າໝາຍຢ່າງນັ້ນ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນທ່ານຈຶ່ງຊັກຊວນ ເລົ່າໂລມໃຈຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທວ່າ " ເພາະເຫດທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກຄວາມຢຳເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ ເຮົາຈຶ່ງຊັກຊວນຄົນທັງຫລາຍ ເຮົາເປັນຢ່າງໃດພຣະເຈົ້າກໍຊົງຊາບຢູ່

ແລ້ວ ແລະເຮົາຫວັງໃຈວ່າ ໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງພວກເຈົ້າຄົງຮູ້ຈັກເຮົາເໝືອນກັນ " (ຂໍ້ 11) ແປວ່າ ໂປໂລເປັນສາສາທູດທີ່ຍ້ານຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ທ່ານຈຶ່ງເຮັດໜ້າທີ່ຊັກຊວນຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທໃຫ້ມີຄວາມ ຄິດເຮັດຄືທ່ານ, ການເຮັດຄືທ່ານອາຈານໂປໂລນັ້ນໂປໂລບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງບອກວ່າເຮັດແນວໃດ ເພາະວ່າ ບອກຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທຜູ້ເປັນລູກສິດຂອງທ່ານຮູ້ດີວ່າອາຈານໂປໂລອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະການອຸທິດ ຕົນຂອງໂປໂລເປັນທີ່ຊາບກັນມາຈົນເຖິງຄຣິສຕຽນທົ່ວໂລກມາຈົນເຖິງວັນນີ້. ໂປໂລເວົ້າຢ່າງຊັກຊວນ ບໍ່ ແມ່ນເວົ້າຢ່າງອວດຕົວວ່າເປັນຄົນອຸທິດຕົນ "ນີ້ບໍ່ແມ່ນເຮົາຍ້ອງຍໍຕົວເຮົາເອງຕໍ່ເຈົ້າທັງຫລາຍອີກ ແຕ່ເຮົາ ໃຫ້ພວກເຈົ້າມີໂອກາດທີ່ຈະນຳເຮົາອອກອວດໄດ້ ເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ມີຂໍ້ໂຕ້ຕອບກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ ມັກອວດໃນສິ່ງພາຍນອກ ບໍ່ແມ່ນໃນສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈ" (ຂໍ້ 12).

ໂປໂລກ່າວຕໍ່ເຂົາອີກວ່າ ການອຸທິດຕົນ ແລະການປະຕິບັດຕົນຕໍ່ພຣະຄຣິດນັ້ນແມ່ນດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງ ພຣະຄຣິດທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ທ່ານເປັນເຊັ່ນນັ້ນ "ດ້ວຍວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດຊົງບັງຄັບເຮົາ ຢູ່ ເພາະເຮົາໄດ້ຄິດເຫັນຢ່າງນີ້ວ່າ ມີຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຕາຍແທນຄົນທັງປວງ ເຫດດັ່ງນັ້ນຄົນທັງປວງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າ ສ່ວນໃນຄວາມຕາຍນັ້ນ" (ຂໍ້ 14). ແປວ່າຄວາມຮັກທີ່ຢູ່ພາຍໃນ ໄດ້ນຳພາພາຍນອກເຫັນພຣະຄຸນອັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ ທີ່ພຣະຄຣິດຊົງຍອມສະລະຕົນເອງຕາຍແທນຄົນທັງປວງ ທີ່ຍອມເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະການຍອມຖວາຍຕົວເປັນສາສນາທູດ ກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເໝາະສົມໃນການທີ່ພຣະຄຣິດວາຍພຣະ ຊົນແທນນັ້ນ ແລະເພື່ອຈະມີພາກສ່ວນໃນການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງບອກ ແລະຊັກຊວນຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທໃຫ້ມີຊີວິດເພື່ອດຳເດີນງານຂອງພຣະຄຣິດ ຄືງານການຊົງໂຖ່ໂທດຄວາມ ຜິດບາບຂອງຄົນທັງປວງ "ພຣະອົງນັ້ນໄດ້ຊົງວາຍພຣະຊົນແທນຄົນທັງປວງ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ມີຊີວິດ ຢູ່ນັ້ນ ຈະບໍ່ໄດ້ມີຊີວິດເພື່ອປໂຍດແກ່ຕົວເອງອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະອົງຜູ້ຊົງສິ້ນພຣະຊົນ ແລະ ໄດ້ຊົງຖືກບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນເພາະເຫັນແກ່ເຂົາ" (ຂໍ້ 15).

2. ເປັນຄົນທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່: (2 ໂກຣິນໂທ 5:16)

ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍພົ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອ, ເມື່ອເຮົາເຊື່ອເຮົາກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກສ້າງ ຂຶ້ນໃໝ່, ຄຳວ່າສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເອົາຂອງເກົ່າມາດັດແປງ ຫລືຫາສີຂອງເກົ່າໃຫ້ເປັນຂອງໃໝ່ແຕ່ແມ່ນ ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແທ້, ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແມ່ນສ້າງທາງຄວາມຄິດຈິດໃຈ ຫລືສ້າງພາຍໃນ ເພາະວ່າພາຍໃນ ຂອງເຮົານັ້ນສຳຄັນຫລາຍສຳລັບພຣະເຈົ້າ ເມື່ອທາງໃນຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງມີຄວາມຄິດຈິດໃຈ ແບບໃໝ່ ດັ່ງທີ່ໂປໂລກ່າວວ່າ " ເຫດສັນນັ້ນ ແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປເຮົາຈະບໍ່ສັງເກດຮູ້ຜູ້ໃດຕາມມາຕຖານຂອງມະນຸດ ເຖິງແມ່ນເມື່ອກ່ອນເຮົາໄດ້ສັງເກດຮູ້ພຣະຄຣິດຕາມມາຕຖານຂອງມະນຸດກໍຕາມ ແຕ່ດຽວນີ້ເຮົາກໍບໍ່ສັງເກດ ຮູ້ພຣະອົງຢ່າງນັ້ນອີກ" (ຂໍ້ 16).

ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທຮູ້ຈັກປະຫວັດຄວາມເປັນມາຫລືຊີວິດເກົ່າຂອງໂປໂລດີ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປ ໂລຈຶ່ງພະຍາຍາມບອກໃຫ້ຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທເຫັນວ່າ ເມື່ອກ່ອນການເບິ່ງພຣະຄຣິດຂອງໂປໂລນັ້ນແມ່ນ ເບິ່ງພຣະຄຣິດໂດຍມາຕຖານມະນຸດຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະເປັນເຈົ້ານາຍຂອງຊາດຍິວ ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງ

ສ້າງໂປໂລຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວໂປໂລກໍບໍ່ເບິ່ງພຣະເຢຊູຕາມມາຕຖານມະນຸດທັມມະດາອີກຕໍ່ໄປ.

ໂລກໃນສັມຍນີ້ຍັງເບິ່ງພຣະເຢຊູຕາມມາຕຖານມະນຸດ ທີ່ອາສັຍຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ເບິ່ງພຣະເຢຊູຄື
ໂປໂລໄດ້ເບິ່ງໃນເມື່ອກ່ອນ, ທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍເບິ່ງພຣະເຢຊູໃນທຳນອງດຽວກັນໃນສັມຍເຮົາບໍ່ທັນຖືກ
ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ແຕ່ເມື່ອເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວເຮົາແຕ່ລະຄົນກໍເບິ່ງແລະເຫັນພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງ
ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງ ຈົນເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຍອມຖວາຍຕົວເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະຄຸນ
ຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ. ໂປໂລເມື່ອກ່ອນເປັນຄົນຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູຢ່າງແຂງແຮງ, ດຽວນີ້ທ່ານຮ້ອງຕົວເອງວ່າ
ເປັນອັດສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ກໍເປັນດັ່ງນີ້ແລ.

3. ສືບຕໍ່ເປັນທູດຂອງການຄືນດີ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:17-19)

ບົດຮຽນທີ່ຜ່ານມາໄດ້ເວົ້າເຖິງຄຣິສຕະຈັກເປັນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ແລະພຣະຄຣິດຊົງເປັນສີສະ(ຫົວ)
ຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ຄຣິສຕະຈັກທີ່ກ່າວມານັ້ນແມ່ນໝາຍເຖິງຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ເຊື່ອ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຮົາທັງ
ຫລາຍກໍແມ່ນພຣະກາຍ ຫລືວິຫານຂອງພຣະຄຣິດ ເມື່ອເຮົາເປັນວິຫານຂອງພຣະຄຣິດເຮົາຈຶ່ງມີໜ້າທີ່ເປັນ
ຄົນກາງໃນຣະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະມະນຸດ ໂດຍນຳເອົາການຍົກໂທດອະພັຍຂອງພຣະເຈົ້າໄປສູ່ມະນຸດ,
ສ່ວນມະນຸດຈຳເປັນຈະຕ້ອງຮັບເອົາການໃຫ້ອະພັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍຮັບເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະ
ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະເດັດລົງມາເກີດໃນໂລກເພື່ອເປີດທິນທາງໃຫ້ມະນຸດຄືນດີກັນກັບພຣະເຈົ້າ.

ໂປໂລໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທຟັງອີກວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກ
ຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ ຖານະເກົ່າເຫລົ່ານັ້ນກໍລ່ວງໄປແລ້ວ ເບິ່ງແມ, ກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່ທັງນັ້ນ" (ຂໍ້ 17). ອັນ
ມີຄວາມໝາຍວ່າຖ້າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຫລືເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ແປວ່າຜູ້ນັ້ນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ, ເມື່ອ
ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຖານະເກົ່າ, ຄວາມຄິດເກົ່າທີ່ນຳພາເຮັດໃຫ້ຜິດບາບນັ້ນກໍລ່ວງໄປ ຫລືຜ່ານພື້ນໄປ ຫລືບໍ່ມີຢູ່
ໃນຕົວເຮົາແລ້ວ ແລະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ສາມາດມາຄອບງຳເຮົາອີກຕໍ່ໄປ, ເຮົາຈະກາຍເປັນຄົນໃໝ່ຈາກທາງ
ໃນເຖິງນອກ ຊຶ່ງການນີ້ເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ເຮົາຄືນດີ (ອ່ານ ຂໍ້ 18). ອັນມີຄວາມ
ໝາຍວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ວາຍພຣະຊົນແທນຄວາມຜິດບາບຂອງທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ
ການວາງໃຈເຊື່ອນັ້ນແຫລະກາຍເປັນທິນທາງດຽວທີ່ເຮົາທັງຫລາຍຈະຖືກຍົກຄວາມຜິດ ແລະຄວາມບາບ
ອອກຈາກເຮົາດັ່ງທີ່ໂປໂລກ່າວເພີ່ມອີກວ່າ " ຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິດ ໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ມະ
ນຸດຄືນດີກັນກັບພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ຊົງຖືໂທດໃນການຜິດບາບຂອງເຂົາ ແລະຊົງມອບຂ່າວເຮືອງການທີ່ພຣະອົງ
ໃຫ້ຄືນດີກັນນັ້ນໄວ້ກັບເຮົາ" (ຂໍ້ 19). ຄຳເຮົາທີ່ໂປໂລກ່າວໝາຍເຖິງ (ພວກເຮົາ).

4. ຄຣິສຕຽນ: ກັບໜ້າທີ່ສາສນາທູດ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:20-21)

ດ້ວຍເຫດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບໜ້າທີ່ເຮືອງການຄືນດີໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາທີ່ຮ້ອງຕົນເອງວ່າຄຣິສຕຽນ, ເພື່ອ
ພວກເຮົາທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຈະໄດ້ນຳເອົາຂ່າວປະເສີດເຮືອງການຄືນດີນີ້ອອກໄປຕາມບ້ານຕາມເມືອງ
ຕ່າງໆ ເພື່ອບອກຄົນທັງຫຼາຍວ່າພຣະເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ອະພັຍຄວາມຜິດ ແລະຄວາມບາບທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳ

ຫລືພວກປູ່ຍ່າຕາຍາຍຂອງເຮົາໄດ້ກະທຳມານັ້ນ, ມີພຽງຂໍ້ແມ້ຂໍ້ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຄົນທຸກຊາດທຸກພາສາຈະໄດ້
ຮັບການໃຫ້ອະພິຍະຄື ຜູ້ນັ້ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງຍອມຮັບເຊື່ອພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບໃຫ້ອະພິຍະ ເມື່ອໄດ້
ຮັບການໃຫ້ອະພິຍະເຮົາກໍບໍ່ເປັນສັດຮູ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຮົາຄວນຈະບອກຜູ້ອື່ນໃຫ້ຮູ້ຈັກ
ວິທີການຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າ.

ທ່ານອາຈານໂປໂລຮູໂຕວເອງດີວ່າທ່ານເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດເພື່ອການຄົນດີນີ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານຈຶ່ງສາຣະ
ພາບແລະຊັກຊວນຄົນທັງຫລາຍວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດ ໂດຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຂໍຮ້ອງ
ເຈົ້າທັງຫລາຍທາງເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າໃນນາມຂອງພຣະຄຣິດວ່າ "ຈົ່ງຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳ
ໃຫ້ເຈົ້າຄົນດີກັນກັບພຣະອົງເທີນ " (ຂໍ້ 20). ໂປໂລກ່າວຄຳວ່າ(ທູດ) ແບບນັກການເມືອງ, ດ້ວຍວ່າທູດແມ່ນ
ຜູ້ຖືກສົ່ງອອກຈາກປະເທດນຶ່ງໄປປະຈຳການອີກປະເທດນຶ່ງ ເພື່ອສ້າງຄວາມສັມພັນ, ຄວາມຖືກຕ້ອງປອງ
ດອງໃນຣະຫວ່າງປະເທດທີ່ລາວປະຈຳການແລະປະເທດຊາດຂອງລາວທີ່ສົ່ງອອກໄປ, ນອກນັ້ນທູດຍັງຈຳ
ຕ້ອງຮັກແລະເປັນຄົນສັດຊື່ຕໍ່ປະເທດຊາດຂອງຕົນ ແລະເປັນຜູ້ຕາງໜ້າປະເທດຊາດຂອງຕົນຮ້ອຍເປີເຊັນ
ລາວຈະໄປຮັກຫລີມກແລ້ວແຕ່ງງານກັບຄົນຕ່າງຊາດບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ, ທູດຂອງພຣະຄຣິດກໍເຊັ່ນກັນຈະຕ້ອງ
ເປັນທູດທີ່ຮັກແລະສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຢຊູ ເພາະລາວຖືກສົ່ງອອກໄປຕາງໜ້າພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນຫົນທາງໄປສວັນຊັ້ນ
ພ້າ ຫາກທູດຝ່າຍພຣະເຢຊູໄປຫລົງຮັກສິ່ງທີ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກແລ້ວລາວຈະບໍ່ເປັນຜົນດີຕໍ່ຝ່າຍສວັນອີກຕໍ່ໄປ.

"ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ພຣະຄຣິດ ຜູ້ຊົງບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບນັ້ນ ໄດ້ເຂົ້າສ່ວນກັບຄວາມຜິດບາບ
ຂອງເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ສ່ວນໃນຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍທາງພຣະອົງ" (ຂໍ້ 21). ແປວ່າ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍເຮັດຜິດບາບ ແລະບໍ່ມີຄວາມບາບນັ້ນໄດ້ເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາ
ໄປໃສ່ພຣະອົງ ເມື່ອຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາຕົກໃສ່ພຣະອົງແລ້ວເຮົາທັງຫລາຍກໍກາຍເປັນຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດຫລືເປັນ
ຜູ້ຊອບທັມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາເປັນທີ່ຊອບທັມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າກໍແປ
ວ່າເຮົາໄດ້ຄົນດີກັບພຣະອົງເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ເມື່ອເຮົາເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຄົນດີກັບພຣະອົງແລ້ວ ເຮົາກໍບໍ່
ຄວນນຶ່ງເສີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງໄປຊ່ອຍຜູ້ອື່ນໃຫ້ຄົນທາພຣະເຈົ້າ ໂດຍເລີ່ມຈາກຄອບຄົວ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງ
ເຮົາກ່ອນຈຶ່ງແຜ່ອອກໄປເຖິງຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະຄົນທຸກຄົນທີ່ເຮົາພົບເຫັນ.

ຄຳຖາມ:

1. ເມື່ອທ່ານເຊື່ອພຣະເຢຊູແລ້ວ ພຣະຄຳພົບອກວ່າເປັນສິ່ງໃໝ່ທັງນັ້ນ ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?
2. ແມ່ນຫຍັງເປັນແຮງບັນດານໃຈທ່ານໃຫ້ເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດ?
3. ເທື່ອໃດເປັນເທື່ອຫລ້າສຸດທີ່ທ່ານເຮັດໜ້າທີ່ເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດ?
4. ໃນຖານະທີ່ທ່ານເປັນທູດຄວນຈະວາງທ່າທິແລະການປາກເວົ້າແນວໃດກັບໝູ່ເພື່ອນ?
5. ທ່ານຈະເປັນທູດທີ່ດີກວ່າເກົ່າໄດ້ໂດຍເຮັດຫຍັງແດ່?

ບົດຮຽນທີ 11

ຮັບໃຊ້ດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 2 ໂກຣິນໂທ 8:1-15
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 2 ໂກຣິນໂທ 8-9
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ໃຫ້ເຮົາເຮັດຢ່າງດຽວກັນຕໍ່ຜູ້ອື່ນດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດກັບເຮົາ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຈະເອົາການໃຫ້ຂອງຂ້ອຍເປັນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອສັນນະສູດການກະທຳຂອງຂ້ອຍຕໍ່ຜູ້ອື່ນ ຄືພຣະເຈົ້າກະທຳກັບຂ້ອຍບໍ່?

ບົດນຳ.

ຄຣິສຕຽນເມືອງໂກຣິນໂທມີຄວາມຕັ້ງໃຈຈະໃຫ້ການຊ່ອຍເຫລືອຂອງຕົນແກ່ຜູ້ຍາກຈົນ ໂດຍຖວາຍເຂົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກ ເພື່ອຄຣິສຕະຈັກຈະໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນນັ້ນນັບວ່າເປັນສິ່ງທີ່ດີ ແຕ່ປາກົດວ່າບໍ່ແມ່ນຄຣິສຕຽນເມືອງໂກຣິນໂທເຮັດຕາມທີ່ຕົນເອງໄດ້ຕັ້ງໃຈ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນໂປໂລກໍໄດ້ຕັກເຕືອນເຂົາ.

ມີເຮືອງຈິງຈະເລົ່າສູ່ຟັງ, ມີຊາຍອະເມຣິກັນຜູ້ນຶ່ງມາຢ້ຽມຢາມໂບດເຮົາເປັນຄັ້ງແຮກ ລາວໄດ້ນັ່ງນະມັສການນຳພວກເຮົາດ້ວຍຈິດວິນຍານຢ່າງງຽບສງົບ, ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າເທສນາຈົບລົງແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍກັບມານັ່ງແຖວໜ້າ ແລ້ວລາວໄດ້ຍື່ນຊອງຈິດໝາຍສີຂາວໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວເວົ້າວ່າ ອາຈານເອີຍ! ອັນນີ້ແມ່ນການຖວາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເອົາໄວ້ໃຊ້ວຽກຂອງໂບດໂລດເນີ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮັບເອົາຊອງຈິດໝາຍແລະກ່າວຂອບໃຈແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປີດເບິ່ງໃນຊອງເລີຍ. ເມື່ອຄົນກັບບ້ານເກືອບໝົດແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍໂອ້ລົມພີ່ນ້ອງທີ່ຍັງຢູ່ຊຶ່ງເປັນປົກກະຕິຂອງອາຈານ, ຕໍ່ມາຜູ້ປົກຄອງຜູ້ນຶ່ງມາຖາມຫາຊອງນັ້ນ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍເອົາຊອງຈິດໝາຍສີຂາວຈາກຖົງເສື້ອໃຫຍ່ມາເປີດເບິ່ງຮ່ວມກັບຜູ້ປົກຄອງ ແລະເມື່ອເຫັນໂຕເລກຫ້າໂຕຈຶ່ງຕົກຕະລົງອັນໃຫຍ່ຈົນຫລົງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ 'ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ', ເຮົາມີເງິນສ້ອມແປງບ່ອນຈອດຣົດແລ້ວ. ລາວໄດ້ຂຽນທີ່ Memo: Title ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ເປັນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງລາວທີ່ຈະຖວາຍໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ລາວໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງລາວ ຊຶ່ງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຄວນຮຽນເອົາເປັນແບບຢ່າງ ຄືເມື່ອຕັ້ງໃຈແລ້ວຈະຕ້ອງເຮັດ.

1. ຄຣິສຕະຈັກທີ່ ມາເກໂດເນັງ: (2 ໂກຣິນໂທ 8:1-5).

ເບື້ອງຫລັງຂອງເຮືອງເປັນດັ່ງນີ້: ໃນສັມຍການເດີນທ່ອງທ່ຽວປະກາດຄັ້ງທີສອງນັ້ນ ໂປໂລໄດ້ພະຍາຍາມປະກາດໃນແຂວງເອເຊັງທີ່ເປັນແຂວງນຶ່ງຂອງຈອມຈັກກະພັດໂຣມ ແຕ່ຕອນນັ້ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໂປໂລປະກາດຢູ່ທີ່ນັ້ນເພາະຊົງເຫັນວ່າເປັນອັນຕະລາຍແກ່ໂປໂລ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໂປໂລໄປ

ບ່ອນໃໝ່ໂດຍໃຫ້ໂປໂລເຫັນນິມິດຊາຍນຶ່ງມາຂໍຮ້ອງໃຫ້ເພິ່ນໄປຍັງມາເກໂດເນັງ ແລ້ວໂປໂລຈຶ່ງໄປມາເກໂດເນັງ ແລະໄດ້ປະກາດ ຈົນມີຄຣິສຕະຈັກເກີດຂຶ້ນຢູ່ທີ່ນັ້ນ(ກິຈການ 16:9-10). ນີ້ຄືເບື້ອງຫຼັງກ່ອນເຂົ້າບົດ ຮຽນວັນນີ້.

ໃນພຣະທັມສອງໂກຣິນໂທ ເປັນຈົດໝາຍສບັບທີສອງທີ່ໂປໂລໄດ້ຂຽນໄປຍັງຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງໂກຣິນໂທທີ່ເປັນເມືອງນຶ່ງທີ່ຢູ່ພາກໃຕ້ຂອງແຂວງມາເກໂດເນັງ. ໂປໂລໄດ້ຂຽນໄປເພື່ອຈະໄດ້ຊັກຊວນແລະຕັກເຕືອນເຂົາໃຫ້ເຂົາໄດ້ໃຫ້ທານເພື່ອການຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ອື່ນຕາມແບບຢ່າງຂອງຄຣິສຕຽນດັ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຕັ້ງໃຈໄວ້ ແລ້ວວ່າຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນ. ໂປໂລໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນວ່າ " ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາປາຖນາໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຈັກ ເຖິງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງໄຜດປະທານແກ່ຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍໃນແຂວງມາເກໂດເນັງ " (ຂໍ້ 1). ແປວ່າໂປໂລຍາກໃຫ້ພີ່ນ້ອງໃນແຂວງມາເກໂດເນັງ ໄດ້ເຂົ້າໃຈພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງໄຜດປະທານ ໃຫ້ເຂົາໃນຄຣິສຕະຈັກໃນແຂວງມາເກໂດເນັງນັ້ນແມ່ນໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດການເປັນຢູ່ອຸດົມສົມບູນດັ່ງທີ່ເຂົາເປັນ ຢູ່ໃນເວລານີ້. ຕໍ່ມາໂປໂລໄດ້ເຕືອນສະຕິເຂົາອີກວ່າ " ເພາະວ່າເມື່ອຄາວທີ່ເຂົາຖືກທົດລອງຢ່າງໜັກ ໂດຍ ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກລຳບາກ ຄວາມຍິນດີອັນເຫລືອລົ້ນ ແລະຄວາມຍາກຈົນອັນເຫລືອປະມານຂອງເຂົານັ້ນ ກໍ ໄດ້ປາກົດລົ້ນອອກມາເປັນໃຈສັດທາອັນກວ້າງຂວາງ " (ຂໍ້ 2). ແປວ່າເມື່ອກ່ອນພວກເຈົ້າທຸກຍາກແລະລຳ ບາກນັ້ນຍັງມີໃຈໃສສັດທາໃນການໃຫ້ທານແບບຄຣິສຕຽນຢ່າງໃຈກວ້າງຂວາງ, ເມື່ອຮວມທັງຂໍ້ 1 ແລະ 2 ແລ້ວສລຸບໄດ້ວ່າ ເມື່ອຄາວທຸກຍາກນັ້ນຍັງໃຫ້ທານໄດ້ ເມື່ອຮຽມແລ້ວກໍຄວນໃຫ້ທານໄດ້ຄືກັນ.

ໂປໂລເປັນພະຍານການຖວາຍຂອງເຂົາໃນເມື່ອກ່ອນວ່າ ເມື່ອກ່ອນເຂົາໃຫ້ທານສຸດຄວາມສາມາດ ແລະ ຫລາຍກວ່າຄວາມສາມາດຂອງເຂົາອີກ ເພື່ອການທານຂອງເຂົາຈະໄດ້ເອົາຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຍາກຈົນ ຕລອດ ເຖິງແມ່ໝ້າຍ, ນອກຈາກການໃຫ້ທານແລ້ວເຂົາຍັງອຸທິດຕົນໃຊ້ເວລາໄຫວ້ວອນຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ ໂປໂລບອກ ອີກວ່າທີ່ເຂົາເຮັດໄດ້ດັ່ງນີ້ກໍເພາະວ່າ " ຂໍສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນເຂົາໄດ້ຖວາຍຕົວເອງແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ອນ ແລ້ວໄດ້ມອບຕົວໃຫ້ເຮົາຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ " (ຂໍ້ 5). ແປວ່າການຖວາຍຕົວຂອງເຂົາເປັນທີ່ມາ ຂອງຄວາມສາມາດໃນການໃຫ້ທານຕາມທີ່ຕັ້ງໃຈໄວ້ ຈົນບາງຄັ້ງເກີນກວ່າຄວາມຕັ້ງໃຈອີກ.

2. ປະກອບການກຸສົນໃຫ້ຄົບບໍຣິບູນ: (2 ໂກຣິນໂທ 8:6-12).

ມາເຖິງຕອນນີ້ໂປໂລໄດ້ປຸງນຈາກການເວົ້າເຖິງຄຣິສຕະຈັກມາເກໂດເນັງ ໄປເວົ້າເຖິງຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທ ໂດຍເອົາການທ້າທາຍສັ່ງສອນແບບດຽວກັນທີ່ໄດ້ສັ່ງສອນຄຣິສຕະຈັກມາເກໂດເນັງ ມາສອນພີ່ນ້ອງເມືອງ ໂກຣິນໂທ. ເມື່ອບໍ່ເທິງມານີ້ໂປໂລໄດ້ສັ່ງຕິໂຕໄປປະກາດແລະຂໍແຜ່ການກຸສົນທີ່ຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທເພື່ອ ການຊ່ວຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນຕລອດເຖິງພວກໜ້າໝ້າຍ " ເຮົາໄດ້ເຕືອນຕິໂຕໃຫ້ຊ່ອຍພວກເຈົ້າເຮັດການກຸ ສົນນັ້ນໃຫ້ສຳເຣັດ ຕາມທີ່ຕົນໄດ້ລົງມືເຮັດໄວ້ກ່ອນແລ້ວນັ້ນ " (ຂໍ້ 6). ແປວ່າໄດ້ສັ່ງຕິໂຕໃຫ້ມາບອກພວກ ຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທໄດ້ເຮັດການກຸສົນຕາມເປົ້າໝາຍທີ່ວາງໄວ້ໃຫ້ສຳເຣັດ. ຄຳເຕືອນຂອງໂປໂລທີ່ສັ່ງຜ່ານ ອັຄສາວິກຕິໂຕ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງ ມີລາງຄົນໄດ້ມາຂໍຮ້ອງໃຫ້ອາຈານອ້ອນວອນໃຫ້ໄດ້ເຮັດການ ແລ້ວ ສັນຍາວ່າຈະຖວາຍສິບເປີເຊັນຫາກໄດ້ການເຮັດ, ຕໍ່ມາລາວກໍໄດ້ການຂັ້ນເງິນຊົ່ວໂມງພື້ນຖານຄືໄດ້

\$6.25 ຕໍ່ຊົ່ວໂມງ, ຕົກເປັນມື້ນຶ່ງ \$50.00 ຫລື \$1000.00 ຕໍ່ເດືອນກ່ອນໜ້າເສັງພາສີ ລາວກໍເຕັມໃຈຖວາຍ \$100 ໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ສອງປີຕໍ່ມາລາວໄດ້ເຂົ້າເປັນພະນັກງານແທ້ແຖມຍັງເປັນຫົວໜ້າອີກ ດັ່ງນັ້ນເງິນຊົ່ວໂມງຈຶ່ງປ່ຽນຈາກ \$6.25 ມາເປັນເງິນເດືອນໆລະ \$2800 ຕໍ່ເດືອນ ສະແດງວ່າລາວຈະຕ້ອງຖວາຍເດືອນລະ \$280 ເມື່ອລາວມາເບິ່ງແລ້ວມັນເກືອບສາມເທົ່າທີ່ເຄີຍຖວາຍສອງປີກ່ອນ ແລ້ວລາວຈຶ່ງບໍ່ກ້າຖວາຍຕາມທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ແລ້ວ. ທ່ານຜູ້ກຳລັງສອນບົດຮຽນນີ້ມີບັນຫາເລື່ອງການຖວາຍຕາມສັນຍາບໍ່? ທ່ານຜູ້ຟັງເດີມີບັນຫາບໍ່ກ້າຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບບໍ່? ບົດຮຽນວັນນີ້ເຕືອນເຮົາທຸກຄົນໃຫ້ລະນຶກວ່າເປັນຄຳສັນຍາຂອງເຮົາເຫດທີ່ເຮົາໄດ້ເງິນເພີ່ມຂຶ້ນຫລາຍກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າອວຍພອນເຮົານັ້ນເອງ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຖວາຍຕາມທີ່ໄດ້ສັນຍາເຫັນ. ໂປໂລໄດ້ເລົ່າໂລມເພື່ອການກຸສົນຕໍ່ໄປວ່າ " ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍມີບໍຣິບູນໃນທຸກສິ່ງ ຄືຄວາມເຊື່ອ ຖ້ອຍຄຳ ວິຊາຄວາມຮູ້ ຄວາມຂຍັນຂັນແຂງ ແລະຄວາມຮັກຕໍ່ເຮົາ ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍຈຶ່ງປະກອບການກຸສົນນີ້ຢ່າງບໍຣິບູນເໝືອນກັນ ເຮົາກ່າວດັ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳບັນຊາ ແຕ່ໄດ້ນຳເລື່ອງຄວາມຂຍັນຂັນແຂງຂອງຄົນອື່ນມາທຽບທົດລອງກັບຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍນັ້ນ ເບິ່ງວ່າເປັນຂອງແທ້ຫລືບໍ່" (ຂໍ້ 7-8).

ໃນທີ່ສຸດໂປໂລໄດ້ກ່າວຄຳຍ້ອງຍໍ ເພື່ອໃຫ້ຄຣິສຕຽນເມືອງໂກຣິນໂທໄດ້ມີຄວາມພູມໃຈຈຶ່ງເວົ້າໃຫ້ກຳລັງໃຈວ່າ " ເລື່ອງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຕົ້ນກ່ອນເຂົາເມື່ອປີກາຍນີ້ ແລະບໍ່ແມ່ນພວກເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຕົ້ນຈະເຮັດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າຍັງເຕັມໃຈໃນການເຮັດນັ້ນດ້ວຍ" (ຂໍ້ 10). ການໃຫ້ກຳລັງແລະສິ່ງສອນຂອງໂປໂລເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງສາສນາຈານອາວຸໂສຜູ້ນຶ່ງກ່າວຕອນນັກສຶກສາຈິບໂຮງຮຽນວ່າ (ທ່ານມີຄວາມຮູ້ກໍດີແລ້ວ ເພາະຜູ້ອື່ນຈະບໍ່ກ້າດູກູກທ່ານ ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຕ້ອງຮຽນໃຫ້ສູງກວ່າເກົ່າ ເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ດູກູກຄົນອື່ນ)ເລື່ອງນີ້ເປັນຄວາມຈິງແລະເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາທຸກຄົນຄວນຈື່ຈຳເອົາໄວ້ເປັນຄະຕິເຕືອນໃຈເຮົາໄວ້ສເມີ. ໂປໂລກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ " ບັດນີ້ກໍຄວນແລ້ວທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເຮັດການນັ້ນໃຫ້ສຳເລັດເສັ້ງ ເພື່ອວ່າເມື່ອພວກເຈົ້າມີໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວ ເຈົ້າກໍສຳເລັດຕາມຄວາມສາມາດຂອງຕົນເພາະວ່າຖ້າມີນ້ຳໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງພໍພຣະທັຍທີ່ຈະຊົງຮັບຕາມທີ່ທຸກຄົນມີຢູ່ ບໍ່ໃຊ້ຕາມທີ່ເຂົາບໍ່ມີ" (ຂໍ້ 11-12) ແປວ່າການກຸສົນຂອງເຂົານັ້ນຄວນໃຫ້ຕາມທີ່ມີຫລືເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ບໍ່ແມ່ນບັງຄັບໃຫ້ເຮັດການກຸສົນເກີນກວ່າທີ່ມີຢູ່ ມາເຖິງຕອນນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງການຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບທີ່ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຖວາຍຄືນໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າ 1. ເປັນການໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າກ່ອນສິ່ງໃດໆທັງໝົດ ດັ່ງນັ້ນຄວນແບ່ງອອກກ່ອນເຮັດສິ່ງອື່ນ. 2. ເປັນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮັກແລະນັບຖືໂດຍຍອມເປັນລູກທີ່ຟັງຄວາມ. ເຮົາຈະມີໜ້ອຍຫລືຫລາຍປານໃດກໍຕາມການຖວາຍແມ່ນນຶ່ງສ່ວນສິບສເມີກັນ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຫັນວ່າກົດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງແລະຍຸດຕິທັມທີ່ສຸດ.

3. ທາດແທ້ຂອງການກຸສົນ: (2 ໂກຣິນໂທ 8:13-15).

ໂປໂລສັ່ງໃຫ້ຄຣິສຕຽນເມືອງມາເກໂດເນັງໃຫ້ເຮັດການກຸສົນຕາມທີ່ຕັ້ງເປົ້າໝາຍໄວ້ ແລະໂປໂລໄດ້ທ້າທາຍແລະແນະນຳຄຣິສຕຽນເມືອງໂກຣິນໂທໃຫ້ເຮັດຢ່າງດຽວກັນ ເພາະວ່າຄຣິສຕະຈັກເປັນພາກສ່ວນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ, ດ້ວຍວ່າຮ່າງກາຍແຕ່ລະພາກສ່ວນນັ້ນຈະຕ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງໃຜລາວ ໃນແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍນັ້ນໂປໂລເຫັນວ່າມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ກັນແລະກັນ ແລະສເມີເທົ່າທຽມກັນ ທີ່ບໍ່ມີອັນໃດມີຄ່າກວ່າກັນແລະກັນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ " ເຮົາບໍ່ໄດ້ມຸ້ງຫມາຍວ່າຈະໃຫ້ການງານຂອງ

ຄົນອື່ນເບົາລົງ ແລະໃຫ້ການງານຂອງພວກເຈົ້າໜັກຂຶ້ນ ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ເປັນການສເມີກັນ " (ຂໍ້ 13). ຄຳແນະນຳຂອງໂລໂປຄັ້ງນີ້ມີຄວາມໝາຍທີ່ຊ້ອນເລິກໄປອີກວ່າ ສຳລັບພວກທີ່ໄດ້ຮັບການກຸສົນກຳຢ່າຫວັງຈະໄດ້ຮັບຢ່າງດຽວ ເພາະຖ້າເຮັດດັ່ງນັ້ນມັນຈະເປັນການໜັກໄປສຳລັບຜູ້ໃຫ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໂປໂລຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ " ສັນນັ້ນໃນຍາມທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍມີບໍລິບູນຢ່າງເວລານີ້ ພວກເຈົ້າກໍຄວນຈະຊ່ອຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຂາດເຂີນ ແລະໃນຍາມທີ່ເຂົາມີບໍລິບູນ ເຂົາກໍຈະຊ່ອຍພວກເຈົ້າເມື່ອຂາດເຂີນເໝືອນກັນ ເພື່ອຈະໃຫ້ສເມີກັນໄປ" (ຂໍ້ 14). ໂປໂລຮູ້ດີວ່າຄຣິສຕຽນເມືອງໂກຣິນໂທຫລາຍຄົນເປັນຄົນຮັ່ງມີແລະອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍເຂົ້າປາອາຫານຈຶ່ງຢາກໃຫ້ເຂົາໃຊ້ຂອງທີ່ເຂົາມີຢູ່ເຮັດການກຸສົນ ເພາະການຮັ່ງມີນັ້ນບໍ່ແນ່ນອນ ວັນນຶ່ງອາດຈະເປັນຄົນຍາກຈົນໄດ້ ແລະຄົນຍາກຈົນໃນວັນນີ້ອາດຈະເປັນຄົນຮັ່ງມີໃນວັນໜ້າຄືກັນ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ ເມື່ອມີຈິ່ງແບ່ງໃຫ້ຜູ້ອື່ນ, ເມື່ອຈົນຜູ້ອື່ນຈະແບ່ງເຮົາ, ຜົນດີອີກປະການນຶ່ງຄືຈະຊ່ອຍໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຂັ້ມແຂງເມື່ອພີ່ນ້ອງໃນຄຣິສຕະຈັກຊ່ອຍເຫລືອເຊິ່ງກັນແລະກັນ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍ.

" ດັ່ງມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພີແລ້ວວ່າ, "ຜູ້ໃດໄດ້ຫລາຍກໍບໍ່ເຫລືອ ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ໜ້ອຍກໍບໍ່ຂາດເຂີນ" (ຂໍ້ 15) ແມ່ນໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງ ພຣະທັມອີພະຍົບ 16:18 ໃນເລື່ອງມານາທີ່ຕີກມາຈາກຟ້ານັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງວ່າໃຫ້ເກັບເອົາພໍສຳລັບມື້ນຶ່ງ ແຕ່ມີລາງຄົນເກັບຫລາຍ, ລາງຄົນເກັບໜ້ອຍ ແຕ່ເມື່ອມາສັ່ງເບິ່ງແລ້ວທຸກຄົນກໍໄດ້ສເມີກັນ, ສິ່ງທີ່ໜ້າຄິດນັ້ນແມ່ນຫາກເຂົາຈິ່ງໄວ້ບໍ່ກິນໝົດ ຫລືເຫລືອໄວ້ມານານັ້ນກໍບູດເນົ້າເສັ້ງໄປລ້າງເລື່ອງນີ້ອາດຈະມີຄວາມໝາຍວ່າ 1. ເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງເຊື່ອຟັງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. 2 ຫາກເຮົາເປັນຄົນໂລບມາກຊຸກເຊື່ອງໄວ້ບໍ່ແບ່ງປັນໃນວັນສຸດທ້າຍກໍຈະບູດເນົ້າໄປ ແປວ່າເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ໃຊ້. ນີ້ແຫລະເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ໂປໂລກ້າເວົ້າໄດ້ວ່າ "ຜູ້ໃດໄດ້ຫລາຍກໍບໍ່ເຫລືອ ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ໜ້ອຍກໍບໍ່ຂາດເຂີນ" ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຂອງທຸກຢ່າງ, ຄົນຮັ່ງມີກໍແມ່ນຂອງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານ, ເມື່ອເຮົາຮັ່ງມີແລ້ວຢ່າລືມແບ່ງປັນຜູ້ອື່ນເພາະນີ້ເປັນນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ເຫສນາ, ສອນເລື່ອງການຖວາຍບໍ່? ທ່ານໄດ້ຍິນແລ້ວຄິດແນວໃດ?
2. ດ້ວຍເຫດໃດອາຈານໂປໂລຈຶ່ງໄປມາເກໂດເນັງ? ເມື່ອໄປແລ້ວມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
3. ໂປໂລໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໄປເວົ້າຫຍັງກັບຄຣິສຕຽນມາເກໂດເນັງ?
4. ໂປໂລບອກຜູ້ໃດໃຫ້ເຮັດການກຸສົນຕາມດັ່ງຄວາມຕັ້ງໃຈ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງເຮັດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈ?
5. ໂປໂລກ່າວເຖິງທາດແທ້ຂອງການກຸສົນຄືອັນໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 12

ເຫັນຄວາມເຊື່ອໂດຍການປະຕິບັດ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ຢາໂກໂບ 2:14-26
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ຢາໂກໂບ 2:14-26
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ການກະທຳບຶງບອກຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ຈິງ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຂ້ອຍຈະສແດງຄວາມເຊື່ອດ້ວຍການກະທຳແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອຄວາມເຊື່ອໃນໃຈຈະຕ້ອງມີການກະທຳເປັນການພິສູດ.

ບົດນຳ.

ຢາໂກໂບອະທິບາຍແຈ້ງໃນເລື່ອງຄວາມເຊື່ອອອກຈາກປາກ ແລະຄວາມເຊື່ອອອກຈາກໃຈ ນັ້ນບໍ່ຄືກັນ, ຄວາມເຊື່ອອອກຈາກປາກມັກຈະເປັນຄົນເວົ້າເກ່ງໃນເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ສ່ວນລາງເທື່ອຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນໃຈມັກຈະເປັນຜູ້ປະຕິບັດຕາມຫລັກຄຳສອນພຣະຄຳພີ. ດ້ວຍເຫດນີ້ທັງຜູ້ສອນແລະຜູ້ເຫສນາພຣະຄຳພີຈຳຕ້ອງມີຊີວິດປະຈຳວັນຖືກຕ້ອງກັບສິ່ງທີ່ລາວສອນ ຫລືເຫສນາ ເພາະຜູ້ມານັ້ນບໍ່ແມ່ນເອົາແຕ່ຫຼຸມາຢ່າງດຽວ ລາວເອົາຕາມາເບິ່ງເຮົາດ້ວຍ.

1. ຄວາມເຊື່ອບໍ່ມີການປະຕິບັດ: (ຢາໂກໂບ 2:14-17).

ເມື່ອຢາໂກໂບເວົ້າເຖິງຄວາມເຊື່ອ ຫລືຄວາມຮັກນັ້ນ ມັນເປັນເລື່ອງອະທິບາຍຍາກ ແຕ່ທຸກຄົນກໍເຂົ້າໃຈ ເພາະວ່າຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກມັນເກີດຂຶ້ນກັບທຸກຄົນ, ເຫດຜົນທີ່ເຂົ້າໃຈຍາກກໍເພາະວ່າຢາໂກໂບກຳລັງເວົ້າສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນກັບຕາໄດ້ ເພາະສິ່ງນີ້ມັນຢູ່ດ້ານໃນຂອງເຮົາ ຄືມັນຢູ່ໃນໃຈ, ແຕ່ຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກຈະເຫັນແຈ້ງອອກມາທາງນອກ ຄືຜູ້ອື່ນຈະເຫັນການປະຕິບັດ(ການເຮັດ) ຫລືຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາ ດ້ວຍວ່າໃຈຄິດແນວໃດມັກຈະສະແດງອອກພາຍນອກຢ່າງນັ້ນ. ຕົວຢ່າງການແຕ່ງຕັ້ງຂອງຄົນເຮົາເອງ ໃນໃຈເຮົາມັກແນວໃດເຮົາກໍຈະມັກແຕ່ງຕັ້ງເສື້ອຜ້າແນວນັ້ນ, ມັນຈະສັ້ນຫລືເຂັ້ມສຳລັບຜູ້ອື່ນ, ສິ່ງເຕືອຍກັນຂ້ອຍກະວ່າງາມຂ້ອຍ ເພາະໃຈຂ້ອຍມັກ. ຫວັງວ່າຕົວຢ່າງນີ້ຄົງຊ່ອຍທ່ານເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມເຊື່ອພາຍໃນຈະຕ້ອງສະແດງອອກທາງນອກ. ຢາໂກໂບກ່າວວ່າ " ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຖ້າຜູ້ໃດຈະເວົ້າວ່າຕົນມີຄວາມເຊື່ອແຕ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດ ຈະໄດ້ປໂຍດອັນໃດ ຄວາມເຊື່ອນັ້ນອາດຈະໃຫ້ຕົນພົ້ນໄດ້ຫລື " (ຂໍ້ 14). ຢາໂກໂບເວົ້າດ້ວຍຄວາມອ່ອນສຸພາບໂດຍເລີ່ມຕົ້ນວ່າ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ ອັນໝາຍເຖິງພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກແພງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຢາໂກໂບເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຈະເວົ້າວ່າຕົນມີຄວາມເຊື່ອແຕ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດ ແປວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ເວົ້າວ່າຕົນເອງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າພຣະເຢຊູຄຣິດ ຫາກບໍ່ເຮັດຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ, ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ນັ້ນກໍວ່າງເປົ່າບໍ່ເປັນປໂຍດອັນໃດ ແລະຄວາມເຊື່ອດັ່ງນັ້ນຈະບໍ່ຊ່ອຍໃຫ້ລາວພົ້ນໄດ້. ດ້ວຍວ່າຄວາມເຊື່ອເປັນສິ່ງທີ່ຊຸກຊ້ອນຢູ່ໃນໃຈສ່ວນເລິກທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາເປົ່າໄດ້ ແຕ່ການ

ປະຕິບັດຫລືເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ລາວເຊື່ອຈະເປັນຫລັກຖານຂອງຄວາມເຊື່ອພາຍໃນໃຈຂອງລາວ. ຈິງແກ້ເຮົາທັງຫຼາຍລອດພື້ນຈາກບຶງໄຟນະນິກຍ້ອນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາທີ່ເຮົາມັກອ້າງເຖິງ ແຕ່ຂໍໃຫ້ຄວາມເຊື່ອໃນໃຈນັ້ນເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ກໍພົ້ນແລ້ວ ແຕ່..ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແທ້ນັ້ນມັກຈະບໍ່ຢູ່ລ້າ ລາວມັກຈະສະແດງຄວາມເຊື່ອຂອງລາວໃນການເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງແຜ່ນດິນສວັນ ເພາະວ່າຄວາມເຊື່ອທີ່ຊຸກຊ້ອນໃນໃຈຂອງລາວຈະກະຕຸ້ນຈິດໃຈຂອງລາວໃຫ້ມີຄວາມພາກພູມໃຈໃນການນັ້ນ.

ອາຈານໂປໂລກໍມີຄວາມເຫັນເຮືອງຄວາມເຊື່ອໃນໂຣມ 15:18; 2 ໂກຣິນໂທ 10:11; ໂກໂລຊາຍ 3:17; ຕີໂຕ 1:16 ອີກ, ແມ່ນແຕ່ໃນພຣະທັມເອເຟໂຊຍັງເວົ້າອີກວ່າ ເຮົາລອດພື້ນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການດີທີ່ເຮົາເຮັດ ທັງນີ້ກໍເພື່ອວ່າບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງອວດອ້າງການເຮັດດີທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ (ອ່ານເອເຟໂຊ 2:8-9). ແຕ່ຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍຖືກສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອເຮັດການດີທຸກຢ່າງ ເພື່ອພິສູດຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ ຈິງຢູ່ການເຮັດການດີຂອງລາວບໍ່ສາມາດຊ່ອຍໃຫ້ລາວລອດພື້ນໄດ້ ເພາະລາວໄດ້ລອດພື້ນແລ້ວດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ ແຕ່ການເຮັດດີຂອງລາວໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດອາດຈະເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູໄດ້. ຢາໂກໂບໄດ້ຖາມສອງຄຳດັ່ງນີ້; 1. ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດ ຫລືດີອັນໃດ? 2. ຄວາມເຊື່ອແນວນັ້ນຈະໃຫ້ຕົນເອງພົ້ນບໍ່? ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຖາມຄຳຖາມຄ້າຍຄືກັນວ່າ " ເພາະຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງພົດທັງໂລກ ແຕ່ຕ້ອງເສັງຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດ " (ມາຣະໂກ 8:36). ແປວ່າ ການເຮັດດີ, ຄວາມດີ, ມີສິ່ງຂອງສາຣະພັດ ກໍບໍ່ສາມາດຊ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ພົ້ນໄດ້ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ ມັນຈະເປັນປະໂຫຍດຫລາຍຫາກເອົາຄວາມເຊື່ອມາກ່ອນ.

ຢາໂກໂບຍົກຕົວຢ່າງວ່າ "ຖ້າພົ້ນອາຍຸຍິງຄົນໃດບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະຂາດເຂີນອາຫານປະຈຳວັນ ແລະມີຄົນໃດໃນພວກເຈົ້າເວົ້າແກ່ເຂົາວ່າ, "ຈິ່ງໄປເປັນສຸກເທີນ ຂໍໃຫ້ອົບອຸ່ນແລະກິນອີ່ມ" ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ສິ່ງຂອງທີ່ເຂົາຕ້ອງການສຳລັບຕົວນັ້ນ ຈະເປັນປະໂຫຍດອັນໃດດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ຄວາມເຊື່ອກໍຢ່າງດຽວກັນ ຖ້າບໍ່ມີການປະຕິບັດກໍຕາຍແລ້ວ " (ຢາໂກໂບ 2: 15-17). ສລຸບແລ້ວເມື່ອມີຄວາມເຊື່ອຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື່ອນັ້ນຈິ່ງຈະເປັນຜົນປະໂຫຍດ.

2. ຄວາມເຊື່ອທີ່ມີການປະຕິບັດ: (ຢາໂກໂບ 2:18-26).

ຢາໂກໂບໄດ້ເອົາຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດ ແລະການປະຕິບັດແຕ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອມາສົມທຽບກັນ ໂດຍກ່າວວ່າ " ແຕ່ບາງຄົນຈະກ່າວວ່າ, "ຝ່າຍເຈົ້າ, ເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ຝ່າຍຂ້ອຍມີການປະຕິບັດ" ຈິ່ງສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຊຶ່ງບໍ່ມີການປະຕິບັດ ແລະຝ່າຍເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາດ້ວຍການປະຕິບັດຂອງເຮົານັ້ນ " (ຂໍ້ 18). ອັນທຳອິດຢາໂກໂບບອກວ່າຈິ່ງສະແດງຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດມາໃຫ້ເບິ່ງ, ສລຸບແລ້ວຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດຈະເອົາຫຍັງມາສະແດງໃຫ້ເຫັນ ດ້ວຍເຫດນີ້ຢາໂກໂບຈິ່ງເວົ້າເຖິງຜູ້ທີ່ສອງທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສະແດງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ເຫັນ ແນ່ນອນຜູ້ທີ່ມີການປະຕິບັດຈະເຫັນໃນຜົນງານຂອງລາວ. ສລຸບແລ້ວຜູ້ທີ່ສອງລາວປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອໃຈໃນຂອງລາວດ້ວຍການປະ

ຕິບັດ ຫລືເຮັດຕາມຄວາມເຊື່ອພາຍໃນໃຈຈຶ່ງເຫັນຄວາມເຊື່ອພາຍໃນຈິດໃຈ ຫລືເວົ້າແຈ້ງຂຶ້ນອີກວ່າຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນໃຈຍ່ອມຈະເຮັດຕາມຂນາດແຫ່ງໃຈເຊື່ອຂອງລາວ ຫລືຄົນເຮົາເຊື່ອສຳໃດກໍປະຕິບັດໄດ້ສຳນັ້ນ. ຢາໂກໂບຍັງເວົ້າອີກວ່າ ຝ່າຍພວກເຈົ້າກໍເຊື່ອ ຜີຮ້າຍກໍເຊື່ອ ແລະຍ້ານພຣະເຈົ້າຈົນຕົວສັ່ນ ຄວາມເຊື່ອແບບນີ້ກໍໄຮ້ຜົນປໂຍດ (ຂໍ້ 20). ສລຸບຄວາມໝາຍຂອງຢາໂກໂບແລ້ວເຫັນວ່າ ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດ ແລະການປະຕິບັດໂດຍບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ທັງສອງຢ່າງແມ່ນໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ ແລະທັງສອງຈະຕ້ອງໄປນຳກັນຈຶ່ງຈະໃຊ້ການໄດ້.

ຢາໂກໂບຍົກຕົວຢ່າງອັບຣາຮາມເພິ່ນມີຄວາມເຊື່ອ ແລະປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື່ອຈົນເຖິງຂຶ້ນຍອມຖວາຍລູກຊາຍດຽວທ້າວອີຊາກໃນຂະນະທີ່ຖືກທົດລອງ, ທົດສອບ (ປະຖົມມະການ 22). ດ້ວຍການທີ່ຜ່ານການທົດສອບນີ້ເອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ ແລະຊົງຖືວ່າອັບຣາຮາມເປັນຄົນຊອບທັມ, ຄວາມຊອບທັມທີ່ກ່າວມານັ້ນແປວ່າຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຊື່ວ່າຄວາມຊອບທັມນັ້ນ ຈະຕ້ອງຜ່ານການສອບສວນ (ທົດສອບ) ສາກ່ອນຈຶ່ງຈະໄດ້ຊື່ວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ. ເມື່ອເພິ່ນເປັນຄົນຊອບທັມພຣະເຈົ້າຈຶ່ງອວຍພອນເພິ່ນໃຫ້ມີລູກເຕັມບ້ານຫລານເຕັມເມືອງດັ່ງທີ່ເຫັນໃນໂລກປັດຈຸບັນນີ້, ເພາະອັບຣາຮາມບໍ່ແມ່ນແຕ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງດຽວ ອັບຣາຮາມຍັງເປັນຜູ້ປະຕິບັດຕາມຄຳຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ສລຸບແລ້ວອັບຣາຮາມພິສູດຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນດ້ວຍການປະຕິບັດ ແລະເມື່ອປະຕິບັດຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນຊອບທັມ. "ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍເຫັນແລ້ວວ່າຜູ້ໃດຈະໄດ້ຊົງຖືວ່າຊອບທັມ ກໍເນື່ອງດ້ວຍການປະຕິບັດແລະບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອພຽງຢ່າງດຽວ" (ຂໍ້ 24).

ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈຈຶ່ງຂໍຍົກເອົາຄຳຖາມນີ້ມາຖາມວ່າ (ສົມມຸດວ່າ ມີຄົນອື່ນ, ຫລືລູກ, ຫລືຜົວ, ຫລືເມັງບອກວ່າຮັກທ່ານມື້ນຶ່ງຕັ້ງຫລາຍເທື່ອ ແຕ່ບໍ່ເຫັນລາວເຮັດອັນໃດເພື່ອ ຫລືຊ່ອຍວຽກງານ ຫລືບໍ່ເຫັນເຮັດດີອັນໃດເລີຍດັ່ງທີ່ລາວເວົ້າ ທ່ານຄິດວ່າຄວາມຮັກທີ່ລາວເວົ້ານັ້ນເປັນແນວໃດ? ແນ່ນອນເຮົາຢາກເຫັນການດີທີ່ເພິ່ນເຮັດ ແຕ່ໜ້າເສັຽດາຍຄົນລາວເຮົາບໍ່ຄ່ອຍເວົ້າວ່າຮັກເລື້ອຍເທົ່າໃດ ແຕ່ເຮັດຫລາຍກວ່າ ແລ້ວເຮົາຄິດວ່າກະຍັງດີກວ່າເວົ້າວ່າຮັກແຕ່ບໍ່ເຮັດບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຢ່າງໃດກໍດີ ການເຮັດດີໂດຍບໍ່ເວົ້າວ່າຮັກກໍຍັງບໍ່ພໍເທື່ອ ເພາະຫຼືຂອງເພິ່ນກະຍັງຢາກຟັງຄຳສາຣະພາບວ່າຮັກຈາກເຮົາຄືກັນ.

ຢາໂກໂບປ່ຽນຕົວຢ່າງເຮືອງອັບຣາຮາມມາເວົ້າເຖິງຍິງໂສເພນີ ທີ່ຄົນທັງຫລາຍເຫັນວ່າເປັນຄົນຊົ່ວ, ສັງຄົມບໍ່ຕ້ອນຮັບ ແຕ່ລາວມີຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດ ໂດຍລາວໄດ້ຕ້ອນຮັບແລະຊ່ອຍຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະສິ່ງໜີຈາກພັຍອັນຕະລາຍຢ່າງປອດພັຍ ກະຍັງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ (25).

ເຮືອງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄປຫາຍິງໂສເພນີ ແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າຍິງຊົ່ວປານນີ້ຫາກມີຄວາມເຊື່ອແລະປະຕິບັດກໍເປັນຄົນຊອບທັມ ແລະພົ້ນໄດ້ຄືກັນ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຄິດວ່າຄຳສອນຂອງຢາໂກໂບ ຂັດກັບໂປໂລສອນໃນ ເອເຟໂຊ 2:8-10 ບໍ່?
2. ເມື່ອເຮົາໄດ້ຟັງຄຳສອນຂອງຢາໂກໂບແລ້ວ ເຮົາຄວນສັ່ງຊາຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດເຮົາແນວໃດ?
3. ເປັນຫຍັງຢາໂກໂບຈຶ່ງເອົາຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດ ແລະເອົາການປະຕິບັດມາສົມທຽບກັນ?
4. ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດນັ້ນ ຢາໂກໂບເຫັນວ່າແນວໃດ?
5. ເປັນຫຍັງອັບຣາຮາມຈຶ່ງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ?
6. ກ່ອນຈະເປັນຄົນຊອມທັມນັ້ນຕ້ອງມີຂັ້ນຕອນຫຍັງແດ່?
7. ຍິງໂສເພນີຈະເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້ແນວໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ລັກສະນະການຮັບໃຊ້

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ພິລິບປອຍ 2:1-11
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ພິລິບປອຍ 1:27-30; 2:1-11
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ຮຽນຕາມແບບຢ່າງຄວາມອ່ອນສຸພາບແລ້ວເລີ່ມຮັບໃຊ້.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ຂ້ອຍຈະຮຽນເອົາແບບຢ່າງອ່ອນສຸພາບພຣະເຢຊູແນວໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄວາມເມຕາກະຣຸນາຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວເຮັດຕາມແບບຢ່າງພຣະອົງ.

ບົດນຳ.

ແນ່ນອນບໍ່ມີໃຜສາສາມາດເຮັດຄືໂປໂລ ໂດຍສເພາະໃນຍາມຢູ່ໃນບັນຫາ, ສຳລັບໂປໂລແລ້ວຍິ່ງກວ່າບັນຫາເສັງອີກ ຄືເພິ່ນຢູ່ໃນຄຸກແລ້ວຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາຄຣິສຕຽນພິລິບປອຍເພື່ອເລົ່າໂລມຈິດໃຈເຂົາ ແລະສອນໃຫ້ເຂົາໄດ້ມີຈິດໃຈຖ່ອມລົງ ໂດຍມີອົງພຣະຄຣິດເປັນຜູ້ຊຸກກຳລັງໃຈ.

1. ກິຣິຍາຂອງພວກເຮົາ: (ພິລິບປອຍ 2: 1-5).

ໃນພິລິບປອຍບົດ 1 ໂປໂລໄດ້ຂໍໃຫ້ຄຣິສຕຽນເມືອງພິລິບປອຍມີມາຣະຍາດອັນຈົບງາມ ໂດຍດຳເນີນຊີວິດປະຈຳວັນໃຫ້ສົມກັບຂ່າວປະເສີດ (1:27). ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີສອງຄຳຖາມຕາມມາຄື; 1. ເຂົາຈະເຮັດຕາມຂໍຮ້ອງໂປໂລໄດ້ແນວໃດ? 2. ມີຊີວິດອັນຈົບງາມຕາມຂ່າວປະເສີດໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ໂປໂລຈຶ່ງມີຄຳຕອບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໃນບົດ 2 ດັ່ງນີ້;

1. ໂປໂລໄດ້ເລົ່າໂລມໃຈໃຫ້ຄຣິສຕຽນເມືອງພິລິບປອຍໃຊ້ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມເອັນດູ, ຄວາມຍິນດີ, ຄວາມຮັກ ເປັນເຄື່ອງຜູກມັດໃຫ້ເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນເປັນປະການແຮກ, " ມີໃຈຮ່ວມສາມັກຄີເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ " (ຂໍ້ 2). ເພາະວ່າຄວາມຮ່ວມສາມັກຄີເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວນັ້ນເປັນພລັງມະຫາສານທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດອັນຈົບງາມໄດ້.

2. ໂປໂລກ່າວເປັນຂໍ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດນັ້ນແມ່ນ " ຢ່າເຮັດສິ່ງໃດໃນທາງຊົງຄີຫລືຖືດີກັນ ແຕ່ຈຶ່ງຖ່ອມໃຈຈຶ່ງຖືວ່າຄົນອື່ນດີກວ່າຕົນ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເຫັນແກ່ປໂຍດຂອງຕົນຝ່າຍດຽວ ແຕ່ຈຶ່ງເຫັນແກ່ປໂຍດຂອງຄົນອື່ນດ້ວຍ " (ຂໍ້ 3-4). ແປວ່າຢ່າຄິດຫລືເຮັດແຂ່ງຂັນກັນ ຫລືເວົ້າແບບຂົ່ມເພີ່ນຍໍໂຕ, ແຕ່ແທນທີ່ຈະເຮັດແນວນັ້ນໃຫ້ຄິດວ່າ (ຖືວ່າ) ເພິ່ນດີກວ່າຕົນ ຫລືຄິດວ່າລາວເຮັດດີກວ່າຂ້ອຍ, ແລ້ວຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມຢ່າກິນປຽບຄົນອື່ນ ຈຶ່ງເຮັດເພື່ອທຸກຄົນໄດ້ຜົນປໂຍດຮ່ວມກັນ.

3. ໂປໂລຍົກເອົາພຣະເຢຊູມາເປັນຕົວຢ່າງວ່າ " ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງມີນ້ຳໃຈຕໍ່ກັນເຫມືອນຢ່າງທີ່ມີໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ " (ຂໍ້ 5). ແປວ່າໃຫ້ຄຣິສຕຽນມີຄວາມຄິດແລະມີນ້ຳໃຈເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງມີນ້ຳໃຈ

ຢ່າງໃດຄຣິສຕຽນຄວນເຮັດຢ່າງດຽວກັນໃນໂບດແລະນອກໂບດ ຈຶ່ງຈະເປັນລັກສະນະກິຣິຍາຂອງຄຣິສຕຽນ. ສລຸບແລ້ວຫາກເຮົາບໍ່ໃຫຍ່ເຮົາກໍຈະຄືເດັກນ້ອຍ (Child of God) ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກໃຫຍ່ນັ້ນແທລະ.

2. ກິຣິຍາຂອງພຣະຄຣິດ: (ຟິລິບປອຍ 2:6-11).

ເຮົາທັງຫລາຍພູມໃຈ ແລະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ພາສາອັງກິດເວົ້າວ່າ Child of God ໂດຍຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອໃນໃຈແລະເຮົາໄດ້ສາຣະພາບວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເຮົາກໍເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ແຕ່ມີສິ່ງນຶ່ງທີ່ເຮົາຄວນຈະພິຈາຣະນາ ຄືຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນຜູ້ໃຫຍ່ໃນພຣະຄຣິດ (from Child of God to man of God) ເພາະການເປັນເດັກນ້ອຍອ່ອນຍ່ອມຈະອາສັຍຜູ້ໃຫຍ່ຫລືພໍ່ແມ່ທຸກເວລາ. ເຮົາທຸກຄົນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະບິດາຊົງມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ລູກຂອງພຣະອົງທຸກຄົນກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ໃນຝ່າຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ຄຳວ່າໃຫຍ່ໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນໝາຍເຖິງຄົນປະຕິບັດຂໍ້ 1-5 ທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ເພາະວ່າການປະຕິບັດຕາມທີ່ໂປໂລສັ່ງສອນນັ້ນ ແນ່ນອນຜູ້ນ້ອຍ ຫລືເດັກນ້ອຍຈະເຮັດບໍ່ໄດ້ຈົນກວ່າເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຈຶ່ງຈະເຮັດໄດ້ ເພາະຜູ້ໃຫຍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະມີຄວາມສາມາດດີຂຶ້ນຫລາຍກວ່າເດັກນ້ອຍ.

ໂປໂລໄດ້ເວົ້າກັບຄຣິສຕຽນຟິລິບປອຍວ່າ ລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູເປັນດັ່ງນີ້; " ພຣະອົງຊົງສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊົງຖືວ່າການເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງຍິດຫວງໄວ້ແຕ່ໄດ້ກັບຊົງຍອມສລະ ແລະຊົງຮັບສະພາບຂ້ອຍຂ້າ ຊົງຖືກຳເນີດເປັນມະນຸດ " (ຂໍ້ 6-7). ຈາກຂໍ້ 6-11 ທ່ານອາດຈະແປກໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະຄັມພິພາສາລາວຕອນນີ້ຈຶ່ງພິມເປັນຂໍ້ສັ້ນແນວນີ້? ຄຳຕອບມີຢູ່ວ່າທີ່ບັນທຶກແນວນີ້ກໍເພາະວ່າຕອນນີ້ເປັນບົດເພງສັຣເສີນຍ້ອງຍໍພຣະເຢຊູຄຣິດ ທີ່ຮ້ອງກັນໃນສັມຍກ່ອນ ແລະການທີ່ເພິ່ນລົງແຖວໃໝ່ນັ້ນເພາະເປັນກາບກອນຂອງຄົນເຮັບເຮີ ຖ້າຈະປຽບໃສ່ພາສາລາວເຮົາແລ້ວເປັນຄືແນວນີ້; ແຖວທີນຶ່ງແມ່ນເລີ້ມດ້ວຍຕົວ (ກ) ແຖວທີສອງແມ່ນເລີ້ມຕົວດ້ວຍຕົວ (ຂ) ແຖວທີສາມແມ່ນເລີ້ມຕົວດ້ວຍຕົວ (ຄ) ຕ່ຽງກັນໄປຈົນສຸດຕົວອັກສອນ ແລ້ວຈຶ່ງກັບມາຫາຕົວ (ກ) ອີກ.

ໂປໂລໄດ້ອ້າງເອົາບົດເພງສັຣເສີນທີ່ຮ້ອງໃນສັມຍກ່ອນມາເປັນສະພາບຂອງພຣະເຢຊູ ໃຫ້ຄຣິສຕຽນຟິລິບປອຍໄດ້ເຫັນຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງພຣະຄຣິດ ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າແລະຊົງສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າຈະຢູ່ສວັນ ຫລືເທິງແຜ່ນດິນໂລກພຣະອົງກໍຊົງເປັນພຣະເຈົ້າສເມີ, ແຕ່..ພຣະອົງຊົງຖ່ອມຕົວລົງເມື່ອມາເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງຊົງຖ່ອມຕົວລົງໃນສະພາບມະນຸດທັມດາທີ່ວ່າໄປ, ການຖ່ອມຕົວຂອງພຣະອົງທີ່ມາຊົງສະພາບຂອງມະນຸດນີ້ເອງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງມີຄວາມຮູ້ສຶກຮ້ອນ, ຮູ້ສຶກໜາວ ແລະຮູ້ສຶກເຈັບປວດທຸກຢ່າງເໝືອນມະນຸດ. ໂປໂລຍັງບອກອີກວ່າ ພຣະອົງຊົງ "ຮັບສະພາບເປັນຂ້ອຍຂ້າ" ອີກ. ເຮົາເຫັນຄວາມລົດຕົວລົງຂອງພຣະຄຣິດດັ່ງນີ້;

- 1. ຊົງຢູ່ສວັນ ຊັ້ນຟ້າ ລົງມາເກີດໃນໂລກ ແລະກໍບໍ່ໄດ້ເກີດທີ່ທ່າຜາສາດຣາຊວັງ ແຕ່ໄດ້ເລືອກເກີດໃນຄອກສັດ ແລະນອນໃນຮາງຫຍ້າ (ເບິ່ງລູກາ 2:7).

2. ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດອັນສູງສົ່ງ ແຕ່ໄດ້ລົງມາເກີດເປັນມະນຸດ ໃຫ້ເຂົາດຳວ່າຂຽນຕີ, ຖືມ້າລ່າລາຍໃສ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະຍອມໃຫ້ເຂົາປະທານທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດຕໍ່ສູ້ ຫລືຄຽດແຄ້ນແຕ່ຢ່າງໃດໆ, "ເມື່ອຊົງປາກົດພຣະອົງໃນສະພາບມະນຸດແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງຖອມພຣະອົງລົງ ຍອມເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງຄວາມມໍຣະນາ ຄືເຖິງຄວາມມໍຣະນາທີ່ໄມ້ກາງແຂນ"(ພິລິປປອຍ 2:8). ແຕ່...ແນ່ນອນເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຈົບລົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແຕ່ຈະຈົບລົງໃນພຣະທັມກິຈການ 1: 9-11.

3. ພຣະທັມພິລິປປອຍຍັງບອກເຮົາອີກວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນເປັນມະນຸດທັມມະດາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຮັບສະພາບເປັນຂ້ອຍຂ້າອີກ, ພຣະອົງຍອມເຊື່ອຟັງພຣະບິດາທຸກປະການ. ນີ້ແຫລະຄືພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດທີ່ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຈຳຕ້ອງຮຽນເອົາເປັນແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບພວກສາວິກວ່າ "ພຣະບິດາຊົງໃຊ້ເຮົາມາຢ່າງໃດ ຝ່າຍເຮົາກໍຈະໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍໄປຢ່າງນັ້ນ" (ໂຍຮັນ 20:21ຂ). ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສລຸບໄດ້ວ່າ ໝາກຫົວໃຈຂອງພຣະຄັມພິໃໝ່ແມ່ນເອີ້ນເຮົາໃຫ້ມາ (Come), ເມື່ອຝຶກຝົນແລະຮັບການແຕ່ງຕັ້ງແລ້ວແມ່ນໃຊ້ເຮົາທຸກຄົນອອກໄປ (Go).

ດ້ວຍເຫດຜົນທັງສາມຢ່າງທີ່ກ່າວມາຂ້າເທິງນັ້ນເອງໂປໂລຈຶ່ງກ່າວໃນພຣະທັມພິລິປປອຍວ່າ " ເຫດສັນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຊົງຍົກພຣະອົງຂຶ້ນເຖິງທີ່ສູງສຸດ ແລະໄດ້ຊົງປະທານພຣະນາມນັ້ນ ຊຶ່ງຢູ່ເຫນືອນາມທັງປວງໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ" (ຂໍ້ 9). ແປວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກຊື່ພຣະເຢຊູຄຣິດຂຶ້ນສູງສຸດຈົນບໍ່ມີນາມພຣະຫລືເຈົ້າໃດໆທີ່ວ່າໄດ້ພ້າຈະມາທຽບເທົ່າພຣະອົງ ແລະການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກນາມຊື່ພຣະເຢຊູຂຶ້ນເພື່ອວ່າ "ເພື່ອເພາະພຣະນາມນັ້ນທຸກຫົວເຂົ້າໃນສະໄໝ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະໃຕ້ພື້ນດິນກໍຕິ ຈະໄດ້ຄູເຂົ້າລົງຂາບພຣະເຢຊູເພື່ອທຸກລັ້ນຈະຍອມຮັບວ່າ "ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ອັນເປັນການຖວາຍພຣະກຽດແກ່ພຣະບິດາເຈົ້າ" (ຂໍ້ 10-11). ແປວ່າໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູສະເດັດກັບຄືນມາສູ່ໂລກຄັ້ງທີສອງນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ເທວະດາໃນສະໄໝ ບັນດາພວກເຈົ້ານາຍຝ່າຍໂລກຊຶ່ງປົກຄອງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະມີສິ່ງທີ່ຢູ່ໃຕ້ແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະໄດ້ຄູເຂົ້າຂາບລົງເພື່ອນະມັສການພຣະເຢຊູ ແລ້ວປາກຂອງເທວະດາ, ປາກຂອງເຈົ້ານາຍ ແລະຄົນໃນໂລກ ແລະສິ່ງທີ່ຢູ່ໃຕ້ແຜ່ນດິນໂລກຈະພາກັນຍອມຮັບວ່າ **ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ.**

ພຣະທັມມັດທາຍກ່າວເຖິງການສະເດັດຄືນມາຂອງພຣະເຢຊູວ່າ "ເມື່ອບຸດມະນຸດຊົງພຣະຮັສມີສະເດັດມາພ້ອມດ້ວຍຜູງເທວະດາ ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງປະທັບເທິງພຣະທີ່ນັ່ງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງບັນດາປະຊາຊາດຕ່າງໆ ຈະຖືກຊົງໂຮມກັນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະຊົງແຍກເຂົາອອກຈາກກັນ ເໝືອນ ຜູ້ລົງສັດແຍກຜູງແກະອອກຈາກຜູງແບ້" (ມັດທາຍ 25:31-32). ເມື່ອສົມທຽບກັບການສະເດັດລົງມາເກີດ ໃນລູກາ 2 :7 ນັ້ນ ເຮົາເຫັນວ່າການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ ນັ້ນແມ່ນແຕກຕ່າງກັບການມາບັງເກີດຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ເພາະການສະເດັດມາບັງເກີດນັ້ນ ແມ່ນນຳເອົາຄວາມລອດພື້ນມາສູ່ມະນຸສໂລກ ໂດຍໃຫ້ໂອກາດທຸກຄົນຍອມຮັບເຊື່ອເອົາພຣະອົງມາເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພື້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ ທົ່ວໂລກຈຶ່ງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີດ້ວຍການສະເລີມສລອງຄຣິສຕຽນທຸກໆປີນັ້ນ, ແຕ່ການສະເດັດກັບຄືນມາຄັ້ງທີສອງພຣະອົງນັ້ນເປັນໜ້າຍ້ານສຳລັບຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ ແລະເປັນຄວາມຍິນດີສຳລັບ

ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ດັ່ງພຣະທັມມັດທາຍໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນຫາກໃຜບໍ່ທັນຮັບເຊື່ອມາກ່ອນ, ຈຶ່ງຮັບເຊື່ອພຣະເຢຊູໃນວັນນີ້ເສັຽເລີຍກ່ອນທີ່ຈະສວາຍເກີນໄປ.

ຄໍາຖາມ:

1. ດ້ວຍແຮງບັນດານໃຈອັນໃດທີ່ໂປໂລມີ ເມື່ອເພິ່ນເອງຢູ່ໃນຄຸກ ພັດຊຽນຈົດໝາຍໄປເລົ່າໂລມໃຈຜູ້ເປັນອິສະຣະທີ່ຄຣິສຕະຈັກພິລິບປອຍ? ເພາະປົກກະຕິຜູ້ຢູ່ໃນຄຸກມັກຈະຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຫລືກຳລັງໃຈຜູ້ຢູ່ນອກຄຸກ.
2. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງສັ່ງສອນແລະເລົ່າໂລມໃຈໃຫ້ຄຣິສຕຽນເມືອງພິລິບປອຍ ມີມາຣະຍາດອັນຈິບງາມໂດຍສະເພາະຜູ້ທີ່ເຂົາຂົ່ມເຫັງ ແລະເວົ້າຢຽບຢໍ່າ. ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າພວກທະຫານຍາມບໍ່ໄດ້ເວົ້າດີ ຫລືເວົ້າມ່ວນກັບໂປໂລເລີຍ.
3. ໂປໂລເລົ່າວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊົງຖືວ່າການເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນເພິ່ນຢາກເວົ້າຫຍັງນຳຄຣິສຕຽນເມືອງພິລິບປອຍ?
4. ໂປໂລບອກອີກວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ໃນສະພາບຂ້ອຍຂ້ານັ້ນ ແມ່ນເພິ່ນຢາກສອນເຮົາແນວໃດ?
5. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຍອມທຸກຢ່າງແນວນັ້ນ ໃນເມື່ອພຣະອົງຊົງມີອຳນາດເຕັມ?

ຫວ